

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ

YASAMA DÖNEMİ

24

YASAMA YILI

2

**MİLLÎ EĞİTİM, KÜLTÜR, GENÇLİK VE SPOR
KOMİSYONU**

TUTANAK DERGİSİ

7 Mart 2012 Çarşamba

MİLLÎ EĞİTİM, KÜLTÜR, GENÇLİK VE SPOR KOMİSYONU

GÖRÜŞME TUTANAKLARI

7 Mart 2012 Çarşamba

---0---

K O N U

İlköğretim ve Eğitim Kanunu ile Bazı Kanunlarda
Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifi (2/358) (Devam)

Sayfa

1:151

İ Ç İ N D E K İ L E R

BİRİNCİ OTURUM

1:27

Engin ALTAY	(Sinop)	1, 2, 2:5
Metin Lütfi BAYDAR	(Aydın)	1, 2, 18:21
Orhan ATALAY	(Ardahan)	1, 6, 12:14, 17
Muharrem İNCE	(Yalova)	5:8
Hurşit GÜNEŞ	(Kocaeli)	8:12, 18, 19, 21
Bülent TEZCAN	(Aydın)	14:17
Nebi BOZKURT	(Mersin)	17:18
Aykut ERDOĞDU	(İstanbul)	18
Ahmet Duran BULUT	(Balıkesir)	21:24
Ali Haydar ÖNER	(Isparta)	24:27

İKİNCİ OTURUM

28:60

Aykut ERDOĞDU	(İstanbul)	28:32, 35, 40, 42, 44, 54, 55, 56, 57, 58
Ömer DİNÇER (Millî Eğitim Bakanı)	(İstanbul)	30, 31, 32:35, 36, 36:37, 37:38, 38:39, 39:40, 40:41, 41:42, 43, 44,

		44:45, 45:46
Metin Lütüfi BAYDAR	(Aydın)	34, 38, 42, 43, 44, 45, 46, 54
Haydar AKAR	(Kocaeli)	35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 43, 46, 50:53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60
Hurşit GÜNEŞ	(Kocaeli)	44, 56, 59, 60
Ferit Mevlüt ASLANOĞLU	(İstanbul)	46
Namık HAVUTÇA	(Balıkesir)	47:50
Temel COŞKUN	(Yalova)	50,51
İsmet UÇMA	(İstanbul)	50
İsrafil KIŞLA	(Artvin)	54:56
Selçuk ÖZDAĞ	(Manisa)	56
Osman ÇAKIR	(Düzce)	57:60
Mustafa Sezgin TANRIKULU	(İstanbul)	59
Osman Oktay EKŞİ	(İstanbul)	60

ÜÇÜNCÜ OTURUM

61:84

Metin Lütüfi BAYDAR	(Aydın)	61, 62
Osman ÇAKIR	(Düzce)	61:62, 70
Muharrem İNCE	(Yalova)	61, 62
Engin ALTAY	(Sinop)	61
Hurşit GÜNEŞ	(Kocaeli)	62
Nurettin DEMİR	(Muğla)	62:65
Mustafa Sezgin TANRIKULU	(İstanbul)	65:68
Ömer DİNÇER (Millî Eğitim Bakanı)	(İstanbul)	67, 72
Haydar AKAR	(Kocaeli)	68, 72
Sena KALELİ	(Bursa)	68:70
İlhan DEMİRÖZ	(Bursa)	70:72
Halide İNCEKARA	(İstanbul)	72
Önerge		73
Gerekçe		73
Ali Haydar ÖNER	(Isparta)	73:74
Önerge		74
Gerekçe		74
Ali Haydar ÖNER	(Isparta)	74:75
Önerge		75
Metin Lütüfi BAYDAR	(Aydın)	75
Önergeler		76
Gerekçeler		76
Önerge		76:77
Gerekçe		77
Metin Lütüfi BAYDAR	(Aydın)	77:79
Önerge		79
Metin Lütüfi BAYDAR	(Aydın)	79, 80, 82, 83, 84
İsmet UÇMA	(İstanbul)	79:83
Ramazan Kerim ÖZKAN	(Burdur)	80, 81
Hurşit GÜNEŞ	(Kocaeli)	80, 81, 82
Haydar AKAR	(Kocaeli)	80
İhsan ÖZKES	(İstanbul)	81, 82, 83
Ali Haydar ÖNER	(Isparta)	81, 83, 84
Fikri IŞIK	(Kocaeli)	83

DÖRDÜNCÜ OTURUM**85:106**

Ahmet TOPTAŞ	(Afyonkarahisar)	85, 89:90
Hurşit GÜNEŞ	(Kocaeli)	85
Metin Lütüfı BAYDAR	(Aydın)	85:87
Ali Haydar ÖNER	(Isparta)	87:89
Nebi BOZKURT	(Mersin)	87
İhsan ÖZKES	(İstanbul)	87
Selçuk ÖZDAĞ	(Manisa)	87, 88
Temel COŞKUN	(Yalova)	88
Engin ALTAY	(Sinop)	88
Fikri IŞIK	(Kocaeli)	88
Avni ERDEMİR	(Amasya)	89
İsmet UÇMA	(İstanbul)	90

Madde 3**90:91**

Ahmet TOPTAŞ	(Afyonkarahisar)	91
Ferit Mevlüt ASLANOĞLU	(İstanbul)	91, 98
Hurşit GÜNEŞ	(Kocaeli)	91, 93
Engin ALTAY	(Sinop)	91
Zühal TOPCU	(Ankara)	91:93, 93, 95
Ömer DİNÇER (Millî Eğitim Bakanı)	(İstanbul)	93:94
Engin ÖZKOÇ	(Sakarya)	94:95, 105
Mehmet Naci BOSTANCI	(Amasya)	95:98
Özcan YENİÇERİ	(Ankara)	98:102, 105
Mehmet Volkan CANALIOĞLU	(Trabzon)	98, 99
Ali Haydar ÖNER	(Isparta)	101, 105
Çiğdem Münevver ÖKTEN	(Mersin)	102:106
Mahmut TANAL	(İstanbul)	105

BEŞİNCİ OTURUM**107:132**

Ferit Mevlüt ASLANOĞLU	(İstanbul)	107, 109:111
Emre KÖPRÜLÜ	(Tekirdağ)	107:109
Ali Haydar ÖNER	(Isparta)	111, 118, 118:120
Mustafa Serdar SOYDAN	(Çanakkale)	111:114
Ramazan Kerim ÖZKAN	(Burdur)	114
Salih FIRAT	(Adıyaman)	114:116
Nebi BOZKURT	(Mersin)	115
Mehmet Hilal KAPLAN	(Kocaeli)	116:118
Hurşit GÜNEŞ	(Kocaeli)	118
Recep GÜRKAN	(Edirne)	120:122, 125
Fatma Nur SERTER	(İstanbul)	122:124, 125, 129, 130
Ömer DİNÇER (Millî Eğitim Bakanı)	(İstanbul)	124:125, 129, 131, 132
İlhan DEMİRÖZ	(Bursa)	125
Metin Lütüfı BAYDAR	(Aydın)	125:129, 131
Haydar AKAR	(Kocaeli)	129, 130, 131
Osman ÇAKIR	(Düzce)	130, 131
Aytuğ ATICI	(Mersin)	130, 131
Tufan KÖSE	(Çorum)	131
Mevlüt DUDU	(Hatay)	131
Mahmut TANAL	(İstanbul)	131, 132

Engin ALTAY	(Sinop)	131, 132
Fikri IŞIK	(Kocaeli)	132

ALTINCI OTURUM

133:149

Aytuğ ATICI	(Mersin)	133, 134, 137
Engin ALTAY	(Sinop)	133, 135, 136, 138, 142
Hurşit GÜNEŞ	(Kocaeli)	134, 136, 141
Osman ÇAKIR	(Düzce)	134, 135, 136
Metin Lütüi BAYDAR	(Aydın)	134, 135, 136:137
Haydar AKAR	(Kocaeli)	134, 135, 136, 137, 138, 140
Ramazan Kerim ÖZKAN	(Burdur)	134
Tufan KÖSE	(Çorum)	134, 135, 137, 144
Ali SERİNDAG	(Gazi antep)	137, 138, 145
Ömer DİNÇER (Millî Eğitim Bakanı)	(İstanbul)	138, 138:140, 141, 142:147
Ali Haydar ÖNER	(Isparta)	138, 139, 146
Fatma Nur SERTER	(İstanbul)	138, 140, 141, 144, 146
Mahmut TANAL	(İstanbul)	139
Fikri IŞIK	(Kocaeli)	140:142
Ali ÖZGÜNDÜZ	(İstanbul)	140
Recep GÜRKAN	(Edirne)	140, 142:146
Temel COŞKUN	(Yalova)	140
Haluk EYİDOğAN	(İstanbul)	141
Kazım KURT	(Edirne)	143, 144, 148
Aytun ÇIRAY	(İzmir)	144, 146
Ahmet Duran BULUT	(Balıkesir)	146
Musa AM	(İzmir)	147, 148
Önerge		148
Engin ALTAY	(Sinop)	148, 149
Aytun ÇIRAY	(İzmir)	148
Hurşit GÜNEŞ	(Kocaeli)	149
Metin Lütüi BAYDAR	(Aydın)	149

YEDİNCİ OTURUM

150:151

Muharrem İNCE	(Yalova)	150
Hurşit GÜNEŞ	(Kocaeli)	151

Açılma Saati: 11.16

Kapanma Saati: 23.34

7 Mart 2012 Çarşamba

BİRİNCİ OTURUM

Açılma Saati: 11.16

BAŞKAN : Nabi AVCI (Eskişehir)

BAŞKAN VEKİLİ : Avni ERDEMİR (Amasya)

SÖZCÜ : Fikri IŞIK (Kocaeli)

KÂTİP : Osman ÇAKIR (Düzce)

----- 0 -----

BAŞKAN – Millî Eğitim, Kültür, Gençlik ve Spor Komisyonunun değerli üyeleri, Sayın Müsteşar, değerli milletvekillerimiz, ilgili kurumlarımızdan gelen değerli katılımcılar, basınımızın değerli mensupları; Komisyonumuzun 24'üncü Dönem İkinci Yasama Yılı 8'inci toplantısını açıyorum.

Toplantı yeter sayımız vardır.

(2/358) esas numaralı İlköğretim ve Eğitim Kanunu ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifi'nin 2'nci maddesi üzerindeki görüşmelerimize kaldığımız yerden devam ediyoruz.

Şimdi, teklifin 2'nci maddesi üzerinde daha önce kayıt yaptıran, ancak söz sırası gelmeyen sayın milletvekillerimize söz vermeye devam edeceğim. Yalnız, öncelikle burada teamüllere uygun olarak Komisyon üyelerine, sonra diğer milletvekili arkadaşlarımıza söz vereceğim.

ENGİN ALTAY (Sinop) - Bu yeni bir teamül mü?

BAŞKAN – Yok yani Komisyon üyelerinin biraz önceliği olsun diye düşündüğüm için Ama üç sırada Sayın Engin Altay, Sayın Muharrem İnce, Sayın Hürşit Güneş var.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) - Muharrem bey de efendim -söylediğimiz gibi akşam da benle konuşmasını yer değiştirdi.

BAŞKAN – Ha, siz değiştirdiniz zaten.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) - Sıradan devam etsin efendim, bu sırayı bozmayalım.

BAŞKAN – O zaman, Sayın Orhan Atalay burada mı?

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Burada.

BAŞKAN – Orhan Bey, buyurun.

ENGİN ALTAY (Sinop) – Başkanım, yani uygulamalarınızdaki değişikliği...

BAŞKAN – Hemen değiştirebilirim eğer onay vermiyorsanız.

ENGİN ALTAY (Sinop) – Yok onay verip onay vermemekle...

BAŞKAN – Çünkü sırada olan sizsiniz, dolayısıyla Hurşit Bey’ le siz “Hayır, biz Komisyon üyesi değiliz ama önce konuşmak istiyoruz, sıramızı muhafaza etmek istiyoruz.” dersiniz hemen değiştiririm.

ENGİN ALTAY (Sinop) – Öyle bir hakkımız yok ama İç Tüzük’te de bu konuda bir amir hüküm yok.

BAŞKAN – Hayır, hayır. İşte söylüyorum, tartışmaya açık. Eğer “Hayır, biz önce konuşalım, Komisyon üyesi arkadaşlar beklesin, biz sıramızı muhafaza etmek istiyoruz.” dersiniz memnuniyetle hemen size söz vereceğim.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Bir şey söyleyebilir miyim? Efendim, buradaki konuşmacı arkadaşlar bu sıralamaya göre kendilerinin zaman planlamasını yaptılar. Bu nedenle, bu sıradan devam edersek daha uygun olur.

BAŞKAN – Orhan Bey’ ciğim, o zaman bu sırayı izleyelim. Tamam, hayhay, öyle yapalım.

Engin Bey, buyurun efendim.

Şimdi, süre: Daha önce beş dakika kararı aldık ama sonra zımnî bir anlaşmayla on dakika üzerinden anlaştık. Ama elimizde beş dakikalık bir karar var ama on dakika lütfen süreye riayet edin.

ENGİN ALTAY (Sinop) – Ben bu Komisyona yedi yıl hizmet ettim, herhâlde bunu siz göz ardı etmezsiniz. Bu Komisyona çok hizmeti olan bir arkadaşınızım ben.

BAŞKAN – Yani ?

ENGİN ALTAY (Sinop) – Yani biraz toleranslı olursunuz diye düşünüyorum.

Sayın Başkan, sayın milletvekilleri, Komisyonun değerli üyeleri; önümüzdeki tasarı, aslında ilk gelen hâliyle şimdiki hâline baktığımız zaman arasında bayağı büyük farklar olan bir tasarı. Tasarının ilk hâli, hakikaten böyle absürt bir şekildedeydi, kanun yapma tekniği bakımından da, Meclisin teamülleri bakımından da hakikaten kayda değer sayılmayacak nitelik ve içerikler de arz ediyordu. Bunu hem Türkiye Büyük Millet Meclisi İç Tüzük’üyle ilgili olarak söylüyorum hem de ilk tasarıda konu her ne kadar özü eğitimse de BDDK Başkanının görev süresinin bile içine koyulduğu bir tasarıydı. Dolayısıyla Kamu İhale Kanunu’ndan, şundan bundan tam bir torba kanundu. Bir Parlamento eğitim sisteminin yeniden şekillendirilmesiyle ilgili bir tasarıya bu kadar lakayt bakıyorsa bu teklif sahiplerinin bir eğitimden hemen hemen hiçbir şey anlamadıklarının çok açık bir işaretidir, ikincisi de Türkiye Büyük Millet Meclisine saygısızlıktır.

Birbirimizi aldatmaya gerek yok. Bu teklif bir sendrom ürünüdür. Başta Sayın Başbakan, kimi AKP yöneticileri, kimi Hükümet üyeleri, kimi milletvekillerinin yaklaşık on beş yıldır üstünden atamadıkları 28 Şubat sendromunun bir ürünüdür. Ancak teklif sahiplerinin ve Sayın Başbakanın bilmediği bir şey vardır, altını çizerek tekrar söylüyorum: Sekiz yıllık kesintisiz temel eğitim 28 Şubat Millî Güvenlik Kurulu tavsiye kararlarının bir ürünü değildir. Bu konuda hem milleti hem kendinizi

aldatmayın. Bir konunun, bir talebin yetkisiz, hadsiz bir makamdan gelmiş olması o talebin meşruiyetini gölgelemez. Bakın ne söylediğimi bilerek söylüyorum, bir talebin yetkisiz ve hadsiz bir organdan gelmesi o talebin meşru olmadığı anlamına gelmez. Peşinen bilinmesini isterim ki - sanıyorum bütün Cumhuriyet Halk Partililer de ekseriyetle öyle düşünüyordur ki- bizim için, en azından benim için 28 Şubat neyse 27 Mayıs da odur –altını çizerek söylüyorum- benim için 28 Şubat neyse 12 Mart da odur, benim için 28 Şubat neyse 12 Eylül de odur, benim için 28 Şubat neyse 27 Nisan da odur. Siz demokrasi dışı müdahalelerin kimine bıyık altından gülüp, kiminde “Biz mağdur olduk.” dersiniz bu olmaz, bu samimiyetle de, etikle de bağdaşmaz. Ben AKP’den beklerim ki 28 Şubatla ne kadar didişiyorsa 27 Nisanla da o kadar didişsin. O kadar didişsin ki ben anlayayım, AKP hakikaten demokrasi talebinde samimi, bunu peşinen belirtmek istiyorum.

Şimdi, Sayın Başbakanın evvelki hafta söylediği bir söz var: “Sekiz yıllık eğitimin ülkeye verdiği hasarı düzeltereğiz.” ve bu hafta söylediği bir söz var: “4+4+4’le 28 Şubatın izlerini kazıyacağız.” Şimdi, topluma dindar ve kindar bir nesil yetiştirmeyi tavsiye ve taahhüt eden Başbakanın içinin gereksiz, anlamsız bir kinle dolu olduğunu görüyoruz. Başbakan ve kimi AKP yöneticileri bu sendromdan kurtulmalıdır ve bu bilgisizlikten de kurtulmalıdır. Bir ülkenin Başbakanı, Millî Eğitim Bakanı, ilgili bakanları, –bir kısmı hepsini kastetmiyorum- bir iktidar partisinin milletvekillerinin tümü bu kadar bilgi kirliliği içerisinde zihin gelgiti yaşamamalıdır.

Sayın Başkan, size çok kısa 13-17 Mayıs 1996 tarihinde toplanan Millî Eğitim Şûrası’ndan bir paragraf okumak istiyorum. Tarih 13 Mayıs 1996, sizin iddia ettiğiniz 28 Şubat 1997’den epey önceki bir süre. 15’inci Millî Eğitim Şûrası’ndan 2 numaralı kararı okuyorum size: “Yakın bir gelecekte 5-6 yaş okul öncesi eğitim, ilköğretim bünyesine alınmalı, ilköğretim kesintisiz 8 yıllık zorunlu eğitim olarak uygulanmalı, 8 yıl sonunda tek tip diploma verilmeli, 9. sınıf liseye ya da mesleki eğitime yönlendirme yılı olmalı, böylece ilköğretimde zorunlu 2+8+1 sistemi oluşturulmalıdır. Çocukluğun tam yaşandığı, çocukların kendilerini, ailelerin de çocuklarını tanıdığı bu dönemde bulunanlar çirak yapılmamalıdır. Uzun vadede zorunlu eğitim 18 yaşını kapsayacak şekilde düzenlenmelidir.” Bu 15’inci Millî Eğitim Şûrası’nda alınan karar. Şimdi, velev ki geriye gidersek -dün müteaddit defalar arkadaşlarımız söyledi- 1946’dan beri başlayan bir süreç var, kesintisiz eğitimle, temel eğitimle ilgili, sekiz yıllık eğitimle ilgili. Yatıp kalkıp “28 Şubatın izini sileceğiz, kökünü kazıyacağız.” anlayışı sizi bir yere getirmez, getirse getirse Eflatun’un bir sözüne getirir: “Demokrasi bir eğitim işidir. Eğitimsiz kitlelerle demokrasiye geçilirse oligarşi olur, devam edilirse demagoglar türer, demagoglardan da diktatörler çıkar.”

Biraz önce söylediğim 1960, 71, 80, 97 ve 2007’de demokrasi dışı müdahalelere refleksim ve tavrım hepsi için aynıdır anlayışımı sivil diktatörlükler için de, sivil yollarla devletin ve toplumun toplumsal mutabakat aranmadan dönüştürülmesi konusunda da aynı görürüm. Nitekim geçmişte

bugünkü iktidarın, iktidar partisinin yöneticilerinin, hocalarının, benim de hemşehrîmin, merhum Erbakan'ın söylediği gibi "Bu geçiş olacak da kanlı mı, kansız mı mesele bundan ibaret." sözünün, maalesef şimdi geldiğimiz bu noktada bu geçişle ilgili iktidar partisinin çok dengesiz, çok fütursuz, çok kontrolsüz bir şekilde devletin temel nitelikleriyle ilgili kamuoyunda mutabakatın oluşmadığına kesin inandığım bir şekilde sürmesi beni demokrasimizin geleceği açısından da büyük kaygıya sevk etmektedir.

Sayın Başkan, sayın milletvekilleri; elbette esas olan millî iradedir. Elbette esas olan demokrasidir. Türkiye Büyük Millet Meclisi de millî iradenin tecellîgâhıdır ve hiç şüphesiz bu çatıdan daha büyük bir güç yoktur Allah'tan başka. Ancak hep söylediğim bir şey vardır, devlet işlerinde, millet işlerinde bazı hususlar vardır ki çoğunlukla halledilemeyecek hususlardır, bu hususlarda tam bir mutabakat gerekir. Bu biraz şuna benzer: Nasıl ki Parlamentoda Anayasa'yı değiştirirken nitelikli çoğunluk arıyoruz ama alelade bir kanun yaparken orada bulunan 50 kişiyle kanun çıkarabiliyorsak eğitimle ilgili meselede de kesinlikle ve kesinlikle nitelikli çoğunluk demiyorum ama bir nitelikli mutabakata ihtiyaç vardır. Aksi durum, sakın yanlış anlaşılmasın, ben, demokrasinin Türkiye'de en kaliteli, en üst noktada sonuna kadar, ulaşabildiğimiz yere kadar yaygınlaşmasından, oturmasından yanayım. Türkiye'nin bugün yaşadığı meselelerin büyük kısmı total ve yarım demokrasiden kaynaklanmaktadır. Eksik bilgi nasıl tehlikeliyse total demokrasi de o kadar tehlikelidir. Ancak, gerçek demokrasiye gidişin yolu sizin tuttuğunuz yol değildir. Bu konuda dün daha -sanıyorum bugün çarşamba- Türkiye'de ana muhalefet partisi lideri grup konuşmasında bir el uzatmıştır. Bu kadar önemli, hassas bir konuda uzatılan bu eli yok saymak tıpkı 60 gibi, tıpkı 71 gibi, tıpkı 80 gibi demokrasi dışına çıkmaktır. "Efendim, benim çoğunluğum var, ben ne istersem olur." Olmaz, bu yanlıştır, bu, toplumu, toplumsal ahengimizi, tesanütümüzü bozar. Ülkelerde demokrasi sadece askerlerin müdahalesiyle askıya alınmaz. Ülkelerde demokrasi sokakta toplum içinde çok ciddi bir ayrışma olması hâlinde, toplumda sokakların, mahallelerin bölünmesi hâlinde de demokrasiden söz etmek mümkün değildir.

BAŞKAN – Teşekkür ediyorum Sayın Altay.

ENGİN ALTAY (Sinop) – Bitiriyorum Başkanım müsaadenizle.

Bu ülkede, hakikaten samimi iseniz, tam ve gerçek demokrasi istiyorsanız, daha kaliteli bir eğitim istiyorsanız bu yoldan, bu yöntemden vazgeçmelisiniz. Ana muhalefet liderinin size uzattığı eli reddederek buradaki sayısal çoğunluğunuzla buradan geçireceğiniz kanunlar, ne bu ülkenin eğitim sistemine ne bu ülkeye hizmet edecektir ne de bu Parlatmentonun itibarına bir katkı bir sağlayacaktır.

Özetle, Sayın Başkan, sayın milletvekilleri; eğitimde 97'de sekiz yıllık kesintisiz temel eğitime başlandıktan sonra gelinen noktada gelmiş geçmiş bütün hükümetlerin çok değerli katkıları vardır. Nitekim, fiziki kapasite, ekipman, donatım yönünden çok yol alınmıştır. Burada, her vesileyle,

şu elimde tuttuğum yıl programları gibi kalkınma planlarına, resmî gazetelerin eğitim bölümlerine baktığınızda eğitimle ilgili sorunumuz, nitelik, başarı, güven, erişim ve eşitlik. Millî Eğitim Bakanlığının, Hükûmetin, Parlatentonun eğitimle ilgili ilk bakması gereken yer burasıdır. Türkiye’de eğitimle ilgili erişim başta olmak üzere, nitelik, kalite, güven ve eşitlik konusuna el atmadan 28 Şubat sendromuyla alıacele, alıade hazırlamış şekilde getirilen bu tasarı yasalastığında 222 sayılı Eğitim Kanunu’yla, 1739 sayılı Türk Millî Eğitim Temel Kanunu’yla, 4306 sayılı Temel Eğitim Kanunu’yla ve Anayasa’nın 42’nci maddesiyle sayısız çelişkiler yaşayacaktır. Bir parlatentonun görevi, bir komisyonun görevi, hele hele Millî Eğitim Komisyonunun görevi başka kanunlarla ve Anayasa’yla çelişik kanun üretmek değildir. “Kanun” dediğiniz şeyin uygulanabilirliği olmalıdır. Buradan çıkacak kanun, eğer çıkarsa bence Türk millî eğitim sistemine hiçbir artı değer getirmez, aksine yeni sorunlar yaratacaktır. Millî Eğitim Bakanı her yıl sistem içindeki iki yüz bin kayıp kaçakla önce uğraşarak işe başlamalıdır.

Sayın Başkan, sabrınızı çok zorlamak istemiyorum ama bilinmelidir ki yanlış yoldasınız, gidişiniz doğru gidiş değildir, tekrar size elimizi uzatıyoruz, ana muhalefet partisi olarak uzatıyoruz, milletvekili olarak uzatıyoruz, eğitimciler olarak uzatıyoruz ve Türkiye’de toplumsal beklentileri ölçmeden, toplumsal mutabakatı sağlamadan yapılacak bu girişimin sonu hüsrana olacak ve çoluk çocuğumuzun beş, on yılı heder edilecektir.

Peki, Sayın Başkan, diğere maddelerde de söz talebi olacak, şimdilik teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

Sayın İnce, buyurun.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Çok teşekkür ederim.

Sayın Başkan, sayın milletvekilleri, değerli bürokratlar; öncelikle bir öğretmen olarak eğitim konusunun pedagojik değil de ideolojik tartışılmasından çok mutsuz olduğumu belirtmek istiyorum. Geçmişte yanlışlar yapıldı, bugün de iktidar yanlış yapıyor. Geçmişte birilerini yok etmek isteyen bir zihniyet vardı, birilerini yok etmek isterken bütün meslek eğitimi yok ettiler. Şimdi de birilerini ihya etmek isteyen zihniyet var, şimdi de birilerini ihya etmek isterken tüm meslek eğitimi yok olacak. Buna gerçekten üzülüyorum. Bir neslin geleceğine karar vermek sayısal çoğunluğun işi değildir, yüzde 50, yüzde 60, yüzde 70 oy almak bir neslin geleceğine karar vermeyi gerektirmez. Ben yüzde 1’lik bir zihniyeti temsil etsem, benim de çocuğum var, benim de görüşümü değerli görmek zorundasınız. Benim çocuğumun, benim torunumun nasıl olur da 330 çoğunluk milletvekili karar verir nasıl yetişmesi gerektiğine? Bu bir uzlaşmayla olacak iştir. Eğitim konusu...

Bakın iki bakanlığımızda “millî” sözcüğü vardır, diğere bakanlıklarda bu yoktur. Burada vicdanım rahat değil, beynim, ideolojim demiyorum buna, partim, parti programım; bunları söylemiyorum, vicdanım rahat değil.

Bir kere anlayamadığım bir yer, gücünüzün niye farkında değilsiniz? Ezici bir sayısal çoğunluğunuz var, hâlâ kendinizi mağdur hissediyorsunuz. Bunu anlayabilmiş değilim, yani bunu doktorlar, psikologlar herhâlde açıklar. Başbakanın, Sayın Başbakanın bugün açıklamasını okudum: “Bana lisedeyken deveye hendek atlattılar.” diyor. Doğru değil ki, doğru değil. Ziraat okulları vardı o zaman, ziraat okullarına atlatmadılar da sadece imam-hatiplere mi yaptılar bunu? Endüstri meslek liselerinin o zamanki adı “sanat okulları”ydı. Sanat okullarına aynı şey yapılmadı mı? Öğretmen okulları vardı, ben ki onun sonuna yetmişmiş birisiyim, Arifiye Öğretmen Okulu mezunları lise mezunu sayıldı mı? Sayılmadı, fark derslerini vermesi gerekiyordu, okumamıştı çünkü. İmam-hatipteki bir çocuk o dersleri, genel lisedeki dersleri okumamıştı, sanat okulundaki çocuk da okumamıştı, ziraat okulundaki çocuk da okumamıştı. Bu normal bir şey, doğrudur; imam-hatipteki de okumamıştı. O fark derslerini vererek genel lise mezunu sayılıyorlardı, imam-hatiplere bir hınç, bir kin, bir dayatma, bir hendek atlatma yoktu. Bu, doğru değil. Sayın Başbakan “Halkı kandırdı.” demeyeceğim, kendini mağdur gibi gösteriyor ama mağdur değildi, bu doğru değil.

Şimdi değerli arkadaşlarım, 28 Şubatın son kalıntısı, hesaplaşıyoruz... Bunu söyleyen arkadaşlarım da tarih bilmiyor. Türkiye Cumhuriyeti'nin sekiz yıllık kesintisiz hedefi 1946'da konmuştur, 1960'lı yıllarda yasal düzenlemelere gidilmiştir, 73'te on altı ilde, yirmi okulda pilot uygulama başlamıştır. Ortada daha ne 28 Şubat var ne bir şey...

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Kesintisiz kaydı var mıydı Sayın İnce?

MUHARREM İNCE (Yalova) – Nasıl?

BAŞKAN – Sayın Atalay...

MUHARREM İNCE (Yalova) – 73'te on altı ilde, yirmi okulda. 73'te kesintisiz var.

BAŞKAN – Sayın Atalay, size de söz vereceğim.

MUHARREM İNCE (Yalova) – On altı il, yirmi okul; listesini de isterseniz verebilirim.

Şimdi, değerli arkadaşlarım; bakın bunu gerçekten inanarak söylüyorum: Birileri dayatma yaptı, “Bin yıl sürecek.” dedi, on beş yıl sürdü. Siz de zannediyorsunuz ki bin yıl süreceğiz, hiç böyle değil, hiç böyle değil. İnşallah, Allah ömür verirse, buralarda olursak ya da tutanaklardan okursak göreceğiz bunları, hep birlikte göreceğiz. Ülkenin nasıl geriye gittiğini, bundan nasıl vazgeçeceğini Türkiye Cumhuriyeti'nin. Siz ya da biz ya da bir başkası, iktidarlar, vazgeçecek bundan, mecbur bundan vazgeçmeye, çünkü bu bilimsel değil, çünkü bu doğru değil, bu etik değil, hiçbir şey değil bu. Bu, bir kompleks belki de ya da bir azınlığa hoş görünme, o parti tabanındaki bir kesimin gönlünü alma çabası ama bu doğru değil. Bugün biz de iktidar olsak bizim de partimizin bir militan tabanı vardır, bunların da aşırı istekleri olabilir ama iktidarlar tabanlarının bu aşırı isteklerini dizginledikleri sürece halkın iktidarı olurlar. Bakın, göreceksiniz, sayısal çoğunluğunuz var, biz elimizden geldiği kadar bunun geçmemesi için uğraşacağız, sivil toplumdan, kamuoyundan destek bekleyeceğiz,

diretebildiğimiz kadar direteceğiz, görevimizi yapacağız, vicdanımız rahat olacak. Siz, buna rağmen bunu geçiriyor olabilirsiniz ama ileride pişman olacağınızdan hiç kuşku duymuyorum, bu mümkün değil. Beş yaşındaki çocuğu sıraya oturtup, eline kalemi, defteri verip ilköğrencisi, ilköğretim öğrencisi yapmak mümkün değil, bu mümkün değil. Aklın yolu bir yani ileride herkes bunu görecek. Hep şu söylendi bu ülkede 97-98'den beri: "8'inci sınıf öğrencisi ile 1'inci sınıf öğrencisi nasıl olurmuş da aynı mekânda olur?"muş. Hep bu, savunma buydu. E, şimdi siz nasıl oluyor da 3'üncü 4'ün sonundaki öğrenci ile 2'nci 4'ün başındaki öğrenciyi aynı mekâna koyuyorsunuz? İşte 9'uncu madde diyor: "...Ancak imkân ve şartlara göre 2'nci öğretim okulları ilköğretim 1'inci kademe okullarıyla veya ortaöğretim kurumlarıyla birlikte de kurulabilir." Yani, eleştirdiğiniz bir şeyi bir üst basamakta aynısını yapıyorsunuz.

Mesleğe yönlendirme artık dünyada yukarıya doğru çekilmiştir. Bakınız, dünyada eğitimcilerin tartıştığı bir şey var; dünyada, bütün gelişmiş ülkelerde şu tartışılıyor ve bunu çözemedi dünya henüz. Diyor ki: "Biyolojik yetişkinlik aşağıya düştü, sosyal yetişkinlik, toplumsal yetişkinlik yukarıya çıktı." Yani bizim neslimiz on üç yaşında ergenlik çağına eriyordu, on dört yaşında eriyordu, şimdi çocuklar on bir yaşında ergenlik çağına giriyor. Biyolojik yetişkinlik aşağıya düştü. Önceden on sekiz yaşındaki bir çocuk Arifiye Öğretmen Okulunu bitiriyordu, Diyarbakır'ın bir köyüne tayin oluyordu, okul müdürü oluyordu, yönetici oluyordu, lider oluyordu, on sekiz yaşında yetişkin oluyordu, oysa şimdi yirmi dört yaşında, yirmi beş yaşında yetişkin oluyor, askere gidiyor, yüksek lisans yapıyor...

Şimdi, bu biyolojik yetişkinlik aşağıya düştü, sosyal yetişkinlik yukarıya çıktı. Dünyada eğitimciler bunu tartışırken Türkiye de 2012 yılında ne yazık ki bütün bunları görmezden gelerek sırf bir inat uğruna, sırf bir ideoloji uğruna, sırf küçücük bir azınlık tabanı mutlu etmek uğruna bütün bunları yok ediyor, her şeyi yok ediyor. Geçmişte çok uyardım ben, o 97'de yapılan düzenlemede "Yapmayın, etmeyin. Meslek liselerine yazık ediyorsunuz. İlgili mühendislik hakkını verin. Elektrik bölümündeki çocuk elektrik mühendisi olsun." dedim. "Senin kafan çalışmıyor, bunu bilmiyorsun." dediler, dayattılar orada, bugün de siz dayatıyorsunuz.

Son sözüm şu olsun Başkanım, sabrınızı zorlamak istemem. Söyleyeceğim çok şey var burada da, diğer maddelerde konuşurum. Yatılı ilköğretim bölge okullarının durumunun ne olacağını özel olarak tartışmalıyız, burada bir netlik yok. 5'inci sınıf şube öğretmenlerinin sayısı 52 bindir, 5'inci sınıfta şu anda 52 bin öğretmen var. Bunların durumu ne olacak? 5'inci sınıftaki bir öğretmeni alıp birdenbire şimdi beş yaşındaki çocuklara verdiğinizde bu iş yürümez. Ben de on altı sene öğretmenlik yaptım, fizik öğretmenliği yaptım. Beni 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7'ye vererseniz ha ben ha dışarıdan birisi hiç fark etmez ben onların öğretmenliğini yapamam, 5'inci sınıftaki bir öğretmen de beş

yaşındaki bir çocuğun öğretmenliğini yapamaz, bu 52 bin öğretmene yazık olur, bu da düşünülmüş değildir.

Sayın Başkanım, son sözüm hiçbir ideolojik saplantıya kapılmadan bir öğretmen vicdanıyla bunları söylemek istedim. Kat sayı, başarı puanı Millî Eğitim Komisyonunun tartışacağı bir konu değildir, haddi de değildir, hakkı da değildir. Ben uzun yıllar bu konu üzerinde kafa yormuş birisiyim. Bir fizik öğretmeni olarak matematikçilerle birlikte bunun standart sapmalarını, bütün ayrıntılarını, on altı yıl bu konuya kafa yormuş birisiyim, samimi olarak söylüyorum, bir inşaat mühendisinin bir binanın statüğünü hazırlarken yaptığı çalışmayla bu kat sayı aynı şeydir. Bir uzmanlık işidir, siyasetçilerin işi değildir diyorum.

Okul birincileriyle ilgili konuyu ileriki maddelerde açıklayacağım.

Teşekkür ediyorum, saygılar sunuyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın İnce.

Sayın Güneş, buyurun.

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Sayın Başkan, değerli Komisyon üyeleri, değerli milletvekilleri; dün dediğim gibi çok önemli bir yasa teklifini tartışıyoruz. Neden? Çünkü gerçekten toplumun tamamını ilgilendiren bir yasa teklifi. Bayındırlıkla ilgili olsun yahut maliyeyle ilgili olsun çeşitli yasa teklifleri toplumun tamamını ilgilendirmez, ancak millî eğitimle gibi bir konu yani ulusal eğitim politikamızla ilgili ve temel eğitimi ilgilendiren konu toplumun tamamını ilgilendiriyor ve bu nedenle de çok önemli bir yasa tasarısını tartışıyoruz.

Şimdi, eğitim önemli, çok kısa bir iki noktasını söyleyeyim. Eğitim sadece bir bilgi edinme süreci değil, eğitim aynı zamanda ekonomik kalkınma, refahın artması demek. Çünkü biliyoruz ki ortalama eğitim süresi uzadıkça ülkelerin refah düzeyi de artıyor, ömür beklentisi artıyor. Çok açık bir korelasyon var, ömür beklentisiyle eğitim süresi arasında yani insanların ne kadar uzun yaşayacağı da aldığı eğitimle alakalı. Bununla ilgili istatistikler var, veriler var.

Bir başka nokta, ortalama eğitim süresi yükseldikçe suç oranı düşüyor ve sosyal huzur artıyor.

Yine bir başka nokta, temel eğitimin süresi uzadıkça ülkede demokrasi gelişiyor. Yani biraz önce arkadaşlarım söyledi, 28 Şubattan, 27 Mayıs'tan, 12 Mart'tan, 12 Eylül'den, bütün askerî müdahalelerden duydukları rahatsızlıkları ifade ettiler ya -dikkat ediniz- gelişmiş, refah düzeyi yüksek ülkelerde askerî müdahaleler yok. Eğer ki bugünkü iktidarın temel rahatsızlıklarından bir tanesi Türkiye'de demokratik sürecin kimi zaman inkıtalara uğramasıysa ondan kurtulmanın yolu da eğitim düzeyini yükseltmekte.

Şimdi, eğitimin iki boyutu var, bunlardan bahsetmek istiyorum, çünkü yasa tasarısını ilgilendiriyor. Eğitimin yapılandırılmasıyla ilgili, bir tanesi eğitimin mekânı, bir tanesi eğitimin

zamanlaması. Eğitimin mekânı: Okulda, ailede veya evde edinilen eğitim var, çevreyle edinilen eğitim var, bilgi ediniyorsunuz. Hatta, rahmetli babam derdi ki: “Sen bir profesör çocuğusun, sen doğuştan şanslısın. Bir kapıcı çocuğunun evinde konuşulanlarla bizim evde konuşulanlar farklıdır.” Sadece insanlara ekonomik imkânlarla iyi okullara gitmesi yüksek, kaliteli, nitelikli eğitimi vermez, evinde edindiği eğitim de son derece önemlidir. Onun için geniş bir kavram. Sadece okuldan bahsetmiyoruz, daha geniş bir konudan bahsediyoruz.

Eğitimin zamanlaması da önemli ki bizim doğrudan yasa teklifini ilgilendiren temel konu da bu. Bakanlık yetkililerinin de burasını iyi dinlemesini rica ediyorum. Bilginin bir hiyerarşisi vardır. Ben yükseköğrenimden gelen bir insanım, bir profesörüm. Bilgi hiyerarşisinin en üst noktasındaydım, dolayısıyla âdeta cilayı atan konumdaydım. Millî Eğitim Bakanlığı ise bunun öncesiyle ilgilenen bir bakanlık. Şimdi, bakın, burada bir senkronizasyon sorunu vardır. İlkokula gitmeden tıp eğitimi veremezsiniz değil mi bir insana? Bu böyledir, bilginin bir hiyerarşisi vardır yani lise eğitiminde verdiğiniz şeyleri on yaşında bir çocuğa veremezsiniz. Ne yapacaksınız? Önce bir temel eğitim vereceksiniz, sonra lise eğitimi vereceksiniz; bilginin hiyerarşisi budur, yapı taşları gibi üst üste kurulur. Lisede verdiğiniz eğitimi sekiz yaşında bir çocuğa veremezsiniz, orada de bir algılama kapasitesi vardır. Ha, ileri zekâlıdır, bunlar istisnai durumlardır, sizi bunlar istisnai olarak ilgilendirir. Bilgi belli bir yaştan itibaren verilir ve üst üste konulur ve temel bir eğitim almadan –bunu biliyorsunuz- daha hiyerarşik olarak üst bilgiler verilemez. Temel eğitim kısıtlarsanız biraz önce saydığım eğitimden gelen temel, toplumsal yararları da sağlayamazsınız, asıl sağlanılan yer orasıdır. Çünkü bizleri yurttaş yapan, toplumun uygar bireyi yapan temel eğitimidir. Yani tıpçı birisiyle sanatçı birisinin her ikisinin de uygar birey olduğunu biliyoruz. Farklılıkları nedir? Temel eğitimdedir. Farklılık elde ettikleri ihtisaslarda değildir. Eğer ki temel eğitimi sınırlar, niteliğini bozar, süresini kısaltırsanız o zaman bir yanlışla karşı karşıya kalırız.

Şimdi, burada gördüğüm kadarıyla temel eğitim, daha doğrusu ilköğrenim ikiye bölünüyor, 4+4. Yani diyorsunuz ki: “Ya biz zorunlu süreyi kısaltmıyoruz ama ikinci bölümün niteliğini değiştiriyoruz, orada bir mesleki yönlendirme veriyoruz.” Siz demiyorsunuz daha doğrusu, yanılmayayım, siz getirmemişsiniz 5 tane milletvekili getirmiş bunu, bu 5 milletvekili de AKP'nin grup başkan vekilleri. Yani Bakanlığın bir hazırlığının olmadığını biliyorum ama Bakanlık bunu savunuyor ki, burada, orada tam emin değilim.

Şimdi, bakın, biraz önce bahsettim. Bir senkronizasyon sorunu yaşanır bu durumda. Eğer ki erken yaşta mesleki yönlendirmeye koyarsanız çocuğu gerçekten teknik olarak bir senkronizasyon sorunuyla karşı karşıya kalınacaktır. “Bunun bir bilimsel desteği var mı?” diye baktım, ben konuyla ilgilenen bir kişiyim, 2003'ten beri temel eğitimle ilgileniyorum, çünkü Türkiye'nin temel çıkış yolu da odur ve bu eğitim reformu girişimiyle ilişki kurmuştum Profesör Tosun Terzioğlu ve Profesör

Üstün Ergüder'le. Ben biliyorum ki öteden beri bu iktidar yani 2002 yılından beri her 2 bilim adamının da çalışma gruplarıyla yakın ilişki kurulmuştur, yararlanmışlardır, biliyorum gidiyor, geliyorlardı. Yani Ziya Selçuk Talim Terbiye Kurulu Başkanı iken de gelip gidiyorlardı, ondan sonra da gelip gittiler Bakanlığa, bilgiler sundular, araştırmalar sundular ve Bakanlık bunlardan yararlanmaya çalıştı. Şimdi, onları özellikle merak ettim ve neticeye girdim. Bu teklif gelince, "Siz ne diyorsunuz, sizin uygun bulduğunuz bir şey mi?" diye sordum. Onlardaki tepki benden fazla. Yani herhangi bir temel eğitimden, ilköğretimden anlayan uzmanlar bunu yararlı buluyorlarsa bunun açıklanması gerekir veya bunun herhangi bir verisi varsa, tam aksine bilimsel desteği olmadığı gibi akademik performansın düşeceğini tahmin ediyorlar, temel eğitimdeki, ilköğretimdeki akademik performanstan bahsediyorum tabii.

Ayrıca bir de ekonomik maliyette ciddi bir yükselme getireceğini düşünüyorum. Unutmayalım, bir ülke ekonomisinin en temel harcama kalemlerinden biri de eğitim, çok yüksek, yüksek de olması gerekiyor, hatta eleştiriler millî gelir içinde eğitimin payının düşük olduğu, hâlâ sürüyor, hâlâ "düşük" deniyor. Artış var, bütçe içindeki oranın arttığını biliyorum, millî savunmanın düştüğünü, millî eğitime ayrılan payın arttığını biliyorum, izliyorum, mesleğim iktisatçılık ama hâlâ "yetersiz" deniyor.

Şimdi, bakın, temel tip eğitim yeniden süre olarak uzuyor, böyle bir gelişme olduğunu uluslararası olarak biliyoruz. Yani Batı'da da ki bizde de öyle geldi, biraz Sinop Milletvekilimiz Sayın Altay söyledi, dedi ki: "28 Şubattan önce gelen bir karardı bu." Kaldı ki daha önceki millî eğitim şûralarında da böyle bir teklifin olduğunu, böyle bir önerinin olduğunu, böyle bir gelişmenin planlandığını, temel ilköğrenimin beş yıldan sekiz yıla zorunlu olarak çıkarılması arzusunun olduğunu biliyoruz. Hatta daha da ötesini söyleyeyim, temel öğrenim iki parçadan oluşur, bunun biri ilköğretimdir, diğeri ortaöğretim diye bölünmüştür, zaman içinde ikisinin birleştirilerek sekiz yılın zorunlu olması hep arzulanmıştır. Bana kalırsa Türkiye'de zorunlu sekiz yıllık eğitimin talihsizliği şu olmuştur: 28 Şubatla beraber gelmiştir. Keşke 25 Şubatta gelseydi, keşke 12 Şubatta gelseydi, keşke başka bir tarihte gelseydi de biraz önce Sayın Altay'ın dediği gibi 28 Şubattan önce alacağız diye bu sekiz yıllık gadre uğramasaydı.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Güneş.

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Müsaade edin, tamamlayacağım. Teknik şeyler istediniz...

BAŞKAN – Tamamlayın diye teşekkür ediyorum zaten.

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Hayır, hayır, tamamlayacağım. Siz dediniz ki dün: "Ya, hiç biriniz teknik bir şey söylemiyorsunuz, ciddi bir şey söylemiyorsunuz." Ben de bazı şeyleri söyleyeceğim.

Şimdi, bakın, temel eğitimin niteliğinin ve süresinin uzamasının gerektiği aşikâr. Şimdi, ben bu sekiz yıllık eğitimin neler götürdüğünü gerçekten merak ettim, gerekçeyi de okudum, hatta bir tanesini okuyacak oldum Sayın Bakan çok tepki gösterdi -Sayın Bakan benimle aynı okulda ders vermiş bir arkadaşım- ben tepkisini de biraz yadırgadım, “Acaba özel bir hassasiyeti mi var?” dedim. Yani gerçekten o gerekçeye inanmıyor da onu savunuyor durumuna düşmenin rahatsızlığını mı hissediyor diye, çünkü ne de olsa bir profesör. Beğenirsiniz, beğenmezsiniz meslektaşımız böylesi bir rahatsızlığı hissediyor da onun için mi birdenbire böyle bir duyarlılık gösteriyor diye endişe ettim.

ENGİN ALTAY (Sinop) - İntihal vakıa.

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Artık o konuya girmeyeceğim, o epeyce konuşuldu.

BAŞKAN – Sayın Güneş, lütfen tamamlayın.

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Tamamlayacağım.

1) Bu kanun teklifi verilmesinin nedeni nedir? Bunu merak ediyorum.

2) İmza sahipleri neden Komisyona gelmiyor? Çünkü bir gerekçe yazmışlar, bir kanun teklifinde bulunmuşlar, gelip burada savunmaları gerekiyor. Savunması gereken Hükûmet değil, Bakanlık yetkilileri değil, onların hiçbir hazırlığı yok, onların önümüze gelmiş hiçbir hazırlığı yok, bu önceden Bakanlıkta hazırlanmış bir tasarı değil, bu bir teklif, teklif sahibi gelip burada kendisini savunmalı. Bakanlık teklifin içeriğine ne ölçüde katılıyor, bunu merak ediyorum.

3) Bakanlık teklifin gerekçesini haklı buluyor mu? Bunu da merak ediyorum.

4) Bakanlık bu teklife hiç katkıda bulundu mu? Bunu da merak ediyorum.

5) Bu teklif uzun süreli ve ciddi, ayrıntılı çalışmalara dayanıyor mu? Bunu merak ediyorum.

6) Bu teklifin yasalaşması sonucunda eğitimde temel performans verilerinde nasıl değişiklikler bekleniyor, bunu da merak ediyorum.

7) Bu teklifin doğruluğuna ve gerekliliğine inanan uzman kesimler kimlerdir, hangileridir, bunları merak ediyorum.

8) Teklifin gerekçesinde neden bir tek istatistiki veri yok, bunu da merak ediyorum. Çünkü şöyle bir şey olması gerekiyor: Sekiz yıllık kesintisiz eğitimin bazı olumsuz yönleri olmalı ki şimdi bunu değiştiriyor olmalıyız. Ha derdimiz 28 Şubatı biraz önce söylediğim gibi hep birlikte eleştirelim, askerî müdahaleler ayıptır, yanlıştır, demokrasiye müdahaledir, katliamdır; biz buna katılıyoruz. Ben Millî Eğitim Bakanlığının yerinde olsaydım şunu özellikle yapardım: Güneydoğu Anadolu’da taş atan çocuklar var, okul çağındaki taş atan çocuklar var.

BAŞKAN – Sayın Güneş, sürenizi çok aştınız. Lütfen toparlayınız.

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Ben olsaydım, o taş atan çocukların niye o yaşta taş attıklarının nedenini bulur, onları bu sistemin içine dâhil eder, onları terörden kurtarmaya çalışırdım. Asıl ihtiyacımız olan budur, bunu görmezden gelemeyiz. Ülkemizde dokuz yaşında, sekiz yaşındaki

çocuklar PKK terörüne gidip dağlara katılıyorsa temel meselemiz oradadır, temel meselelerimize körlük yapamayız.

Devam edeceğim konuya, çünkü başka bazı ayrıntıları da dile getirmek istiyorum.

Teşekkür ederim.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

Sayın Atalay, buyurun.

ORHAN ATALAY (Ardahan) – Teşekkür ederim Sayın Başkanım.

Sayın Başkan, değerli milletvekili arkadaşlarım; tabii, özellikle son iki üç asırda geçmiş asırlarda hiç benzerine rastlanmayan bir değer kazandı. Hepimiz biliyoruz ki özellikle Fransız İhtilali'nden sonra ulus devlet sürecinde totaliter birtakım ideolojik yapılanmalar toplumu da, bireyi de doğalarını da değiştirerek belli kalıplara sokma süreçlerini başlattılar. Onun için yegâne aygıt eğitimi ve devletti, dolayısıyla “eğitim” ve “devlet” olguları özellikle son dönemde modernitenin bir gereği olarak son derece önem kazanmış iki olgudur. Böyle olunca da hem devletlerin yapıları üzerinde hem de eğitimin genetiği üzerinde sık sık operasyonlar yapılıyor, bunları görmezlikten gelemeyiz.

Şimdi, iki, üç oturumda da dinlediğim eleştirilerin odağında da bu vardır esasında. Bakın, kabul etmeliyiz ki getirilen teklifte, teklif maddelerine bilimsel, pedagojik, toplumsal, talep, tercih, çoğulculuk, farklılık, özgürlük, sivil alan, demokratikleşme açısından hiç teklife bakılmadı. Bütün eleştirilerin odağında bunun kesintisizlik kaydında kayıtlı olduğunu, odaklandığını görüyorum. Bu işin üzüntü verici tarafıdır. Hiç kimse eğitimin önemsiz olduğunu söylemiyor, aksine biz eğitimin çok daha önemli olduğunu vurgulamak için sekiz yıl zorunlu eğitimi on iki yıla çıkardık. Bu görmezlikten geliniyor, bir kere bunun altını çizmek lazım. Burada yapılan eleştirilere dışarıdan bakılınca sanki biz zorunlu eğitim süresini azaltıyoruz, çocuklarımızı eve hapsediyoruz, çocuklarımızı sokağa terk ediyoruz, Böyle değildir. Bir kere, biz bu konuda bunun ne kadar ağır bir maliyeti gerektirdiğini bile bile çok ciddi bir adım atıyoruz. Bu manada, teklif esas itibarıyla Türk eğitim tarihinde dev atılımdır, dev bir sürecin başlangıcıdır; bunu bilmek lazım; bir.

İkincisi: Ben sürekli düşünürüm: Yani bu topluma bir sivil anayasa yapma becerisini niçin ortaya koyamadık? Anayasaların hep birer askerî darbenin arifesinde topluma dayatılması mı gerekiyor, toplumun kerhen olsa incelemeyen, tartışmadan, hiçbir demokratik sürece tabi tutmadan kabul etmesi mi gerekiyor? Sivil anayasayı beceremediğimiz gibi sivil bir eğitim sistemini de maalesef beceremiyoruz gibi geliyor.

Şimdi, değerli CHP'li vekilleri dinliyorum. Çok kıymetli arkadaşlarım, bakın, on beş yıldır bu toplumda bir kişi de olsa birilerini çok ciddi manada rahatsız eden bir dayatma vardır, hâlâ yaşıyordur bu dayatma. Bu dayatma, adını ne koyarsanız koyun, bu dayatmanın toplumsal karşılığı imam-hatip okullarının ya da Kur'an kurslarının önünün 28 Şubat tarafından kesildiğidir, bu toplumsal realiteyi

görmek lazım Hocam. Yani anlatırlar bir köylü Aristo'nun akademisi önünde atın dişlerinin sayısını tartışan öğrencilere rastlamış, "Neyi tartışıyorsunuz?" "Atın ağzında kaç diş vardır, bununla ilgili üstat Aristo'nun kitaplarını karıştırıyoruz, şu ifadeden bu sayı çıkar, bu ifadeden bu sayı çıkar." "Yavrum, buna gerek yok ki, bir atı getirirsiniz ağzını açar, ağzındaki dişlerin sayısını sayarsınız." demiş. Yani bilimsellikse budur, somut olgudur. Bu toplumda çok açık bir somut olgu vardır. Bakın, bu yüzyılın başında imam-hatip modeli... Esas sıkıntı, sizlerin tarafından da, bizlerin tarafından da bugüne kadar açıkça ortaya konmayan şey budur. Ben CHP'nin üç günlük eleştirilerinden çıkardığım, net, somut, şeksiz ve şüphesiz sıkıntının, rahatsızlığın kaynağının da burada yattığına inanıyorum. Bunu böyle görüyorum, bu benim kanaatim, benim çıkarımımdır.

Şimdi, bu yüzyılın başında İslam dünyasının geri kalmışlığını, bu problemi tartışan kafalar, akıllar kurtuluşu eğitimde gördüler. Çünkü özellikli nizamiye medreselerinden sonraki süreçte, medreselerde dünyaya ilişkin dünyevi, seküler bilimlerin, pozitif bilimlerin dışlanması sonucu salt teolojik bir eğitimle sınırlandırılması ve bu sınırlandırmanın İslam toplumunu, İslam dünyasını dünyadan kopardığını, ilerlemekten alıkoyduğunu, dolayısıyla bu mevcut bütün kötülüklerin siyasi, ekonomik, kültürel, iktisadi neyse bütün kötülüklerin buradan neşet ettiği kanaati hasıl oldu. Şimdi, bu problemleri ortadan kaldırmak için bir eğitim modeli üzerinde çalışıldı ve denildi ki Farabileri, İbni Sinaları, İbni Rüşleri, İbni Heysemeleri yetiştirecek yeni okullara ihtiyacımız vardır, yeni bir paradigmaya, yeni bir eğitim sistemine ihtiyacımız vardır. Bu sistem olguyu maddi-manevi diye bir ayrım tabi tutmaksızın, din ve dünya diye bir ayrım tabi tutmaksızın olguyu, hakikati bir bütün olarak öğrencinin algı dünyasına, idrak dünyasına sunması gerekir. Bulunan modelin adı imam hatip lisesiydi ve imam hatip lisesinde -ben imam hatip mezunuyum- dini bilgilerden 3 kat daha ağırlıklı dünyevi bilimler okutulur. Yani imam hatipten mezun olan bir çocuk sanat tarihinden kimyasına kadar, pedagojiden sosyolojisine kadar bir sürü disiplini almış öğrencidir.

Şimdi imam hatip böyle bir tarz ortaya koyunca, çocuğunun dünyevi ilimler yanında dini ilimleri de öğrenmesini isteyen veliler, ister istemez bu okullara daha fazla bir talepte bulundular. Hiç kimse kendi çocuğunu "Ben bu okula göndereyim de çocuğum imam olsun." diye göndermedi. Hatta bunu zaman zaman farklı mahfillerde de tartışıyoruz. İmam hatip okullarında okuyan öğrencilerin son en altta kalan yüzde 10'luk dilimi imam olmuştur bugün. Dini açıdan da dini hizmetler açısından da bir kalitesizliği doğurmuştur. Dolayısıyla imam hatip okullarının salt bir meslek okulu olduğu savı asla ve kata doğru değil dir, realiteyle de örtüşmüyor.

Bakın, imam hatip modeli ne getiriyor? Yine bahsettiğim süreçte, İslam dünyasında hâlihazırda da yani Pakistan'dan, Afganistan'dan Suriye'sine kadar, Tunus'a kadar bakın İslam dünyasının eğitim modellerini inceleyin, Türkiye'deki imam hatip modeli gerçekten son derece doğru, son derece olması gereken bir modeldir. Niye? Çünkü yüzyılın başında, İslam dünyasındaki insan

biçimlerini, akıl yürütme biçimlerini, ortaya çıkan medeniyet, kültür, din ve benzeri alanlardaki tezlere bakınca İslam dünyasının üç farklı insan tipi yetiştirdiği görülmüştür. Birisi, burada yaşıyor fakat bugünü yaşamıyor dediler. Çünkü medreseler yedi asır, beş asır, altı asır, on asır önceki toplumsal problemleri ya da inanç problemlerini, farklı farklı ekolleri tartışan kitapları bugünkü çocuklara öğretiyorlar. Medreselerde yetişmiş olan çocukların, her ne kadar bu coğrafyada, İslam coğrafyasında yaşıyor olsalar bile zihinlerindeki problemler bugüne ait problemler değildi, düne ait problemlerdi. Düne ait problemlerle biz yarınlarımızı şekillendiremeyiz, yarınlara ulaşamayız. Bu medreseydi, bir de mektep karşıtlığı çıkmıştı. Mektep ise her ne kadar bugünü yaşıyor idiyse zihindeki problemler, tartıştıkları, düşündükleri, zihinleriyle alışveriş içerisinde buldukları problemler çağa ait, bugüne ait problemler olsa bile durdukları yer burası değildi. Bu medeniyete, bu kültüre, bu coğrafyaya ait değillerdi. “Batıcılar” diye tanımladıkları bu kesimin de bu toplumun realitesinden kopuk olmaları hasebiyle bu toplumda arzu edilen iyileşmeyi sağlayamadıkları ve sağlayamayacakları kanaati hasıl olunca, ortaya özellikle başını Mehmet Akif Ersoy’un, merhumun çektiği ekol dedi ki: “Biz öyle bir model geliştirmeliyiz ki bugünü bura ile birleştirmesi lazım.” Zihnindeki problemler bugüne ilişkin olacak ama kendisi buralı olacak, yerli olacak. Bu modelin adı imam hatip lisesi oldu.

Dolayısıyla biz, bakın, siyaset yapıyoruz, bu desteğimizi milletten alıyoruz, toplumdaki alıyoruz, toplumun değer yargıları vardır. Bizim toplumun değer yargılarını reddetme, değiştirme, dönüştürme gibi bir lüksümüz olamaz. İyileştirmek gibi, ileriye taşımak gibi bir yükümlülüğümüz vardır ama toplumun doğasını, toplumun tarihini, kültürünü, dilini istediğimiz kalıplara sokma, mühendislik yapma hakkımız yoktur.

BAŞKAN – Sayın Atalay, teşekkür ederim, toparlayın.

ORHAN ATALAY (Ardahan) – İlerleyen görüşmelerde devam edeceğim.

Teşekkür ediyorum Başkanım.

BAŞKAN – Çok teşekkür ederim.

Sayın Aytuğ Atıcı...

Sayın Bülent Tezcan, buyurun.

BÜLENT TEZCAN (Aydın) – Teşekkür ederim Sayın Başkan.

Değerli arkadaşlar, günlerden bu yana özellikle millî eğitimimizle ilgili, temel eğitimle ilgili bir kanun teklifini tartışıyoruz. Bu kanun teklifinin maalesef gündeme geliş biçimi, defalarca tekrar edildiği üzere arzu edilmeyen bir şekilde.

Değerli arkadaşlar, temel eğitimi tartışıyoruz. Yani temel eğitimi tartışırken istatistikleri konuşacağız, verileri konuşacağız ama bir şeyi daha konuşmamız lazım: Temel eğitimi tartışmak, aslında bizim millî geleceğimizi tartışmak demek. Temel eğitimde yetiştirdiğimiz çocuklar, gelecekte ortaya çıkan kuşakları yetiştireceğiz. Böyle bir eğitimde, yarın dünyada rekabet edebilecek insanları

yetiştirebileceğimiz bir eğitimi konuşuyoruz. Sanayide rekabet edecek, ticarete rekabet edecek, bilimde rekabet edecek, ahlakta rekabet edecek, siyasette rekabet edecek. Her iki sözümüzden biri dünyada rekabet edebilmek gücümüzü artırmak, her iki sözümüzden biri dünyanın geliştiğini, değiştiğini, bu değişime ayak uydurabilecek bir yapıyı yakalamamız gerektiğini söylüyoruz. Değerli arkadaşlar, şu soruyu kendimizi soralım: Bunu nasıl yapacağız? Bunu kimlerle yapacağız? Bakın, ülkeler önemli dönüşümleri geçirirken en temel değişimi millî eğitimlerinde yapmışlardır. Bizim tarihimizde de böyledir, başka ülkelerin tarihlerinde de bu böyledir. Değerli arkadaşlar, yarın dünyada, dünya üniversiteleriyle bilimsel araştırmalar sürecinde yarışan kuşakları yetiştirmek istiyoruz. Dünyanın her bölgesinde bugün bilim dili İngilizce, dünyada bilim İngilizce yayılıyor, İngilizce konuşuluyor. Biz dünyanın her coğrafyasına yayılmış, her coğrafyasında şu veya bu şekilde konuştuğunu anlayabilecek insanların yaşadığı bir dünyadayız. Biz öyle bir planlama yapmak zorundayız ki eğitimde iddialı olalım. Yarın, gelecekte, dünyada bilimin de Türkçe yayılabildiği bir süreci yakalamak zorundayız. Niye küçük düşünüyoruz, niye mevcut verili koşulları kabul ediyoruz, niye sadece bugünü kurtaracak çözüm yollarıyla meşgul oluyoruz, niye sadece kısır çekişmelerimizin içinde boğuluyoruz?

Biraz önce ben arkadaşımızı hayretle dinledim. Bakın, biz bu tartışmayı din ekseninde yürütmüyoruz, dikkat edin. Biz bu tartışmayı imam hatipliler ekseninde yürütmüyoruz, dikkat edin. Ben iki gündür dikkatle izliyorum. Bugün gelirken Sayın Başbakanı da NTV radyoda dinledim konuşurken, bir yerde konuşma yapıyor, canlı yayın sanıyorum. Sayın Başbakan dahi konuyu getirdi, imam hatipliler meselesine getirdi, dayattı. Türkiye’de biz bunu, eğitim konusunu bu ekseninde tartışmıyoruz arkadaşlar. Biz bu konuyu 28 Şubatla hesaplaşma ekseninde tartışmıyoruz. Demokratikleşme başka bir süreçtir, darbelerle mücadele başka bir süreçtir, bir ülkenin gençliğini geleceğe hazırlamak başka bir süreçtir. Nasıl bir şey yaşıyoruz? Biraz önce bir sayın milletvekili arkadaşımız imam hatipler eksenini anlattı. Anlatsın, hayırlı olsun. İmam hatiplilerden kaliteli, iyi, dünyada rekabet edebilecek arkadaşlarımız çıktı; bununla ilgili bir rahatsızlığımız yok, bununla ilgili bir tereddüdümüz yok. Hiç kimse Sayın Başbakanın imam hatip mezunu olduğu için rahatsızlığını dile getirmiyor, bunu bir kişi dile getiriyor arkadaşlar, Sayın Başbakanın kendisi. Konuşmasında, dünkü konuşmasında, grup konuşmasında aynı şeyi söyledi, bugünkü konuşmasında aynı şeyi söylüyor. Kimse Sayın Başbakanın imam hatip mezunu olmasını konuşmazken Sayın Başbakan ısrarla toplumu bu ekseninde bölmek için “İmam hatip mezunu Başbakana tahammül edeceksiniz.” diyor. Tahammül etmeyen kim var? Yüzde 49 oyla iktidar olmuş bir siyasi partinin Genel Başkanı Başbakan olmuş ve hâlâ toplumu bu ekseninde ayıştırmaya çalışıyor.

Bunları niye söylüyorum? Bakın, bunları şunun için söylüyorum: Önümüze, millî eğitimi temelden şekillendirmeye dönük bir teklif geliyor, yasa tasarısı değil, teklif geliyor. Hepimiz çok iyi

biliyoruz ki bu teklif bilimsel beklentilere cevap veren bir teklif değil. Bu teklif siyasi hesaplar üzerine kurulmuş bir teklif, tasarı olarak gelmiyor, Bakanlar Kurulu tasarısı olarak gelmiyor. Değerli arkadaşlar, yapmayın, yapmayın bunu!

Bakın, biz bu milletin fertleriyiz, biz gelecekte dünyada sanayide, bilimde, teknolojiye, ahlakta, siyasette dünya ile rekabet edebilme gücüne sahip bir milletiz. Bizim bu gücümüz var, bizim insan kaynağımız buna yeter. İnançlısıyla inançsızıyla, imam hatip mezunuyla, düz lise mezunuyla, üniversite mezunuyla, çıraklıktan yetişeniyle bütün bir millet olarak bizim buna yetecek gücümüz var. Biz dünyanın her ülkesiyle rekabet edebiliriz. Yüzyılda bir dünyanın dengeleri değişir arkadaşlar. Bundan önceki yüzyıllarda İngiltere dünyanın hâkimiyken son yüzyılda Amerika dünyanın hâkimi olmaya başladı. 21'inci Yüzyıla giriyoruz ve 21'inci Yüzyılda Türkiye dünyanın hâkimi olur. Bunun olmaması için hiçbir sebep yok. 75 milyon nüfusumuzla bunu yaparız, kaliteli insanımızla bunu yaparız, ahlaklı insanımızla bunu yaparız, çalışkan insanımızla bunu yaparız ama bir şeyi yapmak şartıyla, ortak noktalarımızda buluşacağız arkadaşlar, ortak noktalarımızda buluşacağız.

Bakın, 11 Temmuz; 12 Haziran seçimlerinden sonra yeni Meclis oluştu, bir yıla yakın bir zaman geçti. Bir yıldır Anayasa tartışmalarıyla ilgili bir uzlaşma komisyonu kurduk, dikkat edin, orada bir yöntem var. Türkiye'nin yeni anayasaya ihtiyacı var diyoruz. Evet, ister anayasa değişikliği deyin ister yeni anayasa, buna ihtiyaç var. Bunu uzlaşmayla yapmaya ihtiyaç var diyoruz, evet bu da doğru. Peki, arkadaşlar, anayasaya, uzlaşmayla yeni anayasa yapmaya veya Anayasa'yı değiştirmeye ihtiyacımız varsa, gelecek kuşaklarımızı yetiştirecek, Türkiye'yi önümüzdeki yüzyılda dünyanın en güçlü ve iddialı ülkesi hâline getirecek kuşakları yetiştirecek eğitimle ilgili temel düzenlemeleri yaparken bu uzlaşmaya ihtiyacımız yok mu? Allah için bir oturup düşünelim arkadaşlar.

BAŞKAN – Sayın Tezcan, toparlayalım.

BÜLENT TEZCAN (Aydın) – Toparlıyorum.

Bakın arkadaşlar, bugün Anayasa'yı, mevcut Anayasa'yı uzlaşma komisyonu kurmadan bile orasından burasından değiştirerek sistemi yürütebilirsiniz ama dünyada iddialı bir ülke olmak istiyorsak, millî eğitimde Anayasa'dan daha çok bu uzlaşmaya ihtiyacımız var.

Son bir iki rakam verip tamamlıyorum Sayın Başkanım. Bakın, sekiz yıllık temel eğitim on iki yıla çıkarılıyor diyorsunuz, katılıyoruz, hiç itirazımız yok. On iki yıla çıkaralım, doğrudur, olması gereken budur ama kimse kimseyi aldatmasın. On iki yılı bölerseniz, bunun adı on iki yıllık zorunlu temel eğitim değildir, nereden böldüyseniz o böldüğünüz yere kadar zorunlu eğitimdir.

1997 yılında o çok eleştirdiğiniz sekiz yıllık temel eğitim çıktığında, bakın, Türkiye'de kız öğrencilerin 97-98 eğitim yılında okullaşma oranı yüzde 78,87 idi. Sekiz yıllık temel eğitim çıktıktan bu yana ki uygulamalardan sonra bu oran yüzde 98,22'ye çıktı arkadaşlar. Bunu on iki yıla taşırsak, on

iki yıllık zorunlu eğitime taşırsak temel eğitimi bu oran daha da yükselecek. Gelin, bunu yapalım. Neyi bölmeye çalışıyoruz, neyi ayırmaya çalışıyoruz?

Değerli arkadaşlar, bakın, Millî Eğitim Bakanlığının rakamları bunlar. Bakın, 1997 yılında kız öğrencilerin ortaokula gitme oranı yüzde 44,97 iken, yüzde 45' ken -yuvarlıyorum- bugün gelinen nokta, sekiz yıllık temel eğitimden sonra gelinen nokta yüzde 87,31; rakamlar meydanda. Bunu on iki yıla... Yani hesaplaşmak istediğiniz sekiz yıllık temel eğitim -dilinizin altında söylediğiniz nokta- bugün kız öğrencilerin okullaşma oranını 2 katına çıkarmış, ortaokula gitme oranını 2 katına çıkarmış.

Son olarak şunu söylüyorum, son cümlem...

ORHAN ATALAY (Ardahan) – 3 katına çıkaralım...

BÜLENT TEZCAN (Aydın) – Çıkaralım, 3 katına çıkaralım ama bunun için çalışalım. Şu yaptığınız sistem, Türkiye'de getirmeye çalıştığınız sistem, Türkiye'de eğitimin kalitesini yükseltmeye, dünyayla rekabet edebilecek kuşaklar yaratmaya dönük bir sistem değil, sadece küçük, iç hesaplaşmaları görme, hesabı kesme düşüncesiyle getirilmiştir. Gelin, bir kere daha düşünelim, oturalım, birlikte hep beraber Türkiye'de neyi arzu ediyorsak, önümüzü neyin açacağına inanıyorsak ortak olarak temel eğitimimizi yeniden düzenleyelim.

Teşekkür ederim.

BAŞKAN – Teşekkür ediyoruz Sayın Tezcan.

Evet, söz sırası Sayın Nebi Bozkurt.

Buyurun Hocam.

NEBİ BOZKURT (Mersin) – Teşekkür ediyorum Sayın Başkanım.

Değerli milletvekili arkadaşlarım, değerli bürokratlar; hepimizi hürmetle selamlıyorum.

Efendim, üç günden beri konuşmaları dinliyorum, belirli bir noktaya odaklanmış vaziyette. Aslında, çok büyük bir değişiklik yani millî eğitimde temel felsefeleri değiştirecek bir farklılık ortaya koyan bir kanun getirmiyoruz, yıl olarak bir değişiklik yapmıyoruz, biraz daha artırıyoruz. Liseyi de lise kısmını da mecburi eğitimin içerisine sokuyoruz.

Buradaki konuşmalarda daha çok böyle bazı arkadaşların özellikle din eğitiminden rahatsız olduklarını gördüm, özellikle dünkü, dün akşamki konuşmalarda çünkü dün akşam bazı arkadaşlarımız özellikle bunu dile getirdiler.

Şimdi, arkadaşlar, yani sanki İslam' ı, Kur' an' ı, sünneti bilime, modern bilime karşıymış gibi bir tavır bazı arkadaşlarımız sergilediler. Hazreti Ali'nin bir sözü vardır, biz eğitimi böyle geriye götürme değil, ileriye götürmek istiyoruz. Hazreti Ali diyor ki: “Çocuklarınızı kendi yaşadığınız döneme göre değil, onların yaşayacakları döneme göre yetiştirin.”

Fernard Grenard'ın bir kitabı var -1000 Temel Eser'de basıldı- “Asya'nın Yükselişi ve Düşüşü” diye. Asya'nın yükselişi bölümünde şöyle bir ifade vardır, bakınız bu cümle aynen orada var

“Müslümanlık barbar Avrupa'nın yücelmesinde en hâkim rolü oynamıştır.” diyor. Yani Batı dünyasının matematiği, fiziği, trigonometriyi, kimyayı Müslümanlardan öğrendiğini ifade ediyor. Bilim geliyor, dolayısıyla hiçbir kimsenin burada bilimin gelişmesine karşı bir tavır sergilemesi söz konusu değil. Zaten bu 4+4+4'le içerik yine bilim adamlarına bırakılıyor. Yani derslerin muhtevası, içeriği, hangi derslerin okutulacağı yine bilim adamları tarafından, yine millî eğitimin, talim terbiyenin elemanları tarafından ortaya konulacak. Dolayısıyla burada arkadaşlarımızın ortaya koyduğu endişeye kesinlikle bir mahal yoktur.

Arkadaşlar, bendeniz kırk üç yıl şu devlete hizmet ettim, bu kırk dördüncü yılım, bunun bir kısmı öğretmenlikle geçti. Çok değişik öğretmenlerle karşılaştım. Mesela, bizim Süleyman Sencer Ayata'yla beraber askerlik yaptığımız Tuzla Piyade Okulunda bir öğretmen arkadaşımız vardı.

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – 1975...

NEBİ BOZKURT (Mersin) – 1976.

“Hocam, ben disiplini nasıl sağlarız bilir misin?” diyor öğretmen, bu bir öğretmen. “Şöyle bakarım, sabahleyin gelirim. İlk derslere başladığım sırada bakarım, bir öğrenci hafif yaramazlık yaptı mı bütün sınıfın önünde paldır küldür onu güzel pataklarım, ondan sonra bir daha o sınıfta çıt çıkmaz.” diyor.

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Kesin öğretmen CHP'lidir değil mi?

NEBİ BOZKURT (Mersin) – Artık bilmiyorum.

Şimdi, arkadaşlar, önemli olan, esas itibarıyla önemli olan tartıştığımız... Boşa tartışıyoruz gibi geliyor, çoğu endişelerimiz de boşa. Önemli olan içerik ve öğretmenin kalitesidir. Yani o konuda üzerinde, daha çok ağırlıkla üzerinde durmamız gereken konulardır diye düşünüyorum ve öğretmenimizi daha çok pedagojik formasyon yönünden geliştirmek ve daha bilgili, daha kültürlü bir hâle getirmek için birtakım çabalar içinde olmamız gerekiyor, üniversitelerimizin bu konuda daha büyük bir çaba harcaması gerekiyor. Yoksa burada Cumhuriyet Halk Partili arkadaşlarımızın endişesine yine tekrar söylüyorum, hiçbir mahal yok. Yine öğretimde bir kesinti yok yalnız ikinci 4'te veliye bazı alternatifler sunma var. Bakınız, bunun üzerinde tekrar duruyorum, bu cümleyi tekrarlıyorum: İkinci 4'te veliye bazı alternatifler sunma var, öğrenciye dolayısıyla yani. Bu tasarının temelinde yatan husus bu, başka bir art niyet aramayı zayıf addediyorum, uygun görmüyorum ve siyaseten bir hata olarak görüyorum.

Sözümü fazla uzatmayayım, söyleyeceğim sözün temeli, özü bu.

Hepinizi hürmetle selamlıyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Bozkurt.

Sayın Uçma... Yok.

Sayın Metin Lütfi Baydar, buyurun.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Sayın Başkan, değerli milletvekili arkadaşlarım...

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Komisyon üyelerinin kısıtlaması var mı?

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Herhâlde yoktur diye düşünüyorum.

BAŞKAN – Var, aynı kuralı uyguluyoruz.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Tamam efendim.

Nebi Bey'in konuşmasından başlamak istiyorum. Bu yasa öğretmen kalite sorununu çözüyor mu? Yani birçok sorunu var milli eğitimin. Bu millî eğitim içerisinde millî eğitime yapılan yatırımdan başlayın da dersane sorununa kadar, öğretmen sorununa kadar birçok sorunumuz var ama ne yazık ki bu yasa, Nebi Bey'in bu endişelerinden baktığımız zaman bu sorunları çözme aşamasında değil. Biraz daha geniş perspektiften bakıp, sorumlu olduğumuz özellikle çocuklarımız üzerinden birkaç şey söylemek istiyorum.

2050'de yeryüzünün neye benzeyeceği esasında bugünden kararlaştırılıyor. 2100'de de ne olacağını bugünden hazırlıyoruz, ona göre bir hazırlık içerisindeyiz. Yani yapmış olduğumuz yasanın nerelere matuf olduğunu görmemiz açısından bunu belirtmek istiyorum. Çocuklarımız ve torunlarımız yaşanabilir bir dünyada mı olacaklar yoksa bizi nefretle anarak bir cehennemden mi geçecekler, bunun kararını o dönem verecekler ama bunu öngörerek düşünmemiz ve ona göre davranmamız gerektiğini söylüyorum. Onlara katlanılabilir bir gezegen bırakmak için geleceği düşünme zahmetine girmemiz ve geleceğin nereden geldiğini, onu nasıl şekillendirmemiz gerektiği konusunda da üzerinde durmamız gerektiğini düşünüyorum.

Bu mümkündür, tarih öngörmemize ve yönlendirmemize izin veren yasalara boyun eğer. Durum hiç de karmaşık değildir. Ne yazık ki dünyada, bugünün dünyasında, anlayabildiğimiz kadarıyla piyasa güçleri gezegeni avuçlarına almaktadır. Bireyciliğin nihai tutkusu olarak paranın bir tantanalı ilerleyişi vardır, tüm dünyada. Tarih en yakınlarındaki sarsıntıların özünü de hızlandırmak, yadsımak ve gemlemek üzere bu durumu açıklamaktadır. Temel olarak bu evrim son aşamasına ulaşır ise para kendisine zarar verecek her şeyin sonunu getirecektir ve bunu yavaş yavaş yok edeceği devletler, hatta Amerika Birleşik Devletleri bile dâhildir. Dünyanın biricik yasası hâline gelen piyasa, hiper imparatorluk diye adlandıracağım, o ele geçmez ve gezegensel zenginlikleri yani yabancılaşmaların, aşırı servet ve sefaletin yaratıcısı olan şeyi oluşturacaktır. Doğa bu ortamda düzenli budamalara maruz kalacaktır. Ordu, polis ve adalet de dâhil olmak üzere her şey bu hiper imparatorluk döneminde özelleşecektir. Yani AKP Hükûmetinin getirmiş olduğu yasaların temelinde de dünyadaki genel konjonktüre de bakarak değerlendirme yapmamız gerektiğini düşünüyorum. Nihayet, küreselleşme yadsınamaz ve dizginlenemez bir şekilde piyasayı ortadan kaldırmaksızın dolacaktır. Bir dizi yerel ve bölgesel kurumun yerleşmesine doğru ilerleyeceğiz. Böylece gelecek teknolojiler inanılmaz olanakları yeniden keşfedilen işler olacaktır. Önümüzdeki elli yılın tarihini anlatabiliriz.

Bütün öncelleri gibi geçici olan Amerika İmparatorluğunun tahakkümü birçok fütüristin ortak kararıyla 2035'li yıllar içerisinde son bulacaktır. Bunları fütüristlerin, özellikle Jacques Attali gibi önemli Fransız filozoflardan birisinin düşüncesi olarak adlandırıyorum.

Üç gelecek dalgası peş peşe yer alacaktır. Hiper imparatorluk, hiper çatışma, sonra da hiper demokrasi. Ama bu hiper demokrasiye geçmenin 2060'lardan sonra dünyada olacağını belirterek ifade etmek istiyorum.

AKP'yi genel olarak değerlendirdiğimiz zaman, bir siyasi başarılar tarihi ve pragmatizm açısından baktığımız zaman, uluslararası konjonktürün Türkiye'ye yaptıracaklarının bir uygulayıcısı olarak başarılı bir proje olarak görüyorum. AKP kendi alanında bu on yıllık süre içerisinde başarılı bir projedir. On yıl önce cami çıkışlarında Atatürk'e, cumhuriyete hakaret edenler, Avrupa Birliği süreci konusunda birtakım küfürlü konuşmalar yapanlar ne yazık ki bugün yoktur, daha doğrusu ne güzel ki bugün yoktur ve bunlar da özellikle AKP İktidarının bu on yıllık döneminde cumhuriyetle, devletle, özellikle kendi tabanlarını ticaret sermayesinin bu anlamda kucaklaşmasını sağladığını tespit etmemiz gerekiyor. Bunu, bu anlamda, anlamlı bir sosyolojik tespit olarak yapıyorum.

AKP bütün bu süreç içerisinde modernleşmeden kaçamamıştır. Geçen yıl içerisinde Çeşme'de bir kahvede hanımla birlikte oturuyoruz, yanımıza bir aile geldi. Bir beyefendi, muhtemelen müteahhitlik yapıyor, yanında bir hanımefendi, 1 kızları ve 1 oğulları. Hanımefendi müteahhide dönerek dedi ki: "Beni otuz yıl eve kapattın, devamlı mukabelelere gittim geldim, evden dışarı çıkamadım. Bak şimdi 2 çocuğun istedi diye Çeşme'den yazlık alıyorsun, benim suçum günahım neydi?" dedi. AKP'nin bu modernleşme sürecinden kaçamaması mümkün değildir. Modernleşme ve cumhuriyet projesi AKP'yi de bu şekilde içselleştirerek dönüştürmektedir. Artık sizin de çocuklarınız kolejlerde okuyup en az birkaç dil bilmek istemektedirler. Bu dönüşüm doğru bir dönüşümdür ama bu dönüşümün devamını getirmeniz gerekiyor değerli kardeşlerim. Özellikle modernleşme sürecinin de bir devamı olarak tüm dünyada uygulanan sekiz yıl temel kesintisiz eğitimde neden bu modernleşmenin devamını getirmiyorsunuz? Yani bu modernleşmeyi lütfen, bu anlamda da kendinize bir ayna tutarak bu anlamda yüzleşmeniz gerektiğini düşünüyorum değerli kardeşlerim. Artık modernliğin savunucusu sizlersiniz.

Bakın, değerli arkadaşlarım, müteahhedin ticaret sermayesi Türkiye'deki en fazla lüksü kullanan insanlar arasına girmiştir. Yani ev düzeni açısından, evlerin kalitesi açısından, binilen arabaların kalitesi açısından, kılık kıyafetin kalitesi açısından bu modernleşme sürecinin devamı olarak, AKP'nin bu eğitimdeki modernleşme sürecinin de artık devamı olması gerektiğini düşünüyoruz.

İşte, değerli arkadaşlarım, o hani Sayın Başbakanımızın Mısır'a gidip laikliği anlatması bu yüzdendir. Sayın Başbakanımız gidip Mısır'da laikliği anlatarak... Kendisinin oralarda popülaritesi

vardır ama onun ötesinde, oralarda beğenilen, o sizin her zaman kızdığınız, tarihini eleştirdiğiniz, Cumhuriyet Halk Partisi projesi olan Türkiye Cumhuriyeti Projesi'dir. Lütfen bu Türkiye Cumhuriyeti Projesi'ni bu anlamda, bu gözle bir daha değerlendirelim. Türkiye Cumhuriyeti Projesi kendini yönetenleri de dönüştürmektedir, kendini yönetenleri de modernleştirmektedir. Bundan kaçabilmek, bunun dışında olabilmek ne yazık ki mümkün değildir. O yüzden, AKP'nin bu cumhuriyetle birlikte yaşamış olduğu modernleşme dönüşüm projesini bir aşama daha ileri götürerek artık bu sekiz yıllık temel eğitime de bu anlamda sahip çıkmasını istiyoruz. Sizin zaten 2010-2014 yılında hazırlamış olduğunuz stratejik planda -Nimet Hanım ne güzel açıklamalarda bulunmuş burada. Gerçekten yani sekiz yıllık kesintisiz eğitimdeki okullaşma oranları, bunlar defalarca anlatıldı, tekrar detaylara girmek istemiyorum- çok da güzel bir şekilde belirtilmiştir. Lütfen bu kazanımlarımızı kaybetmeyelim. Bu kazanımlarımızı daha iyiye taşıyabilmek için var olanı koruyup onun üzerine bir şeyler yapmaya çalışalım. O yüzden, Cumhuriyet Halk Partisi olarak birçok arkadaşımın söylediği gibi, biz de bu anlamda elimizi uzatıyoruz, lütfen bu eli anlamlı görün. Bugüne kadar yaptığımız kazanımlardan vazgeçmeyelim, "Bunu nasıl daha iyiye götürebiliriz"e bakalım.

Bu anlamda bir katkı koymak üzere konuşmamı burada noktalıyorum. Daha sonraki maddeler üzerine geldiğimizde yine daha teknik olarak konuşuruz ama AKP'nin artık bir modernleşme projesinin devamı olduğunu, cumhuriyetin bu anlamda, cumhuriyeti yönetirken kendisinin de bu anlamda dönüştüğünün sosyolojik olarak tespitini yapmak zorunda olduğumuzu görmek istiyorum. İsmet Hoca'mın çok beğenerek izlediğini gördüğüm için de mutlu olduğumu ifade ediyorum.

Çok teşekkür ediyorum değerli arkadaşlar.

BAŞKAN – Sayın Baydar, ben teşekkür ederim; süreye riayetiniz için ayrıca teşekkür ederim.

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Ondan arta kalanı ben kullanabilir miyim?

BAŞKAN – Artan bir şey yok. Çok güzel, dört dörtlük, süreye riayet ederek fevkalade güzel oldu, çok teşekkür ediyorum.

Sayın Emine Ülker Tarhan... Yok.

Sayın Ahmet Duran Bulut, buyurun.

AHMET DURAN BULUT (Balıkesir) – Teşekkür ediyorum.

Sayın Başkan, değerli milletvekilleri, Sayın Müsteşar; efendim, görüşmekte olduğumuz bu tasarının hazırlıksız geldiği konusundaki tartışmalar hep devam etti. Ancak insan sabrını da zorlayan, gece geç vakitlere kadar süren bu tasarının, benim şahsımın anladığı kadarıyla milletvekillerinin yeterince bilgilendirilmediği, tasarının net, açık yazılmadığı, teknik olarak eksik olduğu, amacını, meramını ne Komisyona ne de Türkiye'ye, Türk milletine layık veçhile anlatamadığı kanaatindeyim.

Şimdi, nereden çıktı bu tasarı diye baktığımızda, millî eğitimin ihtiyacı olan bir kanun muydu bu, millî eğitimin sorunlarını gidermek üzere yeni Bakan bir yerden mi başlayayım diye karar verdi de

ilk öncelikli olarak bunu gördü? Bunlar tartışılır. Millî eğitim sorunlar yumağı hâlinde. Uzun yıllardır değişen bütün bakanlar, hepsi sil baştan yapıp kendilerince bir tarz, kendilerince bir metot seçerek, birinin yaptığını diğeri bozarak millî eğitimi içinden çıkılmaz hâle getirdi. Tabii ki Millî Eğitim ve hitap ettiği camiyayı bir müşteri gibi görerek, yan sektörlerden, özel dershaneler de olmak üzere bunlara büyük rantlar sağlamak adına, sağlamak adına, alım satımlarda, ihalelerde birtakım usulsüzlüklerin olmaması adına gereken titizliğin gösterilmemesi, öğrencilere ücretsiz kitap konusunun her sene yenilenecek verilmiş olması, bu kitapların kimler tarafından yazıldığı, Talim Terbiyede bulunan bir yetkilinin herhangi bir yayıneviyle ilişkisinin olmaması, varsa o görevden ayrılması gerektiği hâlde bunların iç içe girdiği, buradaki birtakım yetkililerin kendilerinin de yazmış olduğu birtakım kitapları, oradaki sıfatlarını da kullanarak okullarda okunur kitaplar hâline getirdikleri ve şahsi birtakım çıkarlar sağladıkları konusundaki tenkitleri, eleştirileri, soru önermelerini bir türlü cevaplamayan bir kurumla karşı karşıyayız. Derslik eksikliği olan, dersliğe götüreceği öğretmeni bulunmayan, onu almamak için direnen bir yapı.

Sayın Bakanın ifadesiyle “KCK güneydoğuda, doğuda öğretmen atamalarını yapıyor.” dediği. Bir tespittir, doğru bir tespittir çünkü yönetmelikleri delerek, eğitim yöneticilerini vekâleten yürüten, sadece benden olsun diyerek oradaki eğitim sistemini allak bullak eden... Bingöl’ün bir ilçesinde, yatılı bölge okulunda, orada öldürülen bir teröristin cenazesine, okulu tamamıyla kapatıp bütün öğrencileri o cenazeye götüren okul yöneticisini Sayın Bakana söylediğim hâlde, Sayın Bakanın bu uyarılarına rağmen, oradakiler, okul müdürü toplayıp öğretmenleri: “Beni şikâyet etmişler, etseler ne olur? Asker ölüyor, onların şehidi, bu da bizim şehidimizdir.” diye oradaki öğretmenlere hitap eden bir yapı. Biz hangi kanunu çıkarırsak çıkaralım, hangi sistemi koyarsak koyalım bunu uygulayacak olan öğretmeni bu Bakanlık yetiştirmezse, o öğretmene bunu inandırmazsa, Türkiye’nin öğretmen yetiştiren bir kurumu bulunmazsa, biz hangi yıla uzatırsak uzatalım bu eğitim sistemini, zorunlu zorunsuz, kesintili kesintisiz, emin olun biz havanda su döveceğiz.

Eğitimin içinden gelen, her kademesinde bulunan bir insanım. Hayatım hep o çocukların gözlerini ezberlemekle geçmiştir. Kendi çocuğum bu eğitim sisteminin mağdurlarından biridir. Kendi çocuğuna faydası olamayan, bu anlamda, bu sistemden kurtarıp istediği şekilde, Türk millî eğitiminin amaçları doğrultusunda yetiştiremeyen, hâlâ eksik olduğunu hisseden bir eğitimcinin diğer çocuklara ne kadar faydası olabilir? Belki kendi hâline bırakılsa bu çocuklar daha iyi yetişecek, belki ailesinin eline bırakılsa daha iyi yetişecek ama siz on yaşındaki çocuğu on yedi yaşındaki bir delikanlıyla aynı ortamda, aynı tualete, aynı ortamın içerisine sokarsanız... Okullara bir sorun, 10 tane okul müdürünü toplayın, Allah aşkına 10 tane okul müdürünü buraya getirtelim, biri Şırnak’tan olsun, biri Diyarbakır’dan olsun, biri İzmir’den olsun, biri İstanbul’dan olsun, onlara sorulsun. Bu 10 taneden 2 tanesi “Evet, uygundur.” derse ben kabul edeceğim. Böyle bir şey yok. On yaşındaki bir çocukla on

yedi yaşındaki çocuk aynı okulda eğitim göremez. Beş yaşında... Yaş konusunu tartışıyoruz bakın kaç gündən beri, hâlâ açıklanmıyor. Dün akşam alt komisyon başkanımızın açıklaması vardı. Emin olun, ben Komisyona girdiğimden beri böyle doyurucu olmasa bile bu konu hakkında açıklayıcı bilgileri ilk defa o şekilde dinledim çünkü verilen metinle örtüşmeyen ama daha açıklayıcı bir ifade. Bu anlamda açıklansa, ifade edilse, dile getirilse, öyle zannediyorum bu Komisyonda kimsenin üç aşağı beş yukarı yani yaş konusunda bizim mutabık kalmamız mümkün değil, aklın yolu bir.

Bilim diyor ki: “Bir çocuğun el kasları yedi yaşına kadar gelişir.” Yani el becerilerini, el hareketlerini, kalem tutmayı yapabilmesi için çocuk yetmiş iki aylık olması gerekir. Biz altmış aylık alalım diye diretiyoruz, altmış bir aylık olarak... Yani ilmi zorluyoruz. Ben hep iyi niyetli olarak, düşünerek akşam da söyledim değerli arkadaşşıma. Bunu ana sınıfını da bu dört yılın içerisinde katarak, okul öncesi ana sınıfını da katarak... 1+3 şeklinde herhâlde düşünüyorlar çünkü hep dile getirdikleri, “Hemen çocuğa okuma yazma öğretilmeyecek.” deniyor. Bakanlık yetkilileri de “Müfredat değişmeyecek, aynı program devam ediyor.” diyor. Bir ikilem içerisinde karar veremeyen bir yapıyız. Bunun bir yerinden tutmak lazım, eğer sonuca varılmak isteniyorsa. Burada muhalefet milletvekillerinin, değerli Komisyon üyelerinin burada konuşarak sürelerini doldurup “Konuşsunlar, bir an önce bu yasayı çıkaralım.” şeklinde değerlendirmelerinin, düşüncelerinin ilmî, akli olmadığını üzülerek ifade ediyorum.

Bir defa okula başlama yaşını tespit etmeliyiz, ay olarak belirlemeliyiz ve oraya koymalıyız, sonraki tartışmalara meydan vermemeliyiz.

Dünyada eğitim üç yaşında başlıyor, okul öncesi eğitim. Bunu üç yaşında almıyoruz, en azından okul öncesi eğitimi, anaokulunu, çocuğu eğitime yani şahsiyetinin, karakterinin artık dünyaya bakışının şekillenmeye başladığı çağda çocuğu ele almak, en azından pilot uygulama adına birtakım tespitlerde bulunmak lazım. “Bunlar devam edecek.” deniyor. Yasa önümüzde. Çocuğu beş yaşında okula alırsak diğerlerini nereye alacağız, nasıl alacağız, hangi imkânlarla alacağız? Yeteri kadar öğretmenimiz bu anlamda olmadığı hâlde bir yamalı bohça hâline getiriyoruz eğitim sistemini yine.

Bir taraftan baktığımızda, ne değişecek diye bakıyorum, hiçbir şey değişmeyecek. Sadece bir kesintili ve kesintisiz konusu var ortada. Kesintisiz olduğu zaman aynı olacak, kesintili olduğu zaman ayrı okullar açılabilir. Hep iyi niyetli düşünüyorum, acaba köylerde kapatılan okulları mı açmak istiyorlar, böyle bir zorlamamı var? Değerli milletvekilleri, emin olunuz, ben bizzat köylere giderek öğrencileri, velileri taşımaya ikna etmeye çalışanlardan biriyim. Bunu tamamıyla Amerika’da, Avrupa’da... Yani şehirde savcının, kaymakamın, millî eğitim müdürünün, öğretmenin çocuğunun eğitim gördüğü bir sınıf varken, köylere gittiğimde öğretmenin okula o gün gelmediğini -teftişe gittiğimde- veyahut ders işlemediğini veyahut okula sarhoş geldiğini... Bunları tespit edecek bir denetim mekanizması yok bizde. Tesadüf giderseniz, eksiği görürsünüz veya şikâyetler gelirse

görürsünüz. Bunu nasıl sağlarsınız? Toplu eğitim merkezlerinde sağlarsınız. Bu bakımdan getirilen sistemin, başta okula başlama yaşının net olarak belirlenmesi; kesintili yapıldığı takdirde ikinci kademeyle birinci kademenin bir arada olabileceğini, ayrı ayrı da olabileceğini ancak ikinci kademeyle üçüncü kademenin, lisenin, ortaöğretimin bir arada kesinlikle olmayacağı konusunda görüşümü ifade ediyorum.

Son tespitim, liseler dört yıla çıkarıldı. Kim çıkardı, niye çıkardı, ne amaç güdüldü, sonucu nedir bunun? Yani öyle bir laçka sistemimiz var ki hiç bunun, sonucun değerlendirilmesi... Ölçme değerlendirmeyi sistem kendisi yapmaz, hep öğretin, böyle yapın der; sen kendin yapsana, kendini sorgulasana? Bu sistem neden değişiyor, böyle bir ihtiyaç mı var, veri mi var, bir tespit mi yaptınız? Ama yok. Hep böyle getirilir, her bakan kendince bir moda tutturmuş, bir öncekinden farklı olabilmek, dikkat çekebilmek adına bunu yapar. Genel Kurulda da söyledim. AKP'nin, Adalet ve Kalkınma Partisinin içerisinde çok değerli eğitimciler var. "Sayın Bakan, kimseyi dinlemiyorsunuz, Müsteşarınızdan tutun bütün çevrenizi eğitimin dışında insanlardan oluşturuyorsunuz. Buradaki eğitimci milletvekillerini toplayın, bunları görüşünü alın, bunları dinleyin en azından" dedim ama yok. İşte getirilen, yine o sistemin dışında bir tasarı getirildi, dayatılıyor; inşallah ülkemize, eğitimimize hayırlı olur diyorum.

Saygılar sunuyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

Sayın Naci Bostancı... Yok.

Sayın Hakan Şükür... Yok.

Sayın Ali Haydar Öner...

Şimdi, bir küçük açıklama yapayım Haydar Bey.

Bazı Komisyon üyelerimiz yoklamada da bulunmak istedikleri için bire on kala ara verelim diyorlar. Saat bire on kala ara vereceğiz yani on dakikanızı kullandıktan sonra ara vereceğiz.

Buyurun.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Efendim, bu on dakikanın bir Komisyon üyesi açısından yeterli olmayacağı takdire maruz.

Ancak Sayın Başkanım -Sayın Bakanım diye hitap edemiyorum- Komisyonumuzun değerli üyeleri, sayın milletvekillerimiz, Millî Eğitim Bakanlığının Sayın Müsteşarı ve üst düzey bürokratları, değerli katılımcılar; Sayın Bakan neredeler efendim? Sayın teklif sahipleri neredeler?

BAŞKAN – Sayın Bakanın Cumhurbaşkanıyla görüşmesi vardı, oraya gideceğini söyledi sabah.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Efendim, dün de başka mazereti vardı.

Bakınız, Türkiye'nin en önemli konusunu görüşüyoruz. Ben mülki idare amiri kökenli biri olduğum hâlde Millî Eğitim, Kültür, Gençlik ve Spor Komisyonu üyesi olmayı tercih ettim. Millî Eğitim Bakanı nerede? Her gün bir mazeret mi uyduracak Sayın Bakan?

Bir dakika bekliyorum, kendi süremin içinde kalmak kaydıyla bir dakika sonra konuşmama devam edeceğim.

Kronometrimi de başlatıyorum efendim.

(Isparta Milletvekili Ali Haydar Öner konuşmasına bir dakika ara verdi)

Sayın Bakanın bulunmayışını şiddetle protesto ediyorum. Bu, bu konuya Sayın Bakanın önem vermediğinin bir göstergesidir, bu konuyu Sayın Bakanın hafife aldığı bir göstergesidir, "Kim ne derse desin, biz çoğunluğumuza dayanıp istediğimizi yaparız." dayatmasının bir göstergesidir. Teklif sahipleri nerede? Niye teklif, niye teklif? Yani Sayın AKP grup başkan vekillerinin emrinde müsteşarlar mı var, Talim Terbiye Kurulu Başkanı mı var, genel müdür mü var, genel müdürler mi var, daire başkanları mı var, Türk millî eğitim teşkilatı mı var? Bu teşkilat AKP grup başkan vekillerinin emrinde mi, Millî Eğitim Bakanının emrinde mi, Hükûmetin emrinde mi? Hükûmet ile parti niye karışıyor? Doğru dürüst tasarı getirsinler, konuşalım. Yani Sayın Bakan altına imza atmaktan utanıyor mu bu teklifin? Sayın Başbakan niye Bakana talimat vermiyor bu konuda teklif, tasarı hazırla getir diye? Ham, olgunlaşmamış, ne olduğu belli olmayan bir teklif. Bir kısmı alt komisyonda güya düzeltildi. Çok teşekkür ederiz ama düzeltilmeye muhtaç o kadar çok yeri var ki. Deveye "Boynun eğri." demişler, neresi doğru ki teklifin? Bütünsellikten uzak, bilimsellikten uzak, pedagojik anlayıştan uzak, kamu yasalarını göz ardı eden, dürüstlüğe prim vermeyen, bazı kişilerin şahsi kaprislerini tatminden başka bir amaç taşımayan bir teklifle karşı karşıyayız. Sayın Bakan gelsin savunsun, savunamayacağı için mi burada değil? Niye diğer bakanların imzası yok?

Sayın Canikli teklif sahiplerinden biri. O gün sunuş konuşmasında Millî Eğitim Bakanlığının rakamlarıyla, istatistikleriyle bağdaşmayan keyfî, ezbere rakamlar söyledi, tutanaklarda var. Yüzde 45 olan kız öğrencilerin okullaşma oranı yüzde 88'lere çıkmış, Sayın Canikli "Herkes biliyor ki kız öğrenciler okullara gidemiyor, o yüzden azaldı, bu teklifle kız öğrencileri daha çok okula göndereceğiz." diyor. Millî Eğitim Bakanlığının verileriyle çelişen bilgileri Grup Başkan Vekilinin vermeye, Komisyonu yanıltmaya hakkı var mı? Komisyonu yanılttın, halkı nasıl yanıltacaksın, velileri nasıl yanıltacaksın, öğretmenleri nasıl yanıltacaksın? Önceki bakanlar başarısız mıydı? Rotasyoncu Bakan Sayın Hüseyin Çelik attı tuttu; başarısız mıydı? Sayın Nimet Çubukçu başarısız mıydı? Başarısız idiyse AKP neyle övünüyor, başarısız değil idilerse bu kanun neyin nesi, bu teklif neyin nesi?

Değerli Başkanım, değerli üyeler; hata yapmamak bir erdemdir, hata yapılmışsa dönmek de erdemdir bir başka boyutudur. Buna itiraz Cumhuriyet Halk Partisinin itirazı değil, bilim adamlarının

itirazı, pedagogların itirazı, uzmanların itirazı. Bizi hiç dinlemeyin, zaten dinlemiyorsunuz ama Talim Terbiye Kurulu eski Başkanı Ziya Selçuk'u lütfen dinleyin, lütfen. Taha Akyol, eğilimi belli bir gazeteci, yazar; lütfen dinleyin. Tek tek okuyabilirim ama okuyarak sunum yapmak istemediğim için okumak istemiyorum. "Bazı hatalardan dönüldü." diyor. Niye Talim Terbiye Kurulunun görüşleri alınmadan, müfredat hazırlanmadan böyle bir teklife gidildi? Mahiye Morgül diye bir hanımefendi feryat ediyor, bir okuyun neler diyor. Bugünkü Habertürk gazetesinde kaç tane uzman kuruluş tek tek feryat ediyorlar. "Okul yaşı beşe inerse ne derslik yeter ne öğretmen." "İleriki başarılar için önemli bir etken." "Beş yaşında başlayanlar dezavantajlı olacak." Ayrı ayrı uzmanlar bunlar. "Aynı sınıftaki yaş farkı ciddi sorunlar yaratır." "Beş yaşında başlatan ülkeler var ama bizim altyapımız yeterli değil." "Altı yaş bile erken, ayakkabı giyemiyor, çanta taşıyamıyor."

Hiçbir uzmanın görüşüne değer vermeyecek ise hangi bilimsellikten, hangi çağdaşıktan söz ediliyor? Ne acelemiz var? Bir müfredat hazırlığı kaç yıl sürer Sayın Müsteşarım? Niye "Bakanı bekleyeceğiz." diyorsunuz? Sayın Müsteşarım çok değerli bir bürokrat, daha önceden de tanışırız, hukukumuz var. Müsteşar yardımcılarıyla, genel müdürlerin de bir kısmıyla hukukumuz var ama Sayın Müsteşarın bir bürokrat olarak algısıyla Sayın Bakanın bir siyasetçi olarak algısı elbette farklılık gösterecektir. Saygı duyduğumuz talim terbiye kurulları başkanları var, onlar da üç günde bir değiştiriliyor. Ziya Selçuk gibi bir değer kaybedildi, ondan sonra Sayın Merdan herhâlde pasifize edildi, şimdi bir başka değerli bürokrat var. Ama yetişmiş insan gücü bu kadar kolay harcanır mı? Kolay mı yetişiyor bunlar?

Değerli Başkanım, değerli Komisyon üyeleri; benim kaygım şu: Çocuklarımıza, torunlarımıza, gelecek nesillere karşı vebal altında kalan bir komisyon olmak. Siz çocuğunu ezen bir babanın ıstırabını biliyor musunuz? Gazetelerin üçüncü sayfalarına yansıyor. Ehliyetsiz bir traktör sürücüsü baba manevra yaparken çocuğunu ezmiş veya bir dede manevra yaparken torununun hayatına son vermiş. Ne farkımız var? Acelemiz ne? Acele giden, ecele gider. Biz kendimizi ecele götürürüz, götürmeyiz ayrı mesele ama torunlarımızı, çocuklarımızı, gelecek nesilleri heba etmeye hakkımız yok. El bizim elimiz olmasın. Kendi uzmanlarınıza, güvendiğiniz adamlara danışın lütfen.

Pedagojik değil, daha önce yedi yaşındaki çocuk ile on dört yaşındaki çocuğun bir arada bulunması sakıncalı diyordunuz, şimdi beş yaşındaki çocukla on üç yaşındaki çocukları bir arada tutmaya niyetleniyorsunuz veya dokuz-on üç aralığıyla on beş-on sekiz aralığını bir arada tutuyorsunuz. Tam buluş çağı, ergenlik çağı. Çelişkilerin hangisini izah edeceğiz size?

Efendim "Herkesi yeteneğine göre yönlendireceğiz." diyorsunuz; çok iyi, çok saygıdeğer. O konuda Meclis Başkan Vekilimiz Sayın Mehmet Sağlam'ın onayıyla işleme konmuş bir proje var. Mehmet Sağlam Bey hangi partiden milletvekili? Danışın, görüşün. Birdal Özbaykal'ın önerisiyle uygulamaya konan ilköğretim çağı öğrencilerinin özel yeteneklerini geliştirme projesi, niye

uygulamıyorsunuz? Bilim sanat merkezleri özel donanımlı kurumlar. Okul dışı zamanlarda üstün ve özel yetenekli çocukları yeteneklerine, zekâ düzeylerine göre en üst düzeye taşıyacak kurumlar. Sınavla öğrenci alınıyor, kayırmaca yok, zekâsına göre...

BAŞKAN – Sayın Öner, toparlar mısınız lütfen.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Efendim, bakıyorum kronometreye, peki, ama o kadar çok şey var ki hangi birini söyleyeyim. Diğer konuları yeri geldiğinde dile getireceğim.

Teşekkür ediyorum ve Sayın Bakanın burada bulunmasının bir görev olduğunu hatırlatmanızı talep ediyorum.

Saygılar sunarım.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

Sayın üyeler, saat 14.30' a kadar yemek arası veriyoruz.

14.30' da buluşmak üzere, buyurun.

Kapanma Saati: 12.57

İKİNCİ OTURUM

Açılma Saati: 14.37

BAŞKAN : Nabi AVCI (Eskişehir)

BAŞKAN VEKİLİ : Avni ERDEMİR (Amasya)

SÖZCÜ : Fikri IŞIK (Kocaeli)

KÂTİP : Osman ÇAKIR (Düzce)

----- 0 -----

BAŞKAN – Millî Eğitim, Kültür, Gençlik ve Spor Komisyonunun değerli üyeleri, Sayın Bakan, değerli milletvekillerimiz, ilgili kurumlarımızdan gelen değerli katılımcılar, basınımızın değerli mensupları; Komisyonumuzun 8'inci Toplantısının İkinci Oturumunu açıyorum.

Toplantı yeter sayımız var.

(2/358) esas numaralı İlköğretim ve Eğitim Kanunu ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifi'nin 2'nci maddesi üzerindeki görüşmelere kaldığımız yerden devam ediyoruz.

Sayın Aykut Erdoğan? Burada mı Aykut Bey?

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Buradayım Sayın Başkan.

BAŞKAN – Aykut Bey, on dakika... Lütfen süreye riayet ederek gidersek arkadaşlarımızı bekletmemiş oluruz. Teşekkür ederim.

Buyurun.

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Teşekkür ederim.

Sayın Başkan, değerli üyeler, Sayın Bakan, sayın basın mensupları; şimdi, Medisin ve Türkiye'nin gündemini çok yoğun bir şekilde işgal eden bir yasa üzerine, öncelikle bir veli olarak, on yaşında bir çocuğun babası olarak kısaca bu yasa üzerindeki düşüncelerimi açıkladıktan sonra, bence bu yasanın asıl olan mali boyutu üzerine biraz konuşmak istiyorum.

Öncelikle şunu söyleyeyim: On yaşında bir oğlum var ve on yaşında oğlumun arkadaşlarının annesi ve babası, üç dört gündür, bir milletvekili olarak beni arıyorlar ve bunların bazıları da –bildiğim için söylüyorum- iktidar partisine oy veren insanlar. İnsanlarda, çocukları üzerinden, büyük bir rahatsızlık, korku, endişe var, bu eğitim sistemiyle ilgili. Bana söyledikleri aynen şudur -ben de burada Sayın Bakana söylüyorum- diyorlar ki: “Eğer buradaki amaç imam hatip liseleriye, ortaokullarıya açsınlar kardeşim, bizim çocuğumuza dokunmasınlar. Kimsenin çocuğuna müdahale etmesinler.” diye, özet bir fikirleri var. Öncelikle bunu söyleyeyim.

İkinci olarak, bürokraside uzun yıllar çalışmış bir milletvekili olarak ben iktidar partisini tanıyorsam bu yasa burada kalmayacaktır. Bu yasanın arka planı hazırlanmıştır. Bir seri başka yasalar

çıkacaktır. Belirli finansman yöntemleri de çıkacaktır ve bu yasa, bir çocuk yetiştirme, eğitim yasaı değil, benim gördüğüm kadarıyla -üzülerek söylüyorum, kimseyi kırmak için söylemiyorum ama- bir seçmen yetiştirme projesi hâline gelmiştir. Onun için, milletin dinini, imanını burada getirip de tartışma konusu yapmayı ve -ben bazı milletvekillerinde de bunu görüyorum- sürekli, ortak değerimiz olan -bu milletin ortak değeridir- bunun tartışma konusu yapılmasını ciddi bir sömürü ve kalitesizlik olarak görüyorum. Bundan da net olarak bahsedeyim.

Şimdi, bu yasanın son iki tane maddesi var. Bu yasanın aslında baktığınızda, bir siyasi rant boyutu var, bir de ekonomik rant boyutu var. Bu iki maddeyle alakalı, bu yasa maddeleri boyunca -çünkü uzun bir konu- anlatmaya çalışacağım, kamu ihaleleri ve Telekom'la ilgili boyutu. Bugün Telekom'la, bu maddede Telekom'la ilgili boyutunu biraz açıklamaya çalışacağım ama bundan önce, bu Telekom özelleştirmesini bir hatırlamamız gerekiyor, "Bu Telekom özelleştirmesi nasıl oldu?" diye.

Biliyorsunuz 80 yılından sonra Özal'la birlikte özelleştirme furyası, 90'lı yılların başında Telekom özelleştirme süreci, o dönem Mümtaz Soysal'ın başını çektiği bir direnme grubu, özelleştirme karşısında ve o dönem, işte, birtakım "liberal" dediğimiz insanların, işte, "Telekom satılsaydı, 40 milyar dolara satılırdı, dış borç kapanırdı." gibi, teknik bilgiden yoksun, iyi niyetten yoksun, yurtseverlikten yoksun yorumları ve 2005 yılına geldiğimizde Telekom özelleştirmesi. Tabii Telekom özelleştirmesi sırasında ben Hazine Müsteşarlığının denetçisiydim. Telekom özelleştirmesi öncesi ne oldu? Hatırlar mısınız, iki tane şirket vardı, Aria ile Aycell? Bu Aria Berlusconi'nin şirketi idi, İş-TİM ortaklığı, Aycell de devletin şirketi idi. 2,5 milyar dolara lisanslar alınmıştı. Ne yazık ki Aria şirketi battı ve bu batık şirket Aycell'le birleştirildi. Ne oldu? Yani, Berlusconi parayı batırdıktan sonra, devletin varlığı olan Aycell şirketiyle birleştirildi. Birinin 2 milyar dolara yakın borcu, diğerinin de 3 milyar dolara yakın mal varlığı vardı. Bunlar, hiç sebep yokken, bu milletin 2-3 milyar doları zayi edilecek şekilde birleştirilirken o zamanın Sayın Bakanı ne dedi? "Biz bunu birleştirmesek yurt dışında hesap veremeyiz." dedi ve bu iki şirket birleştirildikten sonra Telekom'un özelleştirme süreci başladı. Şimdi, bu özelleştirme işlerinde, arkadaşlar, ihalenin televizyondan yayınlanmasının hiçbir anlamı yoktur. İhale öncesi koşullar ve özellikle bu tip özelleştirmede ihale sonrası koşullar çok önemlidir ve ihale sonrası koşulları da genellikle, işte, yeni bu Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı kuruldu ya, bu Başkanlık aracılığıyla da Ulaştırma Bakanlığı belirler çünkü orada şirket, bu Telekom'a teklif verirken, "Bu Telekom gelecekte ne kazanır?" diye düşünür ve orada bir sürü şartlar koşarlar. Mesela, "Şu kadar yatırım yapacaksın." şartı, "Tarifen bu olacak." şartı, "Gelecek, geçmişteki alacaklardan bu kadar tahsilin olacak." şartı gibi şartlar koşarlar. Sadece şunu söyleyeyim size: Kurumlar vergisine 10 puan indirdiğinizde, özelleştirme süreci boyunca yaklaşık 15 milyar dolar bir kârınız olur çünkü o sırada kimse bilmediği için kurumlar vergisinde indirim olacağını

herkes fiyatını, teklifini düşürür. Mesela sabit ücret meselesi vardır. Her haneye 20 lira sabit ücret koyduğunuzda, 20 milyon aboneniz olduğunu düşünün, 400 trilyon aylık para demektir. İşte bunlar, üzülerek söylüyorum, işte bunlar tam anlamıyla yolsuzluktur. Çünkü, yolsuzluk nedir? Yol tanımlanmıştır. Şeffaf, rekabetçi ihaleler. Yolsuzluk nedir? Bu hukuk kurallarına, bu ilkelere aykırı olarak bir insanın zengin edilmesi demektir. Burada zengin edilen Hariri ailesi ve Berlusconi ailesidir. Çünkü 11 milyar dolara sattığınız Telekom'un, bir yıl sonra, Berlusconi kendisine hediye edilmiş olan yüzde 15 hissesini 22 milyar dolar üzerinden sattı. Bu memleketin temel sorunları bunlar.

Peki, millî eğitim bu işe nasıl girdi? Şimdi, özelleştirme sırasında siz bir yatırım planı sunuyorsunuz, bir iş planı sunuyorsunuz. Diyorsunuz ki: "Ben bu kadar yatırım yapacağım." Çünkü, özelleştirmenin amacı, ekonomide etkinliği, verimliliği, rekabeti ve istihdamı artırmaktır, değil mi arkadaşlar. Şimdi, Telekom'un başladığı zamandaki işçi sayısı yarı yarıya azalmış. İstihdam mı artmış? Hayır. Siz, özelleştirirken insanlara ne dediniz? Dediniz ki: Biz, telekomünikasyon sektörünü rekabete açacağız." dediniz, değil mi? Açıldı mı? Hayır. Peki, siz ne dediniz özelleştirme sırasında: "Biz bunu kiraladık." dediniz. Çünkü bu imtiyazdır, bir devlet imtiyazı. Bu, vatan topraklarının satılması gibi bir şeydir ki onu da satacaksınız, biliyoruz. Bu imtiyazı satarken "kiralama" diye sattık arkadaşlar. Bunu, kimseyi kırmak için söylemiyorum yani bir şeyi de ama bir durumu tespit etmek zorundayım ben milletvekili olarak. Biz bunu kiraladık, değil mi? Peki, biz, kiraladığımız bir varlığın gayrimenkullerinin nasıl, satılmasına göz yumuyoruz? Ben Sayın Başkana bakıyorum, babacan tavırlı, bizden de yaşça büyük bir ağabeyimiz. Ben ona da söylüyorum: Sayın Başkan, biz, kiraladığımız, Türkiye'nin en yüksek bedelli kamu iktisadi teşebbüsünün mal varlığının, gözümüzün içine baka baka satılmasına gıkımızı çıkarmayacak insanlar mıyız? Bizim vicdanımızı bu sarsmayacak mı? Biz bir siyasal körlük içerisinde buna müdahale etmeyecek miyiz? Bunları niye anlatıyorum? Süreci, biraz sonra geleceğim millî eğitim ilişkisi sürecini anlatabilmek için anlatıyorum. Bizim insanlarımızdan yoktan yere her ay 20 lira bu görüşme ücretlerinin alınmasına gıkımızı çıkarmayacak mıyız?

Peki, Telekom, kiralanan ve kiralık malının satılmasına göz yumduğumuz Telekom bize ne söz verdi özelleştirme sırasında? Dedi ki: "Ben her yıl şu kadar ilçeyi, bu kadar köyü, bu kadar İnternet ve telefon altyapısına bağlayacağım." Bu ne demek? Birinci soru: Hatları çekmek için toprak alacaksınız, kabloları bulacaksınız, o hatları oraya döşeyeceksiniz, ek santraller kuracaksınız yani yatırım yapacaksınız. Yani, "Demir ağlarla birlikte fiber optik kablolarıyla ördük biz bu ülkeyi diyecektik." diye insanlara söyledik. İnsanlar da düşük fiyatlı teklif verdiler ve Telekom bunu aldı. Şimdi, Sayın Bakan burada. Sayın Bakanım, biz, Millî Eğitim Bakanlığından şimdiye kadar acaba Telekom'a bu anlamda ödeme yaptık mı, pilot projeler kapsamında?

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Hayır.

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Hiç ödeme yapılmadı? Telekom'a yani sınıfların İnternet'e bağlanması konusunda bir ödeme yapılmadı değil mi?

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Hiçbir kuruluş ödeme yapılmadı.

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Çok teşekkür ediyorum yani bu bilgi önemli, kayıtlara da geçmiştir umarım.

Şimdi, bizi, FATİH Projesi kapsamında, biz bütün dersliklerimizi, bütün dersliklerimizi...

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – İki şeyi ayıralım burada. Bir dakika, iki şeyi ayıralım yani bu Fatih Projesi'yle ilgili kastettiğinizi düşünerek ona cevap verdim. Onun dışında, biz, değişik firmalardan, buna Türk Telekom da dâhil, İnternet hizmeti alıyoruz. Aldığımız hizmetin bedeli neyse, üçüncü şahıslara nasıl fiyatlandırıyorlarsa, o fiyat üzerinden biz de: BTK'nın verdiği bir fiyattır o da biliyorsunuz.

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Peki, bu işlemlerde ihale yaptık mı Sayın Bakanım?

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Yapmadık, iş de yapmadık. Sadece bize...

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Yani aldığımız hizmetler karşılığında biz bir ihale yapmadık değil mi?

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – İhale de yapmadık, ödeme de yapmadık.

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – İhale de yapmadık, ödeme de yapmadık. Tamam, Sayın Bakanım, bu beyanınıza şey yapıyorum.

Şimdi, bu proje kapsamında, bütün sınıfların İnternet'e bağlanma meselesi var değil mi? Mesela, diyelim Siirt'in bir ilçesinde bir okulu biz İnternet'e bağlayacağız. Bunun için telekomünikasyon şeyinde bir rekabet açtık mı biz?

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Henüz yapmadık işte. Burada eğer, kanunda öngörürseniz ve bize yetki verirsiniz o zaman onun şartnamesini belirleyip Kamu İhale Kurumu, Maliye Bakanlığı ve Millî Bakanlığı önce yönetmeliğini çıkaracak, sonra şartnamesini belirleyip ihaleye çıkacağız. O zaman kim alırsa o alacak.

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Şimdi, Sayın Bakanım, hani bu, Ulaştırma Bakanlığı ve Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı...

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Sayın Başkanım, isterseniz bu konuda daha sonra konuşma...

BAŞKAN – Evet, şöyle yapalım. Siz konuşmanızı sonlandırın.

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Ben, Bakan Bey cevap verdiği için ben de...

BAŞKAN – Hayır, Bakan Bey'e ben daha sonra ayrıca söz vereceğim, cevap verir.

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Tamam. Ben şimdi o zaman şeyi anlatayım. Bu iletişim yani Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı ve Ulaştırma Bakanlığını ilgilendiren bir alandır. Telekomünikasyon sektörü ne yazık ki rekabete açılmamıştır ama başka teknolojiler üzerinden, mesela Turkcell de bu hizmeti verebiliyor, başka servis sağlayıcılar var ama rekabete açılmamıştır. Şimdi, bu rekabete açılmamış bir işlemden Telekom bütün bu sınıfları İnternet'e bağladığında ne olacak, ben onu anlatayım. Siirt'e bu İnternet hattı götürülecek. Siirt'e henüz bir İnternet hattı götürülmediği için bunun bedelinin önemli bir kısmı Millî Eğitim Bakanlığı bütçesinden ödenecek ve Telekom, kendi yapacağı yatırımları çıkıp ne diyecek biliyor musunuz? Bu yapmak zorunda olduğu yatırımların, özelleştirme sürecinde söz verdiği yatırımların bir kısmı Millî Eğitim Bakanlığı bütçesinden finanse edilmiş olacak. Bunun teknik mantığı budur, başka bir şeyi yoktur yani bu şeyi, sistematiği incelediğinizde net olarak çıkacak husus budur. Birincisi, sektör rekabete açılmadığı için burada bir sıkıntı olacak. İkincisi, zaten sizin hizmet alımı ihaleniz, mal alımı ihaleniz 4734 sayılı Kanun'la... Bu arada, kaç dakikam kaldı Başkan?

BAŞKAN – Bitti aslında süreniz de ben sözünüzü bölmek istemedim.

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Öyle mi, o zaman ben hemen toparlayayım, nezaketinize de sığınarak.

Bu özelleştirme süreciyle bu yasa arasında doğrudan bir bağlantı vardır ve bu ne yazık ki rahatsız edici ve kamuyu kaynak israfına yöneltecek şeydir. FATİH Projesi'yle ilgili, alımlarla ilgili ve kamu ihaleleriyle ilgili daha detaylı bilgiler vereceğim maddelerde söz alabildiğim sürece. Bunu da buradaki milletvekillerini bilgilendirmek için yapacağım yani kamu mallarını koruyalım diye.

Ben sabrınız için çok teşekkür ediyorum, saygılar sunuyorum.

BAŞKAN – Ben teşekkür ederim.

Sayın Bakanım, bu aşamada mı söz almak istersiniz yoksa bir iki konuşma daha dinleyip, toparlayıp mı, nasıl?

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Bence, eğer uygun görüyorsanız, bu safhada, özellikle FATİH Projesi'yle ilgili ve bu zamana kadar yapılanlarla ilgili bilgi sunayım çünkü sabahki oturumda da yine bazı konuşmacı arkadaşlar konuyla ilgili değerlendirmeler yaparken eksik ve yanlış bilgi üzerine değerlendirme yapmışlar gördüğüm kadarıyla. Onun için, ben, işin doğrusu ne, şu ana kadar ne yapıldı, bundan sonra ne yapılacak ve nasıl yapılacak, onun hakkında bilgi arz edeyim istiyorum eğer izin verirseniz.

BAŞKAN – Buyurun.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Sayın Başkan, çok değerli arkadaşlar; öncelikle dün akşamki ve bu sabahki oturumlara başlangıçta katılmadığım için, ben Başkanımızdan izin almıştım, dolayısıyla anlayışınıza teşekkür ediyorum.

Dün akşamki oturumda Türkiye Büyük Millet Meclisi hakikaten çok hayırlı bir karar verdi ve ben o vesileyle orada, Türkiye Büyük Millet Meclisine bilgi sunmak durumunda kaldım. Türkiye'deki üstün yetenekli çocuklarımız, üstün zekâlı ve üstün yetenekli çocuklarımız için Türkiye Büyük Millet Meclisi, bütün partilerin ortak teklifiyle bir araştırma komisyonu kurdu ve o çocuklarımız için yapılacak stratejiler üzerine değerlendirmeler yapılacak. Bu vesileyle, dün akşamki karar sebebiyle ben Meclisteydim.

Sabahleyin de yine, Cumhurbaşkanımızın Tunus'a çıkmadan önce, Tunus'taki eğitim alanında iş birliğiyle ilgili konular hakkında benden, önce bilgi almak istediği için, bilgi vermek üzere çıkmıştım, dolayısıyla katılamadım.

Çok değerli arkadaşlar, önce şunu ifade etmek istiyorum: Aslında, biz, birbirinden farklı siyasi partiler olarak değerlendirmeler yapabiliriz, bir şeyin olumlu ve olumsuz yönleri üzerine tartışma yürütebiliriz ama bence, FATİH Projesi bu tartışmaların hepsinin ötesinde, Türkiye için, başarılı olsun diye elbirliğiyle çalışacağımız yegâne projelerden birisidir diye bakıyorum ben meseleye. Çünkü, FATİH Projesi, temel mantık itibarıyla Ankara'nın merkezindeki bir çocuğumuzla, zengin bir ailenin çocuğuyla, Anadolu'nun herhangi bir ücra köşesindeki bir çocuğumuz veya çok fakir bir çocuğumuz için aynı fırsatları sunma potansiyeline sahip bir proje. Bu açıdan bakıldığında, fırsat eşitliği sağlayabilecek böylesine bir projenin başarılı olması için yapılacak her türlü katkıya biz hazırız ama bu konuda da yine, ayrıca, bu projenin başarılı olması için desteğe ve teşviğe de ihtiyacı olduğunu belirtmek istiyorum.

FATİH Projesi ne, bu zamana kadar ne yaptık, onu da kısaca arz edeyim ben. Bir kere, öncelikle şunu söylemek istiyorum: Yani, bütün ayrıntısını anlatacağım ki burada, konu hakkında bir şüphe kalmamalı ve yapılan, yapılmak istenen şeyin Türkiye'nin geleceğine dair bir umut projesi olduğunu ortaya koyabilmek istiyorum. Ben Millî Eğitim Bakanı olduğumda FATİH Projesi'yle ilgili birim brifing verdiği zaman, ilk defa somut bir şekilde projeye karşı karşıya kaldım. O zaman gördüğüm şey şu idi: Millî Eğitim Bakanlığı, akıllı tahta ve tablet bilgisayar üzerinden eğitim merkezli bir çalışma içerisine girmişti ve bir akıllı tahta tasarımı yapılmıştı. Akıllı tahta tasarımı Millî Eğitim Bakanlığının uzmanları ve özel sektörde çalışan -yani bunun ismini zikretmeyi de hiç şey görmüyorum, yanlış, yabancı görmüyorum- Arçelik, Vestel gibi Türkiye'nin elektrik, elektronik konusunda önemli yeri olan firmalarının uzmanları beraberce çalışmışlardı ve bu yapılan çalışmada akıllı tahta, hakikaten, Türkiye'ye özgü, Türkiye'ye özgün bir proje. Akıllı tahtanın bizzat kendisi, bugün dünyada muadili olmayan, pek çok ülkeye de bizim götürüp gururla sunabileceğimiz, patentini Millî Eğitim Bakanlığının aldığı ve satışını yurt dışına yapabilecek bir proje. İnşallah, Nisan ayınının 15'inde de Türkiye'de seri olarak üretime başlanacak. Şimdiye kadar iki yüz civarında tahta üretildi ama bu üretilen tahtalar elde üretildiler. Bundan sonra, ihaleyi alan firma kendi fabrikasında üretim

bandı kuracak ve seri olarak üretmeye başlayacak. Hem Türkiye'nin ihtiyacını karşılamak hem de yurt dışına satmak üzere de hazırlık yapıyorlar, eğer yurt dışına da satarlarsa patent sebebiyle biz de gelir elde edeceğiz. Dolayısıyla böyle bakıldığında, akıllı tahta için, hakikaten çok önemli bir adım, Türkiye için adım olarak bakmak lazım.

Ben projeyi tanıdıktan sonra, bir kere, bunun sadece Millî Eğitim Bakanlığı projesi olmaması gerektiği, bir Türkiye projesi olması gerektiği fikrinden hareketle bu meseleyi, bir kere, Bakanlar Kurulunun ve özellikle Ekonomi Koordinasyon Kurulunun gündemine taşıdım çünkü, akıllı tahta ve tablet bilgisayarla birlikte FATİH Projesi, hakikaten Türkiye için, gerçek anlamda, ekonomik olarak da, sosyal olarak da, eğitim alanı olarak da bir umut projesi olabilecek potansiyele sahipti. Nitekim daha sonra, Ekonomi Koordinasyon Kurulu, bu FATİH Projesinin sahibi hâline geldi. Artık Millî Eğitim Bakanlığı değil tek başına FATİH Projesi'nin sahibi, Ekonomi Koordinasyon Kurulu. Yani, Hazine'den sorumlu Bakanlık, Başbakan Yardımcılığı Başkanlığında, Ekonomi Bakanlığı, Maliye Bakanlığı, Ulaştırma Bakanlığı, Kalkınma Bakanlığı, Bilim, Sanayi ve Teknoloji Bakanlığı ve Millî Eğitim Bakanlığı olmak üzere altı bakanlığın ve bir de Sanayi Bakanlığına bağlı, ilgili TÜBİTAK'ın temel aktör olarak seçildiği bir projeye dönüştürüldü. Dolayısıyla bu proje artık sadece Millî Eğitim Bakanlığı tarafından yürütülen bir proje değil. Her bir bakanlık bünyesinde FATİH Projesi'yle ilgili çalışma yürüten ekipler var. Ulaştırma Bakanlığında ekip var, TÜBİTAK'ta ekip var, Sanayi Bakanlığında var, Ekonomi ve Kalkınma bakanlıklarında var, Millî Eğitim Bakanlığında çok geniş bir ekip var. Ayrıca, TÜBİTAK bünyesinde, üniversitelerde dağıtılmış vaziyette küçük küçük proje ve ekipler var, çalışma ekipleri yani "yüzlerce" diye ben söyleyeyim, siz binlerce anlayın, fazla insanın içinde olduğu bir projeden bahsediyorum ben. Bunların pek çoğu da özellikle bilişim teknolojileri konusunda uzman insanlar.

Tahtanın ve projenin Ekonomi Koordinasyon Kuruluna taşınmasından sonra biz, eğitimin dışında başka kararlar da vermeye başladık. Onlardan bir tanesi, Türkiye'nin iletişim altyapısının tamamlanmasıyla alakalı. Bir başkası, Türkiye'de bir yazılım sektörünün oluşturulmasıyla alakalı. Yani, bilişim teknolojilerine dayılı bir yazılım var, bir de ayrıca, eğitim içeriklerinin hazırlanmasıyla ilgili, bilişim sektörünün yaratılmasıyla alakalı çünkü bu sektörler ülkemizde maalesef yok. Bir başkası, hardware kısmını yani donanımın Türkiye'de üretilmesiyle alakalı alt yapılar oluşturuldu.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Niye Bilişim Bakanlığı...

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Bilim ve Sanayi Bakanlığı var şu anda.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Bilişim olarak mı algılıyoruz?

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Yok. Bir de Ulaştırma Bakanlığında da biliyorsunuz BTK var.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Sayın Bakanım, çok özür diliyorum, araya girebilir miyim? Bunun haziranda bitirilmesi konusunda, sözleşmenin, bilişim teknolojilerinde faaliyet gösteren şirketlere şeyiniz var, başvurularınız var. Ben geçen hafta...

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Hangi haziranda bitirilmesiyle ilgili?

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Bu yılın haziran ayı içerisinde...

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Neyi bitirmek üzere?

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Bakın, izah edebilir miyim?

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Evet...

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Çok özür diliyorum Sayın Başkan, izin almadım ama konunun açıklığa kavuşmasını istiyorum. Ben cumartesi günü 50'ye yakın, bilişim sektöründe faaliyet gösteren IBM, Microsoft, HP, diğerleriyle beraber bir toplantı yaptım, cumartesi günü, birkaç arkadaşım da vardı bilişim sektöründen. Bunlardan, bilişim bakanlığının veya Bilim, Sanayi ve Teknoloji Bakanlığının ya da sizin -bilemiyorum detayını- bir talepleri var. “Bütün işlemleri hazırlayın, haziran ayına da kendinizi hazırlayın, haziran veya temmuz aylarında bu işi bitiriyoruz, bunların tekliflerini sizlerden alacağız.” diyorsunuz. Başvuru bu, Türkiye Cumhuriyeti'nin başvurusu, Bakanlığın başvurusu bu.

Şimdi, hardware'den bahsettiniz, software'den bahsettiniz, Türkiye'de bu sektörün olmadığından bahsettiniz, bunu geliştireceğinizden bahsettiğiniz. Burada, bilişimle ilgili teknokentler var Türkiye'de; ODTÜ'nün var, diğer üniversitelerin teknokentleri var ve burada yazılım yapan arkadaşlarımız var, aynı zamanda da hardware tarafı var bu işin. Hardware tarafı Türkiye'de şu anda üretilmiyor.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Arkadaşlar, izin verirseniz bilgi vereceğim bu konularda.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Bunu sizin “Yapılacak.” deme şansınız da yok.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Şimdi, ben, izin verirseniz bütün bunları anlatacağım size. Çünkü, burada, hakikaten sektör hakkında bilgi sahibi olan olmayan, Türkiye'nin altyapısı hakkında bilgi sahibi olan olmayan, Millî Eğitim Bakanlığının ihtiyaçları hakkında bilgi sahibi olan olmayan herkes konuşuyor. Onun için ben, madem şey yapıldı, bütün ayrıntısıyla...

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Sayın Bakanım, burada dikkatle dinliyoruz. Çok özür diliyorum...

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Ayrıntısıyla bilgi vereceğim size.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Peki, Sayın Bakanım, bilişim konusunda siz de bu kadar kendinizi yeterli görüyorsunuz.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Hayır, ben yeterli görmüyorum.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Bilişim altyapısı konusunda da siz kendinizi, bizi bilgilendireceksiniz, yeterli görüyorsunuz.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Arkadaşlar, ben anlatayım size, sorularınıza da cevap vereyim. Bundan daha iyi, daha şeffaf bir oturum olabilir mi? Her sorunuza cevap vermeye hazırız biz. Sadece ben değil, burada TÜBİTAK'tan arkadaşlarımız gelecek konuyla alakalı, Ulaştırma Bakanlığından gelecekler konuyla ilgili, yeri geldiğinde, hep, ayrıntısıyla bilgi vereceğiz size. Orada sorun, kafaları soruları gidermek, varsa şüphe veya tereddüt onları kaldırmaktır.

Şimdi, bakınız, Türkiye'de şu anda çok güçlü bir hardware sektörü var mı?

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Yok.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Yok.

Türkiye'de şu anda çok güçlü bir bilişim teknolojisi, özellikle yönetim ve güvenlik programı yazan sektör var mı?

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Yok.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Yok.

Türkiye'de şu anda çok güçlü bir şekilde eğitim içeriklerini hazırlayacak sektör var mı?

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Var.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Yok, hayır. Eğitim, kitap olarak yazan bir sektör var ama dijital ortamda bunu zenginleştirecek şekilde yapacak bir sektör yok. Sadece, madem eleştiriyorsunuz, şey yapıyorsunuz, sadece Türk Telekom'un bir firması var, Vitamin ürünü çıkarmıştır. O, Vitamin ürünüyle alakalı, gerçekten güçlü bir altyapıya sahiptir. Onu da, teşekkür ediyoruz onlara, bize ücretsiz hibe etmişlerdir ve telif hakları almadan, onu da çocuklarımızda kullanıyoruz.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Vitamin Türkiye'de mi geliştirilmiştir?

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Nerede geliştirildiğini bilmiyorum ben.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Türkiye'de geliştirildi. Türkiye'de geliştirildiyse bunun altyapısı tabii...

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Şimdi, bakınız, dolayısıyla, bu Fatih Projesi'yle ilgili, temelde, ana hatlarıyla artık konu Ekonomi Koordinasyon Kurulunun konusu hâline geldi. Dediğim gibi, çok sayıda proje ekibi çalışıyor. Bu zamana kadar ne yapıldı?

1) Bu zamana kadar tahtanın tasarımı, üretimi konusunda çalışmalar tamamlandı ve Türkiye'ye özel, Türkiye'ye özgün bir tahta tasarımı ve üretimi yapıldı. Bunu yaparken de bunun ihalesini Ulaştırma Bakanlığı yaptı. Ulaştırma Bakanlığının yapmasıyla alakalı, sabahleyin

arkadaşlardan eleştiriler yapılmış. İşte, Binali Bey'in uzmanlığına güvenildiği için bu orada yapıldı gibi... Ben bir şey söyleyeyim: Ben, Ulaştırma Bakanlığının, Sanayi Bakanlığının, TÜBİTAK'ın kendi uzmanlık konularında aldıkları kararlara uyuyorum ve onların uzmanlığına itaat ediyorum zaten ama şunu söylemeliyim: Ulaştırma Bakanlığında tahtanın ihale edilmesinin gerekçesi o değil. Ulaştırma Bakanlığı çünkü bunu "Evrensel Hizmetler" diye bir fonu var, bizim geçtiğimiz yıl bu konuyla ilgili ayrılmış bütçemiz olmadığı için, Evrensel Hizmetler Fonu'ndan Ulaştırma Bakanlığı aldı ve Millî Eğitim Bakanlığının kullanımına sundu. Dolayısıyla ihale oradan yapılmıştır. Bundan sonra da yine, yaptığımız protokolle, Evrensel Hizmetler Fonu üzerinden Ulaştırma Bakanlığı tahtaların ihalesini yapacak ve bize vermeye devam edecek. Bu açıdan,

1) Ulaştırma Bakanlığı bu konuda hakikaten uzmandır.

2) Ulaştırma Bakanlığı fon kullandırmıştır bize, dolayısıyla ihalesini de yapmıştır.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Çok özür diliyorum. Ulaştırma Bakanlığının tam uzmanlık alanını söyler misiniz? Bilişim konusunda mı uzman?

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Bilişim, Teknoloji Kurumu kime bağlı?

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Ulaştırma Bakanlığına bağlı.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Güzel.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Bilişim Teknolojileri...

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Türksat... Bakın arkadaşlar, Türkiye'nin bilişim sektöründeki en önemli iki kurumu, Türksat ve BTK yani Bilgi ve Teknoloji Kurumu Ulaştırma Bakanlığına bağlı.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Sayın Bakanım, bir şeyi karıştırmayalım. Hayır, tartışmak için söylemiyorum, bir şeyi karıştırmayalım. "Bilişim teknolojileri" deyince, IP alan yani İnternet numarası alan her ürün, bir fotokopi makinesi bile bilişim teknolojilerinin ürünüdür. Bakın, Ulaştırma Bakanlığı iletişim konusunda uzmandır Türkiye'de çünkü bütün kurumlar ona bağlıdır. Yani, bütün, tahtayı oradan ihale etmiş olabilirsiniz. Ben "Niye ihale ettiniz?" diye söylemiyorum ama tahta konusunda veya diğer, millî eğitim konusundaki şeylerde Ulaştırma Bakanlığı uzman değildir bilişim konularında.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – O zaman, ben size tavsiye ediyorum, lütfen, hem BTK'yı hem de Türksat'ın yaptığı çalışmaları bir inceleyin.

Şimdi, ikincisi, tablet bilgisayarlar. Tablet bilgisayarların, hardware ve software, affedersiniz, yazılım ve donanım olarak nasıl olacağı, hangi tür senaryoya bağlı olarak hazırlanacağına dair kararları TÜBİTAK vermiştir. TÜBİTAK da verirken, Türkiye'de, İstanbul Teknik Üniversitesi, Orta Doğu Teknik Üniversitesi ve kendi uzmanlarından oluşan ve diğer araştırma enstitüleriyle beraber

karar verdikleri bir senaryo çalışması üzerinden bize şu anda alacağımız tabletin hangi özelliklere sahip olması gerektiğini tespit etmişlerdir. Tablet bilgisayarların alınmasını ise, bugüne kadar 8.500 civarında tablet bilgisayar alınmıştır ve tablet bilgisayarların alınmasını biz, miktar az olduğu için ve zaman, süre kısa olduğu için Devlet Malzeme Ofisine aldirttik. Devlet Malzeme Ofisi de 8.500 ürün için, kendi ihale şartlarında ve satın alma yöntemleri içerisinde aldı ve bize teslim etti. Dolayısıyla ihale olarak da, herhangi bir işlem olarak da Millî Eğitim Bakanlığı bugüne kadar herhangi bir işlem yapmış değildir. Onun dışında, bugün, yine, akıllı tahtaların döşenmesiyle ilgili olarak pilot uygulamada dağıtılan -az önce ifade ettim- tablet bilgisayar sayısı aşağı yukarı 10 bin... 10 bini geçti mi?

MİLLÎ EĞİTİM BAKANLIĞI TEMSİLCİSİ – 12.500 olacak.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – 12.500 civarında tablet bilgisayar dağıtıldı, 200 civarında da tahta okullarımıza döşendi. 200 civarında tahtaların okullara döşenmesiyle ilgili olarak, yine hibe olarak bize, bu okullarda, Türk Telekom İnternet hizmetlerini sundu. Çünkü bu çalışmanın nasıl gideceğini de test etmek istiyoruz yaptığımız uygulamalarla. Her sınıfa 10 megabitlik İnternet hizmeti getirildi ve okul içerisindeki fiber kablo döşeme işlemlerini yaptırdık. Dolayısıyla şu anda, yapılacak olan işlemler buradaki tecrübelerin üzerine inşa edilecek ve normal şartlarda...

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – İçerik ve yazılım: Yani şimdi, bunu yapacağız ama...

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Oraya da geleceğim.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – ...içerik ve yazılım, böyle hemen halledilen, hemen, altı ay içerisinde yazılan bir şey değil, yani bir emek gerektiriyor.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Arkadaşlar, sabrederseniz...

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Peki efendim.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Oraya da geleceğim çünkü...

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Tamam, dinliyoruz.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – ...bizim, aşağı yukarı bir yıldan fazladır içinde olduğumuz bir meseleyi anlatmam için birkaç dakikaya ihtiyacım var.

Burada, bir başka husus, tablet bilgisayarların Türkiye’de imal ettirilmesi meselesi. Biz tahtayı Türkiye’de imal ettiriyoruz. Sadece, Türkiye’de imal edilmeyen kısmı çok büyük ihtimalle panel camları olacak, onun dışında her şeyi Türkiye’de imal edilebilir konumda ama henüz o noktaya gelemedi, bir, bir buçuk yıllık süre içinde gelecek diye bekliyoruz. Tablet bilgisayarlar için de aynı şey geçerli. Onun da panel camı hariç...

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Efendim, yanıtlıyorlar sizi.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Bir dakika arkadaşlar, izin verin.

Panel cam hariç, diğer ürünlerinin tamamının Türkiye’de üretilbileceği bir hazırlık yapıyoruz. Bugün aldığımız ürünler montaj ürünlerdir.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Bakın, Uzakdoğu’da bir fabrika yandı, dünyadaki bilgisayar üretimi durdu, çok dikkatinizi çekiyorum. Yani, gerçekten biz buna karşı değiliz.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Arkadaşlar, izin verin anlatayım.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Bakın, biz teknolojiye karşı değiliz. Yanılmayalım, lütfen.

BAŞKAN – Buyurun Sayın Bakan.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Dünyada panel cam üreten iki tane tesis var arkadaşlar, iki tane. Çünkü, bu panel camı üretecek olan tesislerin sabit yatırımları çok yüksek maliyetler oluşturuyor ve bu sabit yatırımların yüksek maliyeti olması ve bir de üretim ihtiyacının dünya talebini karşılayabilecek bir kapasiteye, arza sahip olması sebebiyle başka hiçbir ülke bu tablet cam yatırım işine girme konusunda istekli davranmıyor. Hatta Japonya’nın bu konuda üretime girmek ve bu iki firmanın tekelini kırmak üzere hazırlık yaptığını dair bilgilerimiz var, kendileriyle de doğrusu görüşüyoruz. “Öyle bir hazırlığınız varsa biz de sizinle beraber olur muyuz?” diye bir arayış içindeyiz Türkiye olarak.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Sayın Bakanım, bir şey daha hatırlatmak istiyorum.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Şimdi, bu tablet bilgisayarların üretilmesi konusunda, bizden, sektörle toplantılar yaptık defalarca. Aşağı yukarı... İşte, sizin bahsettiğiniz çalışmalardan birisi o. Siz muhtemelen... “FATİH Projesi Beklenti Kâğıdı” diye sektörü topladık. Türkiye’de bu işin altyapısını oluşturacak, bu işin üretimine girebilecek ne kadar firma varsa hepsini, biz önümüzde dönemde ne bekliyoruz sektörden, hangi tür alanlarda ihtiyacımız var, çağırdık, bilgilendirdik. Bundan daha güzel ve şeffaf bir şey olabilir mi? Şu anda, TÜBİTAK -bugün görüşmelerine başladı- yerli ve yabancı, tablet üretme potansiyeline sahip otuz firmayla yüz yüze görüşüyor. Bundan daha şeffaf bir şey olabilir mi? Türkiye için uğraşyoruz biz, bir şey için değil. Normal şartlarda, Türkiye’de hangi firma bunun üretimi konusunda yatırım yapmaya, yatırım yaptıktan sonra bize uygun fiyatla vermeye hazırsa, onların ihalesini yapacağız ve Türkiye’de üretip teslim edecek olandan da alacağız ve bu alış için de, yine sabahleyin konuşulan rakamlarda, kafa karışıklığının olduğunu ben gördüm.

Arkadaşlar, bizim öğrenci sayılarımızı ben size vereyim, buradan hareketle konuşalım, daha iyi olur. Şimdi, bakınız, bizim, Türkiye’de toplam öğrenci sayımız, okul öncesi eğitimde 1 milyon 115 bin 818, okul öncesinde. Bu, toplam okul öncesi çağıdaki olan çocuklarımızın yüzde 70’i civarındadır. İlköğretimde 10 milyon 981 bin 100 yani yaklaşık 11 milyon ve nihayet ortaöğretimde 4 milyon 748 bin 610, 4 milyon 750 bin diyebilirsiniz. Yani, toplam 16 milyon 845 bin 528 öğrenci var Türkiye’de şu anda, özel, kamu vesaire hepsi dâhil olmak üzere. Şimdi, bunların 778 bin 213’ü Açık Öğretim

Fakültesinde okuyor, affedersiniz açık öğretimde okuyor, yanlış ifade ettim. 498 bin 118'i ise özel sektörde okuyor yani 500 bin civarında da özel sektörde okuyan var. Bunları çıkardığınızda, bizim elimizde toplam, kamu okullarında okuyan öğrenci sayısı 15 milyon 164 bin 318.

Şimdi, biz akıllı tahtaları, Türkiye'deki bütün sınıflara döneceğiz yani anaokuluna, okul öncesine de döneceğiz, ana sınıfına da döneceğiz, ilköğretime de, birinci kademe, ikinci kademe de, ortaöğretime de döneceğiz. Yaklaşık 500 bin civarında tahta dönecek ama tablet bilgisayarları Türkiye'deki bütün öğrencilere dağıtmayacağız. Sadece, ilköğretim ikinci kademe, yani 5'inci sınıftan itibaren ve nihayet ortaöğretim 9'uncu sınıftan itibaren dağıtmaya başlayacağız yani ilköğretimin ikinci kademesi ile ortaöğretimde olan çocuklarımız tablet bilgisayar alacaklar. İlköğretimin birinci kademesindeki çocuklarımıza biz tablet bilgisayar vermeyeceğiz. Onlar, kendi elleriyle yazı yazmayı, okumayı, yazmayı, diğer becerileri kendileri kazanacaklar. Ancak ilköğretim ikinci kademe gelindiklerinde tablet bilgisayar sahibi olacaklar. Bu da bütün bunlar onaylandıktan sonra, projeye başladığımızdan itibaren, her yıl 5'inci ve 9'uncu sınıflara dağıtarak dört yılda tamamlayacağımız bir süreç olarak gerçekleşecek. Yani, bizim yıllık olarak alacağımız tablet sayısı 1 milyon 200 bin civarında olacak ve bu, aynı zamanda bize, bunların Türkiye'de üretilmesi için de zaman kazandıracak. Bu açıdan bakıldığında, 17 milyon tablettan filan bahsetmenin çok şeyi yok, gerçekçi bir yanı yok.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Başbakan söyledi.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – O, toplam öğrenci sayısından hareketle ideal olarak ulaşacağımız bir rakamı ifade ediyor. Yani biz, beş yıl sonra vardığımız nokta itibarıyla, özel sektöre, kamu sektörüne, hatta mümkünse –öyle talepler var- Kıbrıs'taki çocuklarımıza, eğer proje bu anlamda umutlarımızı gerçekleştirdiği oranda, mümkün olduğu kadar genişleteceğiz. Dolayısıyla...

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Taslak bir bütçesi var mı?

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Var, evet.

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Bize gönderebilir misiniz?

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Gönderebiliriz, evet.

Yani, bunun genel, global bütçesi de öyle bahsedildiği gibi, 15-20 milyar liralık filan bir rakam değil. Bizim şimdiki rakamlarımıza göre, 6 ila 8 milyar civarında bir parayı gerektiren bir rakamdır. Bu da hemen, ilk gün çıkartmamız gereken bir bütçe ve kaynak değildir.

Bir başka husus: Peki, bu kanunda niçin Kamu İhale Kurumunun süreçlerinin dışına çıkarıyoruz? Dikkat edin, "süreçlerinin" diyorum sadece. Şimdi, arkadaşlar, özellikle altyapıyla alakalı olarak, mesela siz şeyden bahsettiniz, Türk Telekom'dan bahsettiniz. Evet, Türk Telekom tüm

Türkiye’de, bütün illerimize fiber kablo döşeyerek altyapı götürüyor. Bu zaten yapması gereken bir şey. Bunu niye biz kendi hesaplarımıza dâhil ederek konuşuyoruz ki?

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Konuşmuyoruz.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Mesela Cumhuriyet Halk Partisi niye böyle bir meseleyi soruna dâhil edebiliyor ki? Biz, okullarımıza, her sınıfa -yaklaşık olarak 500 bin civarında dedim size- fiber kablo döşetiyoruz arkadaşlar çünkü TÜBİTAK, BTK...

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Sayın Bakan, yine yanlış söylüyorsunuz. Sınıflarda fiber kablo kullanılmaz efendim, “U” tipi kablo kullanacaksınız.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Arkadaşlar...

HAYDAR AKAR (Kocaeli) - Yine yanlış aktarmışlar size. “Okullara fiber kablo çektiriyoruz.” diyebilirsiniz veya “sınıflar arası” diye ama sınıfa çektirmiyorsunuz, sınıflarda ara kablolar var.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Sınıflara da çektirdik biz.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Yanlış bilgi, switch’e kadar...

MİLLÎ EĞİTİM BAKANLIĞI TEMSİLCİSİ – Fiber kablo okula kadar gider, okul içi...

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Bravo... Bakanımı yanıltmayın, doğru bilgi vererseniz...

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Tamam, peki... Yani, o kadar ayrıntı, teknik şeye gerek yok.

Şimdi, normal şartlarda her okulda biz kabloyu götürüyoruz çünkü TÜBİTAK yaptığı çalışmalarda ve BTK bize yaptığı tavsiyelerde, özellikle sizin zaman zaman da eleştirdiğiniz, “Acaba çocuklar radyoaktif birtakım şeylere maruz kalır mı?” türü endişeler, tereddütler de olmasın diye, kabloyla İnternet götürülecek oraya ve dolayısıyla, sınıflarımızda, evinizdeki bir buzdolabının yahut evinizde çalıştırdığınız bir televizyonun bile öngördüğü mahsurlardan çok daha düşük oranda bir mahsur oluşacak diye biz hazırlık yapıyoruz. O yüzden tereddütsüz bir şekilde sınıflarda çocuklarımız İnternet hizmetlerini, akıllı tahtayı ve tableti kullanabilecekler. Bu açıdan bakıldığında, bu altyapıyla ilgili teknik kararları ben vermiyorum Bakanlık olarak; TÜBİTAK’ın verdiği kararlara uyuyorum, BTK’nin verdiği kararlara uyuyorum.

Onun ötesinde, biz, özellikle okullara yönelik bu altyapı hizmetlerinde de beraber ihaleye çıkacağız, niyetimiz o. Çünkü bu gerçekten ciddi bir maliyet oluşturuyor ve birdenbire Millî Eğitim Bakanlığının, yatırım için ayırabileceği bütçesinin üzerinde veya oraya ayıramayacağı kadar çok bir bütçeyi gerektiriyor. Bu yüzden, ihaleye çıkarken, bize İnternet hizmeti vermek isteyen kuruma aynı zamanda okulların altyapısını yapma sorumluluğunu da getiriyoruz çünkü hem stratejik olarak bunu uygun görüyoruz, şayet altyapıyı biz yaparsak hizmet, İnternet hizmetleri yeterli bir şekilde gelmediğinde “Altyapı yetersizdi, bu yüzden veremiyoruz.” diye mazeret üretmelerinin önünü kesmek

istiyoruz hem de kaynak olarak onlara finanse ettirmek istiyoruz ve yıllara yayılmış bir şekilde, biz, İnternet hizmeti bedeli öder gibi, yapılan yatırımların bedellerini ödemek istiyoruz. Bu açıdan, finansman yöntemi olarak kullanacağız aynı zamanda okula altyapı yatırımlarını. Hem bir tarafıyla finansman yöntemi olarak kullanırken hem bir taraftan bize sunulacak İnternet hizmetlerinin bedelini öderken de uzun yıllara sâri bir ödeme planı yapmak gerekiyor. Bugün Kamu İhale Kanunu'na göre, herhangi bir kurum, üç yıldan daha uzun süreli bir sözleşme yapamıyor. Dolayısıyla, bizim yine, bu alandaki kurumlarla yaptığımız görüşmelerde -hepsiyle yaptık, Telekom'la yaptık, Turkcell'le yaptık, Vodafone'la yaptık, Avea'yla yaptık- hepsinin genel görüşü, bunun üç yıllık bir sözleşme süresiyle yapılamayacağı şeklinde. O yüzden orada, on beş yıla kadar çıkan sözleşme yapma yetkisi öngörülüyor. Burada, Kamu İhale Kurumunun mevcut süreçlerinden çıkmak ve sözleşmede üç yıldan daha uzun süreli bir protokol yapmakla ilgili yetkiyi aldığımızda şöyle bir intiba veriliyor: Hâlbuki bu... Yani, normalde hukuksuz, keyfî bir şekilde Millî Eğitim Bakanlığının "Hadi bakalım, gelin." deyip birisiyle imza, ihale yapacağı bir uygulama gibi anlaşılıyor. Tam öyle değil. Tam bu şekilde...

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Sadece İhale Kanunu'na bir madde koyup, deseydik ki "Üç yılın üstünde sözleşme yapılabilir.", çözer miydik sorunu?

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Maliye Bakanlığıyla konuşun lütfen. Maliye Bakanlığı, Kamu İhale Kurumu beraberce çalıştılar, "Sizin ihtiyacınızı bu görür." dediler. Kaldı ki Türkiye'de benzer uygulamalar, sadece FATİH Projesi için değil, TÜBİTAK'ın pek çok uygulamaları için, BTK'nın birçok uygulaması için yapılan bir uygulamadır ve Türkiye'de eğer bir istisna yapılacaksa bu anlamda, en çok FATİH Projesi'nin ihtiyacı vardır arkadaşlar. Projenin kapsamını az önce size anlattım, büyüklüğü konusunda size bir fikir vereceğini zannediyorum bunun.

Bu açıdan bakıldığında, burada verilecek yetkiden sonra Maliye Bakanlığı, Kamu İhale Kurumu, Millî Eğitim Bakanlığı ve Ulaştırma Bakanlığı ortaklaşa yönetmelik hazırlayacaklar bunlar çıkacak. Sonra ortaklaşa bir şartname hazırlanacak ve bu şartnameden ihaleye çıkacağız ve ondan sonra, ihaleye giren firmalar bunu alacaklar. Bu açıdan bakıldığında, burada yapılan uygulamalar, hukuk dışına çıkmak yahut da denetimsiz bir iş yapmak anlamına gelmiyor. Ana hatlarıyla, doğrusu, söylemek gereken şey bu.

Sorularınız varsa cevaplandırırım.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Sayın Bakanım, ben şunu ifade etmek istiyorum: İki endişemiz var. Birincisi, bu proje kapsamında yapılan akıllı tahtanın ve tabletlerin SAR değeriyle ilgili güvenlik şeyleri mutlaka yapılıyor. Mesela, onların da kamuoyuyla paylaşılması önemlidir. Çocuklarımızın...

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Normal SAR değeri...

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) - SAR değeri, uluslararası standartlarda mı? SAR değeriyle ilgili...

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Bir dakika... SAR değeriyle ilgili ben size bilgi vereceğim.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – İkincisi de efendim, bu on beş yıl süreyle yapılması, tablet bilgisayarlar... Biliyorsunuz, aldığınız andan itibaren teknoloji eskimektedir. Yani, bu on beş yıl, bu teknolojinin gelişimine yönelik olarak da bir şeyi kapsamakta mıdır, yoksa sadece biz on beş yıl aynı kalitede ve yapıda, hardware’de bir tablet mi alacağız?

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – On beş yıl çalıştıramazsınız.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Yani, çalıştıramazsınız tabii de. Ben hani, o on beş yıl o anlamda söylüyorum veya tabletin dışında başka bir şey mi olacak? Mesela, beş yıl sonra hologramlar çıktığı zaman ne yapacağız?

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Arkadaşlar, şartname hazırlanırken bütün bu meseleler yine, teknik elemanların göz önünde bulundurarak hazırlayacağı konulardır. Yani, şu anda, daha bununla ilgili herhangi bir süreç başlamamışken bu meseleleri tartışıyor olmak da bence...

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Hayır efendim... Belki arkadaşlara bu anlamda faydamız olur yani arkadaşlar da bundan sonraki süreçte, yapacakları ihalelerde yani teknolojinin eskidiğini, özellikle bilişim teknolojisinin çok hızlı geliştiğinin altını çizerek bu anlamda düşünürlerse çok faydası olur diye düşünüyoruz. Yani, temel endişelerimiz budur. Yani, lütfen, yapılacak olan ihale şartnamesinde bunların da göz önüne alınmasını istiyoruz.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Tamam... Biz bunları not ederiz. Arkadaşlar, yani tereddütler yahut da şunlara dikkat edilsin denilecek türden uzman tavsiyeleri almak...

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Yoksa FATİH Projesi’ni önemseydiğimizizi, çok da önemli bir projesi olduğunu yani özellikle eğitimde çalışmış bir insan olarak önemseydiğimin altını çiziyorum efendim, çok önemli.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Arkadaşlar, çok açık ve net “Teknik olarak şunlara dikkat edin.” diyeceğiniz tavsiyeler aynı zamanda bize yol gösterir. Onları memnuniyetle...

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Biz de o amaçla konuşuyoruz zaten.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Tamam...

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Yani, o anlamda bir...

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

Sayın Bakanım, devam edecek misiniz yoksa?

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – SAR değeriyle ilgili bilgi verin.

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Şunu da söyleyebilir miyim Sayın Bakan? Biz bu projeye, çocuklarımızın bu eğitimi almasına asla karşı değiliz. Biz, bir şeye yardımcı olmaya çalışıyoruz ama sizin ciddi ön yargılarınız var.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Bir de eğitim şekliyle ilgili bilgi vereceğim.

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Yani, “Siz CHP’liler, siz CHP’liler...” Ya, bu “CHP’li” dediğiniz... Ben Carnegie Mellon Üniversitesi mezunuyum. Yandaki yetkililere sorun, Carnegie Mellon Üniversitesinin bilgi teknolojilerinde ne olduğunu söylesinler. Yani, biz de o kadar cahil insanlar değiliz.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Estağfurullah, öyle bir şey yok arkadaşlar, nereden çıkarıyorsunuz.

Bir de izin verirsiniz, e-içerikle alakalı bilgi vermek istiyorum. Şimdi, konuyla alakalı bilgiyi sunarken özellikle software kısmıyla, yazılım kısmıyla alakalı iki hususu da açıklamak istiyorum. Onlardan bir tanesi, kullandığımız tahtaların ve tabletlerin yönetim ve güvenlik yazılımlarıyla alakalı. Biz bu yola çıktığımızda, bugün tabletleri alırken yönetim ve güvenlik yazılımlarını firmalardan istedik. Sebebi şuydu: Türkiye’de bu konuda yazılım yoktu. Bu açıdan da bakıldığında tabletlerimizin fiyatları, mesela, bize göre, piyasa fiyatlarının üstünde geldi çünkü tableti bize verecek firma, aynı zamanda yönetim ve güvenlik yazılımlarını koyarak getirdi. Biz tabletlerin 8,9 inçlik olanını 600 liraya; 10,1 inçlik olanını da 775 liraya aldık.

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Pahalı...

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Pahalı tabii, içinde güvenlik ve yönetim yazılımları olduğu için. Eğer güvenlik ve yönetim yazılımı olmasaydı: Az sayıda aldık biz bunu, siz belki biraz gecikmeli geldiniz, pilot uygulama için 8.500 civarında...

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Hepsini dinledim.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Dinlediniz mi? Normal şartlarda güvenlik ve yönetim yazılımları, ulusal düzeyde hazırlanmış veya Millî Eğitim Bakanlığının programcıları tarafından hazırlanmış olsaydı, biz bunları muhtemelen çok daha düşük fiyatlarla alabilecektik. Zaten, önümüzdeki dönemde de bu kez yazılımı, yönetim ve güvenlik yazılımlarını biz kendimiz temin ederek alım yapacağız ki o zaman Türkiye de, çok daha fazla da ihaleye girme şansına sahip olacak.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – İçerik konusunda bilgi vermediniz Sayın Bakan.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Şimdi, geliyorum.

Bu bir tanesi yönetim ve güvenlik yazılımıyla alakalı. Buna da Türkiye’de ihtiyaç var ve biz bu anlamda da yine sektörde bu işi yapabilecek olanların hepsini çağırdık ve onlara ne beklediğimizi piyasadan söyledik ve Türkiye’de bir yazılım sektörünün yaratılması konusunda çaba sarf ediyoruz.

Bir başka iş de e-içeriklerin hazırlanması. E-içeriklerin hazırlanmasıyla ilgili şöyle bir çalışma yapıldı: Yine TÜBİTAK’ın koordinasyonunda, Orta Doğu Teknik Üniversitesinden bir uzmanın, bir hocamızın başkanlığında, Millî Eğitim Bakanlığı ve öğretim üyelerinden oluşturulmuş bir ekip çalıştı. “Türkiye’de bugüne kadar e-içerik sayılabilecek ne kadar malzeme var.” diye çalışma yapıldı. Takriben dört ay boyunca Türkiye’deki bütün malzemeler, içerikleriyle beraber incelendiler. Bizim bunlardan “Müfredatımıza uygun olanlar, olmayanlar.” diye ayırımı yapıldı ve nihayet 9’uncu sınıfla alakalı olarak çünkü bu sene pilot uygulamamızı 9’uncu sınıfta başladık... Arkadaşlar, bundan sekiz ay önce Türkiye’de sadece ders kitaplarının PDF’ye aktarılmış, dijital ortama aktarılmış modelleri vardı. Biz, yaklaşık, bu tespiti yaptıktan sonra, bundan takriben dört beş ay kadar önce bütün sektörü çağırdık, bu kitapları yazan yayınevlerini çağırdık ve bilişim sektörüyle alakalı çalışan, yazılımla irtibatlı olan herkesi çağırdık ve onlara, kitapları nasıl zenginleştirecekleriyle ilgili bir politika ürettik. Nitekim kurallar ve ilkeler koyduk ve bu ilkeler ve kurallar doğrultusunda herkese, bu kitapların zenginleştirilmesiyle ilgili konularda çalışma yapmalarını, bu konuda ekipler oluşturmalarını rica ettik. İşte, Vitamin gibi... Başka, bize kimler hibede bulundu? Yani, sektörde bugüne kadar dijital ortamda eğitim malzemesi yapmış ne kadar firma varsa bütün malzemelerini bize hibe ettiler. Biz onlara tekrar geri döndük ve dedik ki: “Bu kitapları şimdi zenginleştirin lütfen.” Çünkü, PDF’ye aktarılmış olan bir ürün biz e-içerik niteliğini, hayal ettiğimiz içeriği taşıyor.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Animasyon gibi...

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Evet.

Bunun için, her ünite ve kazanımla ilgili olarak animasyonlar yapıldı, slaytlar, sözlü anlatımlar oluşturuldu, çizgi filmler yapıldı. Kendi Bakanlığımızda yaklaşık 100’e yakın insan var bu konuda çalışan. Onlar bu konuda özel çizgi filmler, özellikle okul öncesi eğitim için hazırlıklar yaptılar. Grafik anlatımlar oluşturuldu, vesaire, vesaire... Ve böylece, her konuyla alakalı, 9’uncu sınıflara münhasır olmak üzere kitaplar zenginleştirildi ve onlara biz “z-kitap” ismini verdik. Sektör, 10’uncu, 11’inci ve 12’nci sınıflar için çalışıyor ve bu alanda biz de sektörle sürekli irtibat hâlindeyiz ve giderek kendi tecrübemizi de artırıyoruz. Yani bir tarafıyla da kabullenmek gerekir ki Türkiye’de eğer siz yazılım, e-içerik, donanım gibi konularda bir sektör yaratmaya çalışıyorsanız, sizin de zaman içerisinde öğreneceğiniz şeyler var mutlaka. Karşılıklı öğrenerek de bu işi götürüyoruz doğrusunu söylemek gerekirse. Ama şunu söylemek lazım ki -bugün, hakikaten, ben sizi gerçekten, samimiyetle davet ediyorum, daha önceden tekrarladım- akıllı tahta ve tabletleri görmeyi istiyorum, görünce çok

heyecanlanacaksınız ve Türkiye'nin böyle bir şeyi yapmış olması hakikaten herkese gurur verecek. Bir gün beni ziyarete gelin lütfen, hem çayımı için hem bunları bir göstereyim size.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Efendim, içerik yazılımı konusunda, sadece ODTÜ'deki arkadaşlarla...

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Hayır, onlar koordine ediyorlar.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Hayır, ODTÜ koordinasyonu dışında...

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Piyasaya yapacak onu.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Efendim, Anadolu Üniversitesinin, Sakarya Üniversitesinin, Süleyman Demirel Üniversitesinin bu konuda, özellikle animasyon ve ders içeriklerinin zenginleştirilmesi konusunda deneyimleri var. Bunlardan da faydalanan bir grup oluşturmanızda, hani, yanınızda Muharrem Bey de var...

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Arkadaşlar, “Sektörü çağırıyoruz.” derken, onları da çağırıyoruz. Yani, Anadolu Üniversitesi, mesela şu anda, Anadolu Üniversitesiyle yabancı dil öğretimi konusunda çalışmalar yürütüyoruz mesela.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Evet, onların o konuda ciddi deneyimleri...

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Sakarya Üniversitesiyle, İstanbul Teknik Üniversitesiyle -doğrusu Isparta'yı bilmiyorum ama- Orta Doğu Teknik Üniversitesiyle...

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Evet, onların da meslek yüksekokulluyla ilgili çalışmaları...

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Yani, uzun sözün kısası, arkadaşlar, bunu biz, birkaç kişi kafa kafaya verip bir yerde bir proje yürütmüyoruz. Bu, Türkiye'nin bir projesidir. Türk Hükümeti bütün şeyleriyle, ilgili birimleri ile işin sahibidir. Ayrıca, Türkiye'nin bu konuyla ilgili uzmanları ve üniversiteleri ve sektörüyle beraber iç içe çalışmaktayız. Dolayısıyla bu konuda, bu Türkiye'nin projesi için, hakikaten umutlanacağımız, heyecanlanacağımız bir çalışma yürütüyoruz. Bize teşvik ve desteğinizi esirgemeyin.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Bakan.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Ben de teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Sayın Ali Sarıbaş...

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Yani Millî Eğitim, getirilen yasa tasarısı hakkında uzman kurumların değerlendirmesini niye göz ardı ediyorsunuz o zaman?

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – O ayrı bir konu, ayrıca tartışırız onu.

BAŞKAN – Sayın Ali Sarıbaş, burada mı?

Sayın Binnaz Toprak?

FERİT MEVLÜT ASLANOĞLU (İstanbul) – Sayın Başkan, ben konuşmak istiyorum.

BAŞKAN – Sayın Temel Coşkun?

Sayın Namık Havutça?

NAMIK HAVUTÇA (Balıkesir) – Buradayım.

BAŞKAN – Buyurun lütfen.

NAMIK HAVUTÇA (Balıkesir) – Sayın Başkan, Sayın Bakan, değerli milletvekili arkadaşlarım; Balıkesir Milletvekili, Öğretmen, Avukat Namuk Havutça olarak hepinizi sevgiyle, saygıyla selamlıyorum.

Tabii, Sayın Bakanımı burada bulmuşken hemen öğretmen arkadaşlarımızın eğitim sorunlarından söz etmek istiyorum.

Değerli arkadaşlar, eğitimin tarihi, öğretmenlerin baskı, sürgün, ezilme, sorgulama, soruşturmalar tarihidir. Bakın, ben bir öğretmen olarak yirmi bir yaşında göreve başladığımda, Türkiye’de, Türkiye Öğretmenler Birleşme, Dayanışma Derneği vardı ve o öğretmen arkadaşlarımız Türkiye’nin eğitim sorunlarına kafa yoran, her kademedeki tartışan, Türkiye’nin aydınlanma ideolojine inanmış olan, özveriyle görev yapan arkadaşlardı. Türkiye’nin o yıllarını hatırlayınız -benimle birlikte o dönemde öğretmenlik yapan arkadaşlarımızın arasında- Türkiye’de çok ciddi anlamda, demokrasi mücadelesinde, emek mücadelesinde Türkiye’nin ayrıştığı yıllardı. Türkiye’de sağ sol çatışmalarıyla, özellikle binlerce arkadaşımız, genç arkadaşımız, özgürlük, demokrasi mücadelesinde yaşamlarını yitirdiler. Türkiye’nin o çatışmalı yıllarının bedelini Türk halkı çok ağır ödedi.

Şimdi, bu ayrışmanın kökeninde, hiç kuşkusuz, dış odakların, emperyalizmin ve içerideki onların uzantılarının da –kuşkusuz- eli vardı. Türkiye’de aynı köyden çıkmış, biri sıgırtmacının çocuğu, biri çiftçinin çocuğu, aynı sınıftan gelen insanlar, biri sağcı olarak biri solcu olarak üniversitelerde yıllarca birbirini yok ettiler, tükettiler. Esasında Türk tarihine baktığınızda, Türk tarihinin, hani biz çocuklarımıza okullarda öğretirken “Biz tarihte on altı tane devlet kurmuş bir ecdadın çocuklarıyız.” diye gururla bunu söylerken aynı zamanda tersinden bir gerçeği de işaret ediyoruz. On altı tane büyük Türk devleti kurmuş olan ulusumuzun, aynı zamanda on beş tanesini yıktığının da bir somut kanıtıdır bu. O hâlde, Türk tarihinde Türk devletlerinin yıkılma sebeplerini irdelediğinizde, bunun büyük bir bölümünün, sağ ve sol, o günkü anlamda doğu-batı, kuzey-güney diye ayrışmalar sonucunda toplumda ortak amaç, ortak anlayış, ortak ruh gittiği zaman devletlerin örselendiğini ve yıkıldığını görüyoruz.

Şimdi, Türkiye Cumhuriyeti’nin öncesindeki son devletimiz Osmanlı Devleti’nin içerisinde de, biliyorsunuz Tanzimat ile birlikte her alanda Batılılaşma hareketleri başladı. Efendim, sübyan mekteplerinin, medreselerin yanında Tanzimat okulları, idadiler, rüştiyeler kuruldu ve daha sonra Mühendishane-i Bahriye-i Hümayunlar, harp okullarıyla Batı tipi bilim temelinde okullar açılmaya başlandı. Hukukta da, eğitimde de bu ikili yapı Osmanlı içerisinde yer aldı. Osmanlı’nın aydınlarını Batıya yönelten hiç kuşkusuz o arkadaşlarımızın ifade ettiği İslam’ın aydınlık döneminde İslam

düşüncesinde içtihatların açık olduğu ve İslam müçtehitlerinin hayatın gerektirdiği değişimi, dönüşümü yapabilme, kıyas müessesesiyle, içtihat müessesesiyle insanlığın gelişmesi, ekonomik, sosyal gelişim karşısındaki ihtiyaçlar karşısında yeni kurallar ihdas ederek İslam ülkeleri o dönemde dünyanın en ileri uygarlıklarını yarattılar. Fakat ne zamandır ki akılla, kıyas müessesesi, içtihat müessesesi kapatıldığında İslam hukuku durağan bir hâle geldi ve Batı uygarlığı Rönesans ile birlikte, Reform ile birlikte uygarlığın ileri aşamalarını elde etti. İşte bunu gören cumhuriyetin o kuşakları Türkiye'nin ileri, aydınlık hedefine ulaşmasının da artık bir aydınlanma devrimiyle taçlandırarak bunu yerine getirdiler.

O nedenledir ki cumhuriyetin ilk yıllarında Büyük Önder Mustafa Kemal Atatürk'ün ilk yaptığı icraat cumhuriyetten sonra Tevhidi Tedrisat Yasası'nı getirmek olmuştur yani öğretim birliği yasası. Bakın, öğretim birliği yasası tarih kitaplarında cumhuriyetin ilanından dört ay sonra hayata geçirildi. Orada yapılan, esasında, Türkiye'nin, hani Osmanlıda öğündüğünüz Viyana kapılarına kadar giden ecdadımızın küçüle küçüle neredeyse Ankara-Polatlı-Sakarya sınırından makûs talihinin geri döndüğü ve bugün Batıda birçok şehrimizin ezan sesleri dediğimiz bir Türkiye coğrafyası varsa bunun bedeli elbette ki o günkü aydınlık kuşakların verdiği ulusal bağımsızlık mücadelesidir. Bunu çok acıyla yaşayan ve Anadolu'da ağır bedelini ödeyen insanlarımız, hiç kuşkusuz Mustafa Kemal Atatürk bu Tevhidi Tedrisat Yasası'yla Türk aydınlanmasının en önemli devrimini gerçekleştirmiştir.

Tevhidi Tedrisat Yasası'yla Anadolu'da ikili eğitim sona erdirilmiştir. Gençlerimiz ortak ruh, ortak akıl ve ortak anlayış temelinde ortak bir kimlik yaratma hedefi vardır, bilim ve aydınlığın hedefi vardır. Bakın değerli arkadaşlarım, bugün etrafımızda Türkiye ile birlikte Sovyetler Birliği demokrasiyi ertelediği için yok oldu gitti, İran'ın şah rejimi laik ve demokratik devrimsel yapılanmasını gerçekleştiremediği için devrildi, Tito etnik ayrılıkları öne çıkardığı için ve bu farkları kurumsallaştırdığı için bugün Yugoslavya diye bir devlet yok. Eğer Türkiye bugün İslam Konferansı Örgütü 66 ülke arasında tek demokratik, laik ülkeyse ve bölgenin en önemli siyasi aktörü ise ve gücü ise hiç kuşkusuz bunda Atatürk'ün laik, demokratik çağdaşlaşma ve bin yıllık kültür ortaklığından yurtsever bağlara dayalı ulus yaratma hedefi vardır. Bugün gururla söylediğimiz ve Türkiye'nin bugün bölgesinde ve dünyanın 16'ncı büyük ekonomisi olmasının kökeninde hiç kuşkusuz Büyük Atatürk'ün cumhuriyetin kurucu hedefinin bu temeller üzerinde olması yatmaktadır.

Bugün Değerli Bakanımın getirdiği ve bugün bizi çekmek istediğiniz, bizim... Arkadaşlar, ben yirmi altı yıl devletin her kademesinde öğretmenlik yaptık; ilkokulda çalıştım, ortaokulda çalıştım, lisede çalıştım, üniversitede çalıştım ve hiçbir kademedede bizim, din dersi öğretmenleriyle öğretmen arkadaşlarımız yan yana oturmuştur hiçbir çelişkisi de olmamıştır. Elhamdülillah hepimiz Müslüman'ız. Hiçbir evladımızın dinini öğrenmesine asla karşı çıkmamız söz konusu olamaz, tam aksine, biz ulusal değerlerimizin, örf ve âdetlerimizin, bizi biz yapan değerlerin evlatlarımıza doğru

bilgilerle, aydınlanmış bilgilerle verilmesini destekliyoruz ama Türkiye'nin bugün anayasa yapmak kadar önemli olan eğitim sistemini tartışıyorsak eğer, bunun çok daha geniş bir perspektifte ve çok daha geniş, öğrenci dernekleriyle, veli dernekleriyle, eğitim dernekleriyle, öğretmen sendikalarıyla bunu çok geniş bir zaman diliminde tartışmamız gerekir. Eğer bunu yapmazsak hataya düşme ihtimalimiz çok yüksektir. Eğitimi yazboz tahtasına dönüştürerek eğitim sistemini biz yarınlara taşıyamayız. O nedenle edindiğim deneyimlerden ifade ediyorum ki okullarımızda sekiz yıllık eğitimin bugün sorunları vardır. Örneğin, beş yaşındaki çocuklarımızın sabahın erken saatinde taşınmalı eğitimle uzak mesafelere taşınması bugün eğitimin bir sorunudur. Evet, bu doğrudur.

Yine, öğretmenlerimizin burada kitaplara sığmayacak sorunları vardır. En başta öğretmenler üzerinde hâlâ ağır bir baskı, onların özgür ve demokratik şekilde kendisini ifade etmelerinin üzerinde baskılar vardır.

BAŞKAN – Sayın Havutça, toparlayalım.

NAMIK HAVUTÇA (Balıkesir) – Öğretmenlerimiz hâlihazırda yine çağdaş bir sendika yasasına kavuşamamıştır.

Velilerimizin de sorunları vardır. Bugün her ne kadar kitaplarımız okullarda ücretsiz dağıtılsa da, her velimiz, özel dershanelere giderek, en az ayda 150-200 lira paraları ödeyerek, dünyanın hiçbir ülkesinde görülmeyen bir dershanelilik sistemiyle karşı karşıyadır. Bunlar çözümlenmesi gereken sorunlardır. Ancak böyle üç tane arkadaşımızın, eğitimle hiç ilgisi olmayan arkadaşımızın getirdiği kanun teklifiyle Hükümetin bile tartışmadığı bir tasarinin yarınlarda sabah uyandığımızda birdenbire eğitim 4+4+4 ile karşılaştık.

Sayın Bakan, sormak istiyorum: Bugün Türkiye'de eğitim sendikaları sokaklara mı çıktı, veliler sokaklara mı çıktı, öğrenciler sokaklara mı çıktı da "Biz sekiz yıllık kesintisiz eğitim istemiyoruz.", toplumun böyle bir talebi var mı? Yok böyle bir talep. O nedenle gelin, geçmişte yaşanan, bu ülkede sağcı-solcu, dinci-laik, işte Alevi-Sünni, bu toplum yeterince çok ayrıştırıldı zamanında. Eğer gerçekten biz inanıyoruz ki, ben Cumhuriyet Halk Partisi milletvekili olarak AKP'li arkadaşlarımda da bu ülkenin en şerefli, en onurlu ve bu ülkenin menfaatlerini düşünen insanlar olduklarına zerre kadar şüphe etmiyorum. Ama toplum geçmişte ödediği bedelleri artık ödemesin ve kutuplaşma ve çatışmayla, bu kültürle Türkiye'nin bir yere varması mümkün değil. O nedenle CHP olarak sadece bizim karşı çıktığımız şey olsa dönüp kendimize bakacağız. Bizim dışımızda bütün eğitim sendikaları, sağdan, soldan, Türk Eğitim-Sen, Eğitim-İş, Memur-Sen...

BAŞKAN – Sayın Havutça, sözümüzü tamamlayalım.

NAMIK HAVUTÇA (Balıkesir) – ...bütün sendikalar karşı çıkıyor, bütün siyasi partiler karşı çıkıyor, TÜSİAD karşı çıkıyor, öğrenci dernekleri, velileri karşı çıkıyor. O nedenle bize düşen tarihsel sorumluluk bunun ortak akılla ve bilimin ışığında tartışarak ülkemizin iç bekleyen, aş bekleyen ve

geleceğe umutla bakmak isteyen gençlerimize umutsuzluk aşılmalı. Desinler ki, Türkiye Büyük Millet Meclisinde ayrı siyasi görüşten de olsa insanlar el ele, kol kola uzlaşıyor ve yarınlar umut veriyor. Ben bu düşüncelerimi koruyarak bu teklifin geri alınmasını, daha uzun süreçte tartışılmasını, Anayasa değişikliklerinde uygulanan yöntemin bunda da uygulanmasını talep ediyorum.

Hepinizi sevgiyle, saygıyla selamlıyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ediyoruz Sayın Havutça.

Söz sırası Haydar Akar, buyurun.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Sayın Başkan, Sayın Bakan, değerli milletvekili arkadaşlarım; şimdi, olaya başka boyuttan bakacağım ama hangi boyuttan bakacağımı bilemiyorum. Biraz evvel Bakana soruyu da sormuştum, dedim ki: “Sayın Bakanım, FATİH Projesinde bu kadar Türkiye’nin değerli kurumlarıyla, üniversiteleriyle, bilim adamlarıyla çalışıyorsunuz da eğitime gelince sıra Bakanlığınızın mensubu olduğu ve yönetmekle görevli olduğunuz eğitime sıra gelince Türkiye’nin bu işlere kendini adanmış kurumlarıyla niye çalışmıyorsunuz?” diye bir soru sordum. “O boyutu başka zaman tartışırız.” dedi. Zaman ne zaman bilmiyorum ama tartışılması gereken zaman şimdiki zaman. Niye söylüyorum bunu? Bakın, bu teklifi getiren Bakanlar Kurulu değil, Millî Eğitim Bakanlığının kendisi de değil. Niye değil? Böyle bir şey yok burada.

Bir başka boyutu, Millî Eğitim Bakanlığında yıllarca hizmet etmiş deneyimli kadroların bunca yıldır sürdürmüş oldukları “Türk eğitimine ne katkı sunarız.” çalışmasına yapılan bir hakaret olarak da düşünüyorum ben bunu. Yani emek vermiş insanlara hakaret olarak da düşünüyorum bu tasarının bu şekilde gelmesini. Niye söylüyorum? Ayşe Nur Bahçekapılı, avukat; Mustafa Elitaş, siyasal bilgiler, iş adamı; Nurettin Canikli, mali müşavir, maliyeci; Mahir Ünal, ilahiyat fakültesi; Ahmet Aydın, avukat. Bakın şimdi, tasarının geliş şekline bakın, içerisinde eğitim kokan, eğitim denilen hiçbir şey yok, eğitime emek vermiş insan yok bu tasarıda ve...

TEMEL COŞKUN (Yalova) – Mahir Bey var.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Mahir Bey ilahiyat fakültesini bitirmiş, ilahiyatçı, öyle diyelim. Yok sonuçta.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Eğitimci dir ilahiyatçılar.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Peki, eğitimci olarak kabul edelim, tamam, Mahir Bey’e de şey olmasın.

Şimdi, tasarının getiriliş şekli bir defa yanlış. Arkadaşlarım günlerdir burada dil döküyorlar, bir şeyler anlatmaya çalışıyorlar. Alt komisyona yollandı, alt komisyonda eğitim sendikaları, Gazi ve ODTÜ üniversitelerinin eğitim fakültelerinin dekanları, TESK Genel Sekreteri, ERG’nin sunumu ve görüşleri, Türk Eğitim Vakfı, İlim Yayma Cemiyeti, Çağdaş... Ya, çok merak ediyorum, alt komisyonda bunlardan kaç? bugün buraya gelen bu tasarıya bu şekilde onay verdi? Yani eğitimin

direkt kurumları, eğitimle birebir ilişkilendirilmiş kurumlar bu tasarıya nasıl bir onay verdiler de bu tasarı hâlde geldi buraya?

Evet, adında “millî” var. Bakın, bakanlıkların birçoğunda “millî” yok. Bu Bakanlığın adına “eğitim bakanlığı” denilmemiş, “Millî Eğitim Bakanlığı” denilmiş. “Millî Eğitim Bakanlığı” denilmesinin temel gerekçesi, Türkiye’deki tüm kesimlere hitap eden bir millî eğitim politikasının oluşturulmasıdır.

Şimdi, eğer biz yüzde 50 aldık, sadece yüzde 50’inin bize vermiş olduğu yetkiyle Türkiye’de istediğimiz gibi bir millî eğitim politikasını oluştururuz diyorsanız bu başka konu. Böyle mi söylüyorsunuz? Ben böyle de anlamaya başladım bu işi. Yani “Çoğunluk bizim elimizde, yüzde 50’yi biz aldık, ne dersek o olur. Başında ‘millî’ de olsa, sonunda ‘millî’ de olsa biz kendi görüşlerimizi hayata geçiririz” mi demek istiyorsunuz?

Eğer bunu demek istiyorsanız açık ve net şekilde söyleyin, buna verilecek cevaplar da var. Yüzde 70’lerle, yüzde 80’lerle bugün karşı çıktığınız ve dönemde oy verdiğiniz 1982 Anayasası’nda da, yüzde 92 ile oylanmış ve kabul edilen Anayasa’ya bugün karşı çıktığınız ama oy verdiğiniz Anayasa’yı da kabul ettiniz bu ülkede ama bugün karşı çıkıyorsunuz. Yaptığınız yanlışlıkların farkına vardınız, bugün o Anayasa’nın biz o gün bugündür karşı çıkıyoruz ve karşı durduğumuz da söylüyoruz.

TEMEL COŞKUN (Yalova) – Siz vermiş olabilirsiniz!

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Hayır, ben kendimden eminim, siz kendinizden emin olun lütfen.

Şimdi, Anayasa’ya gelince Anayasa’yı değiştirseniz ne olur? Bu kadar ısrarla üzerinde duruyorsunuz orada da bir kandırmaca var, alt hukuk sistemini değiştirmeden Anayasa’yı değiştirseniz ne olur? Bu ülkede “Eğitim parasızdır” deniliyor ama öğrenciler “Parasız eğitim istiyoruz” diye pankart açtıklarında on dokuz ay hapis yatıyor bu ülkede. Bu, Anayasa ile ilgili bir şey değil ki, Anayasa zaten eğitimin parasız olduğuna hükmediyor ama alt hukuk, 12 Eylül alt hukuku bunu on dokuz da yatırıyor, bir pankart açan öğrenciye kırk beş yıl istiyor. Bunları düzeltmemiz gerekiyor. Eğer başında “millî” varsa diğer yüzde 50’inin de -bugün yüzde 50 aldığınız için söylüyorum- görüşlerine itibar etmeniz gerekiyor.

Bir de başka bir boyut var, on yıldır bu ülkeyi yönetiyorsunuz, bu tasarı gelmeden önce Mecliste yaptığınız konuşmalar, sizin arkadaşlarınız Mecliste yaptığı konuşmaların tümünde Millî Eğitim Bakanlığının yapmış olduğu, son on yılda yapmış olduğu çalışmalardan büyük bir övgüyle bahsediyor. Sizden önceki bakanlar, siz bir bakan adına özür bile dilediniz ama sürekli övgüyle bahsettiniz, kürsüye her çıkışınızda millî eğitimden, okullaşma oranından bahsettiniz, kız öğrencilerin eğitime katılışından bahsettiniz. Bunlardaki sağlanan başarıya teşekkür ediyorum, kız öğrencilerimizi

ve okullaşma oranını, sekiz yıldaki okullaşma oranının tamamlandığından bahsedip bunu önümüze koyduğunuzda biz “hayır, yapmadınız” demedik, teşekkür ediyoruz bunu yaptığınız için. Yapılmalı da ama şimdi bir tasarı çıkana kadar desteklediğiniz, övdüğünüz millî eğitim ne oldu birden, bütün programlar, bütün stratejiler, bütün hazırlanan geleceğe yönelik uygulamaların hepsi çöpe atılıyor, “Efendim, biz on yıldır yanlışız, kusura bakmayın, bunca başarı gösterdik ama bunları çöpe atıyoruz, yeni bir uygulamaya geçiyoruz.” Başarı varsa devam edilmeli, başarı yoksa bu sizin başarısızlığınız. “Sizin” derken Bakanlığınızı kastediyorum, sizin daha çok uzun süre olmadı Bakan olmanız, sizden önceki bakanları kastediyorum. Ama başka boyutu var bu işin, burada art niyet var, burada samimiyet yok. Samimiyseniz çıkacaksınız, niyetinizi söyleyeceksiniz, Türkiye’yi dönüştürmek istediğinizi söyleyeceksiniz, “Biz kafamıza göre bir nesil dizayn etmek istiyoruz. Bunun için de bu oy yeter bize.” diyeceksiniz ve “Bu okulları bu şekilde dönüştüreceğiz.” diyeceksiniz. Buna niye cesaret edemiyorsunuz? Bir Başbakan cesaret ediyor, geçen grup konuşmasında söyledi, “28 Şubatla hesaplaşıyoruz, eğitimde çektiğimiz kahırlar sona eriyor.” dedi. Ne kahır çekildi? Bundan övgüyle bahsediliyordu, Başbakan kendisi övgüyle bahsediyordu ama şimdi gelinen noktada bu tasarı verildikten sonra birden yapmış olduğunuz tüm uygulamalar çöpe gitti. Sakın ha, başka bakanlıkta da bundan söz etmeyin.

Garibime giden uygulamalarınızdan bir başka nokta da, hangi kurumunuzda bakan değişirse değişsin bir önceki bakanı veya bir önceki uygulamaları kötüleyerek başlıyor. Efendim, on yıldır bu ülkeyi siz yönetiyorsunuz. Bu ülkede bir başarısızlık varsa Hükûmette devamlılık esas, siz devam ediyorsunuz, devlette devamlılık esas, bunları da doğru konuşmamız gerekiyor. Yani bakana göre millî eğitim politikası değişmez, bakana göre dış işleri politikası değişmez. Biz her bakanın kendi dünya görüşüne göre bir millî eğitim politikası, bir dış işleri politikası belirlemeye çalışıyoruz. Türkiye’nin ilerlememesindeki, gelişmemesindeki en büyük etkenlerden bir tanesi de bu, değişen hükûmetlere, değişen bakanlara, değişen insanlara göre politika belirlememizden kaynaklanıyor.

Yine üniversitelerden bahsettiğimizde -FATİH Projesine gireceğim ama ayrı bir konuşmada gireceğim, o tek başına özel bir proje- sisteminden bahsettiniz Sayın Bakanım. Üniversiteye öğrencilerimizin... Daha doğrusu, öğretmenlerimizin atanamamasının bir sistem problemi olduğunu söylediniz. Doğru, katılıyorum size, sistem problemi. Niye sistem problemi biliyor musunuz, hani övünüyoruz ya Bayburt’ ta üniversite açtık, hangi övünüyoruz ya Kastamonu’ da üniversite açtık. Bir lise binasını üniversite yapıyoruz, içine fen ve edebiyat fakültesi koyuyoruz, eğitim fakültesi koyuyoruz, yetiştirmediğimiz, uzman hocalarımız olmadan dışarıdan tedarik ettiğimiz öğretmenlerimizle, lise seviyesindeki öğretmenlerimizle burada üniversite eğitimleri veriyoruz. Ondan sonra diyoruz ki öğretmen fazlalığı var bu ülkede. Aslında ihtiyaç var, 165.240 atanamayan öğretmen var. Doğru, devlet her eğitim fakültesinden mezun olan öğretmeni işe almak zorunda değil. Siz de

böyle söylüyorsunuz ama devletin bir görevi var, geleceği projelendirmek gibi bir görevi var; Bakanlığınızın bir görevi var, geleceği projelendirmek gibi bir göreviniz var. On yılda siz üniversiteleri artırırken, oradan öğretmen mezun ederken bu insanların nerede çalışacağını da hesap etmek durumundasınız. 70 bin iken ve 40 bin ihtiyaç varken, o dönemde millî eğitimde öğretmen ataması bekleyen 70 bin kişi varken 2003 yılında ve 40 bin ihtiyaç varken bugün 250 bine çıkmış ama Bakanım “Biz biraz zorlarsak şartları ancak 160 bin, 140 bin alabiliriz.” diyor.

BAŞKAN – Sayın Akar, toparlayalım efendim.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Arkadaşlar, kimse kimseyi kandırmasın, atanamayan öğretmen problemini bu ülkede siz yarattınız, siz çözmek zorundasınız. “Bu ülkede sistem problemi var.” deyip topu taca atamazsınız. Bu sistem probleminin başlıca nedeni sizsiniz, bu ülkeyi yönetenler. On yıldır bu ülkeyi siz yönetiyorsunuz. Yani bir kez daha yineliyorum: Topu taca atarak, Cumhuriyet Halk Partisinin üzerine yükleyerek, her konuda olduğu gibi Cumhuriyet Halk Partisinin üzerine yükleyerek, geçmişte böyle yapıldı, 1923’lerle, 1936’larla hesaplaşacağınıza son on yılla bir hesaplaşın, onu görelim. Ülkedeki işsizliğin hangi noktaya geldiğini görelim. Bırakın bu TÜİK’in açıkladığı rakamları, gidin Batman’a görelim, 900 tane dört aylık geçici mevsim işçiliği için 14 bin kişi başvuruyor.

Arkadaşlar, çok acı bir durum bu, çok acı bir durum. Türkiye’nin ne hâle getirildiğini gördünüz. Türkiye’yi bir tüketim toplumu hâline dönüştürülmüş, herkesin kredi kartı, ev kredisi, araç kredisi borcu var, herkes on beş yıl geleceğini yemiş, işçiliği bitirmişsiniz ama millî eğitimi de bitirmek için fırsat kolluyorsunuz. Bu ülkeyle uğraşmayın, bu ülkenin dinamikleriyle uğraşmayın, temel ilkeleriyle uğraşmayın, gelin hep beraber bu ülkeyi ayağa kaldıracak projeleri birlikte üretelim, ortak aklı üretelim. Arkadaşlarımızın ricası bu, Genel Başkanımız da elini uzattı. Biz farklı bir şey istemiyoruz. Din öğretisinin, dinî nasıl öğrenmesi gerektiğinin veya dinî öğretecek insanların farklı farklı olması gerektiğine inanıyorum ben. Din öğrenilmesi konusuna katılıyorum ama dinî imam hatiplerde öğretilmezsiniz. Din öğreticilerini imam hatiplerde yetiştirirsiniz. Ben ilaç kullanırken prospektüsü okumak için sağlık meslek lisesine gitmiyorum, ampulü değiştirmek için sanat okulunun elektrik bölümüne gitmiyorum. Bunları bu şekilde düşünmemiz gerekiyor, realiteyi düşünmemiz gerekiyor. Sadece kafatasımıza, düşüncemize uygun insanlar yetiştireceğiz diye Türkiye’nin önüne dinamit koymayın lütfen.

Teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ediyoruz Sayın Akar.

Söz sırası Rahmi Aşkın Türelî? Yok.

Sayın İsrail Kışla? Buyurun efendim.

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – Sayın Başkan, Sayın Bakanım, değerli milletvekili arkadaşlarım; hepinize hayırlı günler diliyor, saygıyla selamlıyorum.

Doğrusu tasarının tamamına baktığımız zaman, ben, aslında, teklifin yani Cumhuriyet Halk Partisinin sahiplenmesi gereken bir teklif olduğu kanaatindeyim çünkü kapatılan bir şey var mı diye bakıyoruz? Yok. Yasaklanan bir şey var mı diye bakıyoruz? Yok. Dayatılan bir şey var mı diye bakıyoruz tasarıya? Yok. Yani sekiz yıllık kesintisiz eğitim, zorunlu eğitim on iki yıla çıkartılıyor genel anlamıyla. Peki, özgürlüklerden yana, halktan yana, demokrasiden yana, tercihlerden yana, çoğulculuktan yana olan bir Cumhuriyet Halk Partisinin bence bu teklifi en az AK PARTİ kadar sahiplenmesi gerektiği kanaatini taşıyorum.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Benimsememize müsaade etmiyorsunuz. Sevmemize müsaade etmiyorsunuz.

BAŞKAN – Sözü kesmeyelim değerli arkadaşlar.

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – Bakın arkadaşlar yani gerçekten bunu bir ideolojik yaklaşımdan farklı değerlendirmemiz lazım.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Biz de öyle yapıyoruz.

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – Hayır.

Bakın, şimdi, ikinci kademede sadece seçiciliği halka tanıyabilmek, öğrenciye tanıyabilmek yani o programı öğrenci ister seçer velisiyle beraber, eğer biz öğrenciyi değerli bulmuyorsak, eğer anne babasının çocuğunun yetişmesi, yetiştirilmesi noktasında hiç değerli bulmuyorsak ve tamamen dayatmacı olarak bizler tek tip insan yetiştirme noktasında...

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Üstadım, bu nasıl ön yargı ya!

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – Gerçekten böyle.

Bakın, hiçbir Avrupa ülkesinde sekiz yıllık kesintisiz eğitim yok. Eğer burada kademelendirme 5+3+3 olabilir, 5+4+3 olabilir yani bu çok ayrıntı, bunu tartışmaya gerek yok. Ha, 4+4+4 olmaz da farklı olabilir ama burada gerçekten ikinci kademe ve sadece yine zorunluluk devam ediyor ve bir tercih yapabilmeye özgürlüğü tanınıyor. Bunu şartlara göre, ülkenin şartlarına göre geliştirmeniz, modernize etmeniz, geçişgenliği de çoğaltmanız ülke insanının yetişmesi noktasında onlara sunacağınız farklılıkları ve zenginlikleri kapsar. Bakın, görüyorsunuz yani küçük bir bale öğrencisinin bile jimnastik yaparak vücudunun ne hâle geldiğini yani kaç yaşında o farklı eğitimi, ondaki o kabiliyeti, yeteneği bulduktan sonra onu eğiten insanların ne hâle getirdiğini, belki bir güreşçiye o yaşta sporcuyu ne hâle getirebileceğiniz yani farklı uygulamaları...

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Veli beğenmiyorsa!

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – Arkadaşlar, eğer o programı veli beğenmiyorsa, aile beğenmiyorsa oraya çocuğunu göndermez. Bu dayatmalardan vazgeçelim. Bakın, dün, geçmiş

dönemdeki yasal değişikliği yaparken ki yapılan yanlışın farkında olmadığınız gibi, bakın, bugün halk adına yapılan bir yeniliğin de yine farkına varmak istemiyorsunuz.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Halkın içinde biz yok muyuz ya?

BAŞKAN – Sayın Akar, lütfen.

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – Arkadaşlar, burada halka dayatılan bir şey yok, bakın, millete dayatılan bir şey yok, kapatılan bir şey yok, yasaklanan bir şey yok, yahu, özgürlük alanı genişliyor. Yani bugünkü çağa göre biz sadece Türkiye için insan değil, belki Amerika için de, Avrupa için de, Balkanlar için de, İslam ülkeleri için de, Afrika için de ihtiyaç duyulacak belki insan yetiştirmek zorundayız. Yani bu çeşitlilikten niye çekiniyoruz?

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Çekinmiyoruz...

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – Başka bir şey yok ki zaten.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Yöntemi yanlış buluyoruz.

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – Hayır, yöntemi... Nesi yanlış yöntemin?

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – İşte, bilim adamları açıklıyor. Biz mi daha iyi biliyoruz, onlar mı daha iyi biliyor?

BAŞKAN – Karşılıklı konuşmayalım değerli arkadaşlar.

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – Bakın, çok kurumların görüşleri de alındı, çok uzmanlarla bunlar elbette ki tartışılmıştır, ehil insanlarla, akademisyenlerle, komisyonlarda... Zaten bu süreç içerisinde belli değişikliklere de uğruyor ama bunu toptan yani bunu sanki toplumu yeniden dizayn etme gibi, bir ideolojik yapıyla buna yaklaşıldığı gibi bakmayı gerçekten doğru bulmuyorum. Çünkü burada yasaklanan hiçbir şey yok, engellenen hiçbir şey yok ve insanlara dayatılan hiçbir şey yok, özgürlük alanının genişlemesi var. Cumhuriyet Halk Partisinin de önemsemesi gereken, sahiplenmesi gereken bir husus. Halkın tercihlerine değer vermek zorundayız. Yani bakın, biz hâlen özel okulları kurduruyoruz. Vakıflar diyelim ki, şirketler özel okullar kuruyor, bütün müfredatını biz belirliyoruz. Bugün Amerika'ya gittim, geçenlerde oradaydım, Avrupa'ya da gidin, devlet üç beş belli dersi mecbur edebilir. Bak, vatandaş olarak şu şu dersleri siz buraya koyabilirsiniz, müfredata ama bunun dışındaki dersleri, en azından o kuruma müfredatı oluşturma yetkisi verilebilir. Ben alırım Bilgi Kolejinin diyelim ki müfredatını ne var orada, tiyatro var, şu şu şu, "Yahu, bu benim çocuğum için çok ideal bir müfredat." derim, çoğumu oraya veririm.

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Bunları konuşalım.

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – Arkadaşlar, seçicilik budur yani. Farklı programlar uygulayabilmek budur. Siz eğer sekiz yıl illa olsun...

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Bunları konuşmuyorsunuz.

BAŞKAN – Değerli arkadaşlar, lütfen...

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – ...ama bir programı dayatırsanız liselerde de hâlâ şu programdır diye dayatırsanız bu yanlıştır. Bu, sizin felsefenize de yanlıştır, bu Cumhuriyet Halk Partisi için gerçekten bir şanstır. Bakın, toplumla barışma noktasında sizin için de bir şanstır.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Küs değiliz halkla, nereden çıkartıyorsun?

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – Bakın, halkla barışma noktasında bir şanstır.

BAŞKAN – Değerli arkadaşlar, lütfen...

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Biz de milletvekiliyiz, biz de oy aldık.

BAŞKAN - Sayın Kışla, lütfen... Değerli arkadaşlar...

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – Onun için, gelin, bakın, buradaki şu güzellikleri...

BAŞKAN – Değerli arkadaşlar, lütfen karşılıklı konuşmayalım.

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – ...bu halkımızdan esirgemeyelim. Bizim çocuklarımız... Ben kendi küçük kız çocuğumuza dahi yönlendirme yapamıyorum arkadaşlar. Bugünkü çocuklarına bunu yapamazsınız ama benim bu programlardan, geçmiş uygulamalardan dolayı 3 tane çocuğum bedel ödemiştir.

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Ne kötü, biz mi önlemiştir bunu?

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – Evet, o şeyi dayatanlar önledi. İşte onun için bu dayatmalardan vazgeçin.

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Siz de dayatıyorsunuz, 4+4 diye dayatıyorsunuz.

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – “Kızım seni yurda göndereceğim.” dediğim zaman “Hayır, ben gitmeyeceğim.” dedi.

BAŞKAN – Sayın Güneş, lütfen...

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – Bu özgüveni gösterir. Bizim artık bu çağda bizim çocuklarımıza, ailelere, annesine, babasına bu tercih hakkını tanımak çok görülmemeli.

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Yok öyle bir şey.

İSRAFİL KIŞLA (Devamla) – Arkadaş, başka bir şey yok mu bu programda? İkinci kademedeki seçmeli programlar, ister seçer, ister seçmez.

SELÇUK ÖZDAĞ (Manisa) – Zorunlu derslerde hepsi eşit.

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – Tabii, önemli olan devletin zorunlu koyması gereken dersleri burada belirler, o programı koyar, ondan sonrası tercih. Burada hangi toplum mühendisliği var, Allah aşkına söyleyin yani? Yapmayın ya!

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – O yaşta çocuğun seçmesi yanlıştır.

İSRAFİL KIŞLA (Artvin) – Ben şimdilik burada sözlerimi tamamlamış bulunuyorum.

Hepinize teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Çok teşekkür ediyorum Sayın Kışla.

Söz sırası Sayın Levent Gök? Yok.

Söz sırası Sayın Osman Çakır' da.

Buyurun Sayın Çakır.

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Sayın Başkan, Sayın Bakanım, çok kıymetli arkadaşlar; inanın 20 Marttan beri herhâlde bir kitap yazdık konuyla alakalı.

Şimdi, burada özellikle iki şeyi çok iyi anlamak lazım:

Birincisi, sekiz yıllık kesintisiz eğitimin uygulanması noktasında burada çok sözler söylendi. Ben size 28 Şubat postmodern darbesinde 18 maddelik bir bildiri var, bu bildiren 3 tane madde okuyacağım:

“Madde 2.- Tarikatlarla bağlantılı özel yurt, vakıf ve okullar devletin yetkili organlarınca denetim altına alınarak Tevhidi Tedrisat Kanunu gereği Millî Eğitim Bakanlığına devri sağlanacaktır.

Madde 3.- Genç nesillerin körpe dimağlarının öncelikle cumhuriyet, Atatürk, vatan ve millet sevgisi, Türk milletini çağdaş uygarlık düzeyine çıkarma ülkü ve amacı doğrultusunda bilinçlendirilmesi ve çeşitli mihrakların etkisinden korunması bakımından;

A) Sekiz yıllık kesintisiz eğitim tüm yurtda uygulamaya konulmalıdır.

B) Temel eğitimi almış çocukların ailelerinin isteğine bağlı olarak devam edebileceği...”

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – “Allah birdir” dese biz kabul etmeyecek miyiz?

BAŞKAN – Lütfen... Hatibin sözünü kesmeyelim değerli arkadaşlar.

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – “...Kur'an kurslarının Millî Eğitim Bakanlığının sorumluluğu ve kontrolünde faaliyet göstermeleri için gerekli idari ve yasal düzenlemeler yapılmalıdır.

Madde 4.- Cumhuriyet rejimine ve Atatürk ilke ve inkılaplarına -sanki bir sıkıntı varmış gibi!- sadık aydın din adamları yetiştirmekle yükümlü millî eğitim kuruluşlarımız Tevhidi Tedrisat Kanunu'nun özüne uygun ihtiyaç düzeyinde tutulmalıdır.”

Nedir bu?

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Kötü mü?

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Çok güzel bir şey, değil mi? İşte bu, 28 Şubatın dayattığı bir yapılanmadır arkadaşlar.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Ne var bunda yani; cumhuriyete bağlılık...

BAŞKAN – Sayın Akar, lütfen...

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Bak, sizi saygıyla dinledik, siz de dinleyin lütfen.

BAŞKAN – Sayın Akar, lütfen.

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Tabii bununla alakalı şunu çok iyi yapmak lazım: Eğitimle alakalı... Çünkü eğitim gerçekten çok şeyin motorudur, değişimin motorudur, zihni yapının oluşmasında, çocuğun gelişmesinde, bir yere ulaşmasında eğitim çok önemli bir kurumdur, çok önemli

bir olaydır, çok önemli bir uygulamadır. O açıdan bakıldığında arkadaşlar, sekiz yıllık... Biraz önce Sayın İsrail Bey'in söylediği gibi, burada sekiz yılın kısaltılması, azaltılması, kırılması gibi bir şey söz konusu değil, tam tersi, çocuklarımızın on iki yıl gibi bir süreç içerisinde daha iyi nasıl yetişebilir konusunda yapılan bir çalışmadır.

“Bu konuda çalışma yapılmamıştır.” demek on beş yıldır bağışmaları, konuşmaları, ağlaşmaları duymamak demektir.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Biz mi duymuyoruz?

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Ya, lütfen Haydar Bey... Lütfen ama...

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Ama yani...

BAŞKAN – Sayın Akar, lütfen...

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Bak, biz burada üç gündür on sekiz saat oturup...

BAŞKAN – Sayın Akar, lütfen...

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Lütfen rica ediyorum.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Hayır, Sayın Osman Çakır, siz hükümette değil misiniz?

BAŞKAN – Sayın Akar, karşılıklı konuşmalıyım.

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Şimdi, arkadaşlar, bakınız, yaptığınız işte budur... Yaptığınız işte budur... Yani gücünüz olduğunda dayatacaksınız ama gücünüz kaybolunca size objektif olarak, bilimsel olarak, pedagojik olarak birtakım konuları gündeme getiren...

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Bak, burada bütün hepsini saydım...

BAŞKAN – Değerli arkadaşlar, birbirimizi lütfen dinleyelim.

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – ...yaklaşımlara kulağınızı kapatırsanız bir yere ulaşamazsınız.

BAŞKAN – Sayın Akar, lütfen...

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Halkla kavga olmaz. Halkın beklentilerini, halkın özlemlerini ve halkın korkularını, halkın endişelerini bir yere çekmek durumunda değilsiniz.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Yahu hangi halktan bahsediyorsunuz? Bize halk oy vermiyor mu?

BAŞKAN – Sayın Akar, lütfen...

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Siz bu halka şekil veremezsiniz. Ben sizin düşündüğünüz gibi çocuklarımızı yetiştiremem.

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Halka soralım, referanduma götürelim!

BAŞKAN – Değerli arkadaşlar...

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Şimdi arkadaşlar, burada 2'nci maddeyle alakalı on saatir konuşuyoruz.

AYKUT ERDOĞDU (İstanbul) – Hayır, referanduma götürelim.

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Ama 2'nci maddede ne var hiç kimse bakmıyor. 2'nci maddede iki şey var:

1) Diyor ki: Birinci kademe dört yıldır, ikinci kademe dört yıldır.

Bu yani Müslüman'a gâvur eziyeti yapmaya gerek yok; birinci kademe ilkokul, ikinci kademe ortaokul... Bunu zaten biliyor. Benim ilkokulum yok, kapandı; benim ortaokulum yok, kapandı. Bir milletin hafızası bu kadar “reset” edilmez, bu kadar silinmez. Yok benim ortaokulum ya! Memleketime gittiğimde ortaokulum yok, okuduğum ilkokul yok. Dolayısıyla arkadaşlar, bununla alakalı ben şunları da ifade etmek istiyorum:

“Eğer ilköğretim ikinci kademede açıktan okumaya kapı aralanırsa kızların okullaşma oranı düşer.” gibi birtakım ifadeler kullanılıyor. “Çocuk gelin sayısı artar.”, “Kızlar okumalı” gibi kızlar edebiyatı yapanlarla yıllardır üniversite kapılarında kızların başına dünyayı yıkanların aynı zihniyetle yaklaşımları çok ilginçtir. “Haydi kızlar okula!” derken üniversite kapılarında kızlara baş örtüsünden dolayı “Haydi kızlar başka kapıya!” diyenlerin ikiyüzlülükleri ve samimiyetsizlikleri yüzlerinden akıyor arkadaşlar, açık ve net söylüyorum.

MUSTAFA SEZGİN TANRIKULU (İstanbul) – Kim sevmez, kim sevmez...

BAŞKAN – Sayın Tanrikulu, lütfen...

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Mesleki eğitime zarar veren sekiz yıllık kesintisiz, zorunlu eğitim ve kat sayı -gecenin üçünde yazdım ben bunu- uygulamasıyla ilgili meslek lisesi memleket meselesi diye...

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Zaten başka bir şey de yazamazdın o saatte!

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – ...gazetelere ilan verenler ve feryat edenler...

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Hep aynı şeyi söylüyorsun!

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – ...mesleki eğitimin önünü açacak kesintili eğitime çekince koyarak yalpa yapıyorlar.

Kesintisiz eğitim dayatılırken dilini yutan, kabuğuna çekilen TÜSİAD, ne hikmettir bilinmez ama şimdi dile geliyor. Bunun adı tek kelimeyle samimiyetsizliktir, sekiz yıllık zorunlu eğitim 28 Şubat bakiyesidir. Biz bu anlamda vesayetlerin tümüne karşıyız.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Biz de karşıyız.

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Benim Sayın Başbakanım da zaten bunu vurgulamıştır, yoksa rövanş filan söz konusu değildir.

Bakın, 1997 yılında bu memlekette 20 bin hafız yetişiyordu, geçen yıl itibarıyla kayıtlı, Diyanetin kaydına göre 21 bin küsur hafız yetişmiştir.

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Ne güzel!

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – İmam hatip sayısı artmıştır. Böyle bir derdimiz yok bizim. Bu millet 1932’den 1950 yılına kadar “Allah” demenin yasaklandığı dönemde bile bunları başarmıştır. (CHP vekillerince sıra kapaklarına vurmalar, gürültüler)

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Nerede Allah aşkına!

BAŞKAN – Lütfen değerli arkadaşlar... Lütfen...

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Onun için, o anlamdaki... (Gürültüler)

BAŞKAN – Sayın Çakır, lütfen...

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Sen bunu nasıl dersin?

BAŞKAN – Değerli arkadaşlar... Sayın Güneş, lütfen...

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Ayıp! Ayıp! Ayıp ya!

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Ben size... (Gürültüler)

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Ben burada o lafı ettirtmem!

BAŞKAN – Sayın Güneş... Sayın Güneş...

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – ...İstanbul Üniversitesinin raporunu getiririm. Konuşmayın!
(Gürültüler)

OSMAN OKTAY EKŞİ (İstanbul) – Lütfen sözünüzü geri alın!

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Sözünü geri al!

HAYDAR AKAR (Kocaeli) - Sözünü geri alsın!

BAŞKAN – Değerli arkadaşlar... Arkadaşlar...

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Atatürk’ü hepimiz çok seviyoruz, uydurmayın bunları.

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Sözünü geri alsın!

BAŞKAN – Oturuma beş dakika ara veriyorum.

Kapanma Saati: 16.06

ÜÇÜNCÜ OTURUM

Açılma Saati: 16.12

BAŞKAN: Nabi AVCI (Eskişehir)

BAŞKAN VEKİLİ: Avni ERDEMİR (Amasya)

SÖZCÜ: Fikri IŞIK (Kocaeli)

KÂTİP: Osman ÇAKIR (Düzce)

-----0-----

BAŞKAN – Toplantıyı açıyorum.

Toplantıya ara verilmeden önce konuşmacımız Osman Çakır Bey'in bir sözünün bir hassasiyet ürettiği anlaşılıyor.

Şimdi, öncelikle Osman Bey'e bir söz vereyim...

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Ondan sonra efendim bununla ilgili, satışma üzerine söz istiyorum.

BAŞKAN – Sözünü tavzih etsin, eğer o sizi tatmin etmezse yine size söz vereyim.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Tamam efendim.

BAŞKAN – Buyurun Osman Bey.

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Teşekkür ederim Sayın Başkan.

“1932 yılından 1950 yılına kadar ‘Allah’ demeyi yasakladınız.” ifadesinden dolayı özür diliyorum ve hassasiyetiniz de beni memnun etmiştir, baştan bunu söyleyeyim.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Özür diliyorsa...

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Bir saniye... Bir izah edeyim...

Benim buradan kastım “ezan” ifadesi, ezandı yani bunu samimiyetle söylüyorum. 1932 yılından 1950 yılına kadar sizin hiçbiriniz, ne siz ne biz Parlamentoda değildik ama vakıa olarak, bir olgu olarak bu ülkede yaşanmış bir olayı vurgulamak istedim. Yoksa, haşa, hepimiz Allah'ın kuluyuz, benim kimsenin ne inancına ne Tanrı anlayışına herhangi bir şey söylemem söz konusu değil ama ben ülkede bir vakıayı anlatmak istedim. Eğer bundan dolayı gerçekten birilerini üzdüysem özür dilerim, hakkınızı helal edin. Bu, önemli bir hususiyet.

ENGİN ALTAY (Sinop) – Üzdün, incittin, kırdın...

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Şimdi, arkadaşlar, benim bir iki dakika zamanım kalmıştı. Benim aslımda vurgulamak istediğim...

BAŞKAN – Konuşmanızı toparlayın...

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Ben hemen toparlamak istiyorum Sayın Başkanım.

Burada aslında konuştuğumuz konu 2'nci maddeydi ve 2'nci maddede "Birinci ve ikinci kademe" diye ifade edilen şey yani burada "ilkokul ve ortaokul" şeklinde düzenlenebileceği konusunda bir ifade kullanmak istiyorum.

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Tamam, tövbe edilmiştir!

BAŞKAN – Arkadaşlar, lütfen konuşmacıyı bir dinleyelim, bitirsin.

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Değerli arkadaşlar, nasıl sizin bana herhangi bir şey, bir noktada bir şekil biçme hakkınız olmadığı gibi benim de bu anlamda size de böyle bir şey biçme hakkım yok, bununla ilgili bir sıkıntı yok.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Tamam, konu kapanmıştır.

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Dolayısıyla eğitimle alakalı benim söyleyeceklerim bu aşamada bunlardır.

Çok teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Sayın Başkan...

MUHARREM İNCE (Yalova) – Arkadaşlar, konuyu açmayalım, özür dilenmişse üstüne gidilecek bir şey yok demektir, konuyu kapatalım.

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Tövbe edildi!

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Sayın Başkan, söz alabilir miyim?

BAŞKAN – Kapattık... Kapattık...

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Efendim, bir cümleyle bir şey söylemek istiyorum.

BAŞKAN – Bakın, o bir cümle doğurgan bir cümle olur.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Hayır efendim, doğurgan değil.

BAŞKAN – Sayın Grup Başkan Vekilinizin söylediği gibi konuyu tavzih ettik, düzelttik.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Sayın Hocam, herhâlde Grup Başkan Vekilinizi çığnemezsiniz diye düşünüyorum. Özür dilendiyse konu kapanmıştır.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

Sayın Nurettin Demir, buyurun lütfen.

NURETTİN DEMİR (Muğla) – Sayın Başkan, Sayın Bakan, değerli milletvekilleri, bürokrasi ve basının suskun üyeleri ve emekçileri; efendim, zaman zaman tabii ki bu tür gerginlikler olacak, çok da doğal ama tabii ki saygıyı, sevgiyi birbirimizden eksik etmememiz gerekiyor. Bir yasa hazırlıyoruz ama bu yasa hazırlanırken kamuoyu ve çok değerli birikimleri olan sivil toplum kuruluşlarının, 36 kadın kuruluşunun çığıklarını duymuyoruz. TÜSİAD gibi iş adamları örgütleri konuştuıkları için ya da demokratik haklarını kullandıkları için fırçalanıyor. Basının değerli yazarlarını, köşe yazarlarını dikkate almıyoruz. Sivil toplum kuruluşları diye bir örgüt portföyümüzde yok. Millî Eğitim Bakanlığı

ve bürokratlarını pas geçmişsiniz, aileler ve halk yok dolayısıyla da sayın milletvekilleri, üzülerek görüyoruz ki, izliyoruz ki eğitim politikalarımızı dinci dernekler tarafından belirleniyor ve Sayın Bakan da maalesef aradan girmeye çalışıyor. Öncelikle dinci dernekleri kutluyorum, 28 Şubatçıları apar topar tartışılmadan, konuşmadan zoraki getirilen ama millî eğitimde başarılarında bu sistemin katkılarını da görerek kesintisiz eğitimi yıllarca eleştireceksiniz ama aynı şekilde şimdi de tanksız, tüfeksiz olarak dayatmayla aynı hatalı yöntemle sistemi değiştireceksiniz. Yani yanlışla düzeltmeye çalışacaksınız.

Şimdi, son on yıldır sekiz kez değiştirilen ve yazboz tahtasını bile şaşkırtan acelecilikle ve acemilikle yasayı Meclise getirdiniz, yazboz tahtasını bile şaşkırtan bu yasayı inşallah akıllı tahtalarla düze çıkarınız!

Yüz binlerce kişilik kadrosuyla Millî Eğitim Bakanlığının özellikle Başbakan tarafından yok sayılıyor, bu ülkenin çocuklarının, gençlerinin kaderi sadece dinci derneklerinin eline bırakılıyor, kanun hükmündeki kararnemelerde olduğu gibi, Bakanlık, Türkiye Büyük Millet Meclisi sadece düzeltmen olarak görev üstleniyor. Neden böyle oluyor? Kısacası, direksiyonda Bakan ve Mecliste biz oturuyoruz ama gaza ve frene başkaları basıyor. Peki, Sayın Bakan, bu dernekler eğitim plancısı mı? Siz bir akademisyensiniz, hazırlanmadan, yeterince irdelenmeden getirilen bir yüksek lisans tezine, doktora tezine onay verir misiniz? Türkiye'yi kucaklamayan, kamuoyunda sivil toplum kuruluşları, üniversiteler, Millî Eğitim Bakanlığında tartışılmayan bu tez bu yasada total çıkacaktır, özürülü doğacaktır.

Getirilen bu yasa çok ciddiyetsiz, gerçekleşme ümidi olmayan, ortalığı bulandırmak, karıştırmak amaçlıdır. Sekiz yıllık zorunlu ilköğretimi doğru dürüst hayata geçiremeyen yönetimlerin on iki, on üç yıllık eğitimden söz etmesi hiç, hiç inandırıcı değildir. Çok anlamsız ve hayali buluyorum. Bunun dışında en önemlisi, samimiyetten uzak, kafaların arkasında başka art niyetlerin bulunduğunu, gizil amaca doğru yol almak için yapılan varyasyonlar olduğu kuşkusunu taşıyorum.

Ülkenin yaşadığı gerçekleri biliyor ve görüyorken ham hayallerle toplumu yanlış yönlendirmenin anlamlı ve akılcı olmadığına inanıyorum. Zaten var olan sekiz yıllık zorunlu eğitim eksik ve sakattır, tüm bileşenleri ortaya konulmadan salt ilk ve ortaokulların birleştirilmesiyle oluşturuluveren bir uygulamadır.

Şu da bir gerçek ki, 28 Şubatın getirdiği sonuçlardan biri olarak bu uygulama bile bu iktidar tarafından yok edilmesi veya sulandırılması gereken bir uygulamadır. Bu nedenle ortaya yeni bir çözümsüzlük getirerek eskiye dönüşü sağlama yolları aranmaktadır. Olması gereken bu değil, gerçekten doğru bir şeyler yapmak isteniyorsa aşağıdaki belirlenen temel ilkelerin hayata geçirilmesi gerekiyor:

İlk, orta ve yükseköğretim yeniden düzenlenmelidir. Bu yasa Türkiye projesi olmalıdır. Yedi yaşından başlayan zorunlu sekiz yıllık ilköğretim iki yıl öne çekilerek ilköğretim altmış ayı tamamlayan yani beş yaşından başlatılarak kesintisiz on, on iki yıla çıkartılmalıdır. Okul öncesi öğretim mutlaka korunmalı ve uygulamaya devam edilmelidir. İlköğretime başlama yaşının beşinci yaşa çekilerek ilköğretimin on, on iki yıla çıkartılması sonucu arttırılan öğrenci kapasitesiyle, öğrenci yetersizliği gerekçesi ile okulları kapatılan köylerde birinci beş yıllık ilköğretim okulları tekrar açılmalıdır.

Ören yerine dönüşen köylerimiz, Anadolu steplerimiz köy kent projesinin başlaması için bir fırsat olabilir. Öğretmensiz ve ışksız bırakılan köyler tekrar okullarına, öğretmenlerine kavuşturulmalıdır.

Sekiz, on sınıf taşınyorken, çok zorunlu hâllerde en fazla ikinci beş yıla devam eden öğrenciler taşınmalıdır. Taşıma ve öğle yemeği için yapılan harcamalar yüzde 50 azalacaktır. Yapılan tasarruf on yıllık eğitimin, on, on iki yıllık eğitimin gerekli finansmanına katkı koyacaktır.

On yıla çıkartılan ilköğretim fazladan yük getirmeyecek tüm köylerimizde var olan köy okulları küçük onarımlarla tekrar hayata döndürülebilecektir. Sadece Muğla'da kapatılan ilkokul sayısı, binası ve yalnız kalan köyler üç yüz civarındadır. Bunu sadece Muğla için söylüyorum.

İlköğretili bitiren öğrenciler için tek seçenek olan liseler ve meslek liseleri baştan düzenlenmeli ve bir çatı altında toplanmalıdır.

Akademik eğitimi gerektirmeyen meslek liseleri iki yıllık sanat meslek okullarına dönüştürülmelidir. Sanat ve meslek becerisi olan öğrencilerin lise yerine iki yıllık okullara yönlendirilerek kısa yoldan hayata atılmaları sağlanmalıdır.

Sanayide ve değişik iş kollarında yaşanan ve sıkıntı yaratan çırak-kalfa sorunları sanat meslek okulları ile aşılacaktır. Tamamen ortadan kaldırılan orta, ara elaman, üretimdeki eski yerini tekrar alacaklardır.

Tüm liseler bir çatı altında ortaöğretim kampüsü içerisinde eğitim vermeli dirler.

Tüm dallarda mesleki temel eğitim lise seviyesinde verilmelidir. Bu eğitimi alan öğrenciler sınavsız üst eğitim almak için üniversitelere devam edebilmelidir.

YÖK kaldırılmalıdır. Üniversite sınavları dâhil tüm giriş ve yerleştirme sınavları kaldırılmalıdır. Giriş ve yerleştirme sınavları değil, okul bitirme sınavları yapılmalıdır.

Giriş ve yerleştirilmelerde en son bitirilen eğitim kurumunun eğitim öğretim sürecinde alınan notlar ile okul bitirme sınavından alınan notların bileşkesinden çıkacak dereceler kullanılmalıdır.

Sınavlar kaldırılıp okullarda verilen eğitim esas alınacağından dersaneler dönemi kendiliğinden sona erecektir.

Ailelerin ekonomisini altüst eden binlerce liralık eğitim harcamaları doğrudan ülkenin ekonomisine akacağı için toplum büyük ölçüde rahatlayacaktır. Aileler, çocuklar ve ülke rahat bir nefes alacaktır.

Köy enstitüleri örnek alınarak salt öğretmen yetiştiren okullar, akademiler ve üniversite açılmalıdır ya da üniversitelerde bu alanda yeni bölümler açılmalıdır. Artık iş bulamayan, iş yapmayan, tayin edilemeyen, özellikle kimya, fizik bölümlerine öğrenci alımı kaldırılmalıdır. Yani YÖK yeniden düzenlenmelidir, YÖK kaldırılmalıdır daha önce söylediğim gibi.

Daha önce verilen eğitim ve yüksek eğitim için verilen kanun teklifleri dahi incelenmemiş ve bu kanununla birleştirilmemesi ne kadar aceleci davranıldığına göstergesidir.

Muğla Üniversitesinin adının "Muğla Üniversitesi Sıtkı Koçman Üniversitesi" teklifinin işleme konulmasını, özellikle daha önce verdiğim kanun teklifinin hiç dikkate alınmadığını fark ediyorum.

Bu yasayla ilgili olarak çalışmalar ve katkı koyan bütün milletvekillerimize, Sayın Millî Eğitim Bakanlığı personeline teşekkür ediyorum, saygılar sunuyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Demir.

Sayın Faik Öztrak?

Sayın Sezgin Tanrikulu?

Buyurun Sayın Tanrikulu.

MUSTAFA SEZGİN TANRIKULU (İstanbul) – Sayın Millî Eğitim Bakanımız, değerli milletvekilleri; ben de bu tartışmaları izlemeye çalışıyorum iki üç gündür Komisyonda. Bazı düşüncelerimi sizlerle paylaşmak istiyorum. Öncelikle bu teklifin getiriliş biçimini demokrasi anlayışımla çok bağdaştıramadım, onu ifade etmek istiyorum. Şu nedenle: Seçim öncesinde tüm siyasi partilerin seçim bildirgelerini okudum ve Adalet ve Kalkınma Partisinin de seçim bildirgesini okudum. Hepimiz de biliyoruz ki seçim bildirgeleri seçime girecek siyasi partilerin toplumla yaptığı bir sözleşmedir. Yani bu sözleşmenin içeriğine bir şey koyarsın, ona göre oy istersiniz. Yani muhtemel iktidar olduğunuzda neler yapacağınızı ifade etmeye çalışırsınız. Biz de seçim bildirgemizi buna göre hazırlamaya çalıştık, sizler de ona göre hazırladınız. Seçim bildirgesinde Adalet ve Kalkınma Partisinin, sekiz ay sonra bu konuyu tartışıyoruz, 4x4, 4+4, neyse işte adı yani bununla ilgili gerçekten de hiçbir şey yok. Türkiye'nin yüzde 100'ünü ilgilendiren bir konuyla ilgili olarak seçim bildirgenize aldığınız herhangi bir konu yok,

Şimdi, o zaman öncelikle bunun seçim bildirgesine alınmamış olması sadece size oy vermiş seçmenlere karşı değil ama bütün seçmenlere aldatıcı bir tavidir, yani sözleşmeye aykırılıktır. Yani yazmadığınız, bir temel konuda yazmadığınız bir konuyu seçimden sonra, başka bir biçimde, iktidara geldikten sonra topluma dayatıyorsunuz. Şimdi, bunun üç yıl sonra yapsaydınız anlardım. “Üç yıllık

bir ihtiyaç bunu ortaya çıkarmıştır.” derdiniz, üç yıllık dönem içerisinde, mesela 2014 yılında böyle bir şeyle toplumun karşısına çıksaydınız, evet “Üç yıllık araştırmalarımız böyle bir sonuç verdi. Bununla biz böyle bir değişiklik yapmayı planlıyoruz.” diyebilirdiniz ama sadece sekiz ay sonra, toplumun yüzde 100’ünü ilgilendiren bir konuyla ilgili olarak toplumda bir mutabakat aramadan, bilgilendirme yapmadan toplumun karşısına çıkmanız bana göre tamamen seçim bildirgenize ve size oy vermiş veya oy vermemiş tüm seçmenlere karşı aldatıcı bir tavrı. İkinci olarak, hadi seçim bildirgesine yazmadınız, Hükümet programı. Yani kimse bana “parti programı” demesin, parti programında da bu konuda bir açıklık yok. Hükümet programında da bu konuda açıklayıcı bir tutum yok. Yani dört yıllık iktidar döneminde bu konuda ne yapacağınızı ifade etmemişsiniz ama şubat ayında da sadece altı yedi ay sonra bu temel konu konusunda, hükümet programında olmayan bir konuyu Adalet ve Kalkınma Partisi milletvekilleri Hükümet tasarısı olarak değil bir teklif olarak karşımıza getirdi. Bu nedenle, ben bunun parlamenter demokrasiyle de demokrasi anlayışıyla, demokrasinin işleyiş biçimiyle çok bağdaştırmadığımı ifade etmek istiyorum. Doğru bir yöntem değil öncelikle getiriliş biçimi.

Sivil toplum örgütlerinin de yasama süreçlerine katılması öteden beri benim çok önemseydiğim bir konu. Yıllarca sivil toplum örgütlerinde çalıştım ama hükümeti etkileyecek bir mekanizma içerisinde hiçbir zaman olmadım. Geçen dönem de bu Meclisin çalışanlarının oluşturduğu YASADER, sivil toplum örgütlerinin yasama süreçleri konusunda çok değerli çalışma yaptı, o çalışmayı da izledim. Şimdi, bir sivil toplum kuruluşunun, çok değerli bir kuruluşun bu yasama sürecine katkı verdiği anlaşılıyor, yani basına yansıdığı kadarıyla öyle, bugün de bununla ilgili yazılar vardı, çok değerli ama katkı sunan bir dernek var, bir sivil toplum kuruluşu var, aksini söyleyen bir sivil toplum kuruluşu da var. Şimdi, katkı verene bu kadar vereceksiniz, karşısında duranları ise bu kadar çok yereceksiniz. Neredeyse yani düşman ilan edeceksiniz, bu toplumun dışına iteceksiniz. Bu anlayışı da ben yani demokrasi anlayışıyla, olması gereken demokrasi anlayışıyla çok fazla bağdaştırmadığımı ifade etmek istiyorum. Böyle bir konunun, dün de ifade edildi, bugün de ifade edildi, hükümet tasarısı olarak gelmesi lazımdı, hükümet tasarısından da önce hatta böyle bir konunun toplumla müzakere edilmesi lazımdı, bütün toplumla. Toplumun yüzde 100’ünü ilgilendiren bir konuyla ilgili olarak “Biz yüzde 49 oy aldık. Dolayısıyla, bu yüzde 49 çoğunluğumuzla biz istediğimizi yaparız.” deme anlayışı da bana göre demokrasiyle, demokrasi anlayışıyla çok bağdaşan şeyler değil. Bu, doğrudan doğruya, arkadaşlarım da ifade etti, bir dayatmadır, topluma yeni bir şekil verme anlayışının sonucudur. Böyle olmaması lazımdı. Umuyorum ki bu tasarı, bu teklif ya da işte komisyondan geldiği biçimle geri çekilir, toplumla müzakere etme imkânı bulunur, muhalefet partileriyle uzlaşma aranır, tekrar gündeme getirilir. Bu hâliyle getirilmesinin ve çıkmasının çok doğru sonuçlar vereceği kanaatinde değilim. Nitekim, bugün, biraz önce Genel Başkanımızın açıkladığı, bir kamuoyu yoklamasını açıkladı Genel Başkanımız, toplumun yüzde 91’i, bugün burada görüşülen

konuyla ilgili olarak bilgi sahibi değil. Yani gerçekten de en temel konuda, yediden yetmişe herkesi ilgilendiren, bütün yurttaşlarımızı ilgilendiren bir konu hakkında sizlere oy veren seçmenlerin bile, toplumun önemli bir kesiminin bile haberdar olmadığı bir konuyu biz burada iki gündür, üç gündür tartışıyoruz. Bu doğru bir yöntem değil. Demek ki kamuoyu bu konuda da yeterli bilgi sahibi değil. Başka veriler de var, Genel Başkanımız açıkladı ama onlara değinmek istemiyorum. Ama şimdi, eğri oturup doğru konuşalım, yani gerçekten Türkiye’de millî eğitimin sorunları sadece bunlar mı? Yani bu sorun mu? Yani mesela şimdi söyleyeceğim, ne diyeceksiniz bilmiyorum. Biz seçimden önce bir şey söyledik ana dil konusunda, biz en azından bir öneride bulunduk, eksik olabilir, yanlış olabilir, başka siyasi partiler bu konuda da başka şeyler söylediler.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) - Siz buradaki esnekleştirme ve demokratikleşmeye itiraz ederseniz, böyle bir teklifi getirdiği zaman...

MUSTAFA SEZGİN TANRIKULU (İstanbul) – Ya, hangi esneklik? Peki, o zaman bu varsa niye çözemiyorsunuz, niye bu kadar gizli...

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Elinizdeki kanun teklifini okuduğunuz zaman görebilirsiniz.

MUSTAFA SEZGİN TANRIKULU (İstanbul) – Hayır, okuduk, neresinde bunun var, niye bu kadar gizli yapıyorsunuz?

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Elinizdeki kanun teklifini okudunuz zaman görebilirsiniz.

MUSTAFA SEZGİN TANRIKULU (İstanbul) – Hayır, neyi? Okuduk, neresinde bunun var? Niye bu kadar gizli yapıyorsunuz? Bu konuda eğer bir düşünceniz varsa...

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Demokrasi istiyorsanız, bakın, alın işte size fırsat.

MUSTAFA SEZGİN TANRIKULU (İstanbul) – Hayır, bu konuda ne söylüyorsunuz?

Arkadaşlar, ben yani okuduğumu anlayan bir insanım. Bu konuda gelen teklifte ki sizinki değil, 5 milletvekilinin sunduğu bir teklif, ne var bu konuda? Bütün Türkiye bunu tartışıyor, konuşuluyor, birçok talep var. Bu konuda sizin görüşünüz ne, niye açıkça söylemiyorsunuz? Biz açıkça söyledik, başka bir siyasi parti açıkça söyledi ama sizin ne düşündüğünüzü bilmiyoruz. Yani bu konularda kaçak güreşiyorsunuz, doğru alanda güreşmiyorsunuz, başka gündemle seçim bildirgenize yazmadığınız, hükümet programına yazmadığınız, bunlarla oy istemediğiniz konularda Parlamenta geliyorunuz, bu doğru bir şey değil, bu en temel konu. Aynı konuyu 45 senesinde de yaptınız. Ne hükümet programında ne seçim bildirgenizde bu konuyla ilgili bir şey yok. Millî eğitim temel bir konu, seçim bildirgesinde yok. Kürt meselesi, Türkiye'nin Kürt meselesi temel bir sorun, seçim bildirgenizde yok, hükümet programında yok, “demokratik açılım” diye var ama sorsam şimdi

“Demokratik açılım neye bağlanmış, hangi programa bağlanmış?” yok, dün de Sayın Bakan, İçişleri Bakanı ya da bugün bu konuda işte “Demokratik açılım devam edecek.” dedi. Yarın öbür gün bu konuda önümüze ne gelecek belli değil, bu konu da muhalefetle müzakere edilmiyor bunun gibi. E, demokrasi bu olmaması lazım. En temel konularda.. Yani bu bir ihale yasası değil ki, ihale yasası değil. İhale yasasını kendi başınıza çıkartıyorsunuz...

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Çek Kanunu’nu bizimle müzakere ediyorsunuz..

MUSTAFA SEZGİN TANRIKULU (İstanbul) – Evet, Çek Yasası’ nı müzakere ediyorsunuz ama niye bu millî eğitim yasasını, herkesi ilgilendiren, çocuklarımızı ilgilendiren, geleceği ilgilendiren bir yasa konusunda muhalefetle uzlaşma arama ihtiyacı duymuyorsunuz. Sadece ana muhalefet değil, bütün muhalefetle, Mecliste temsil edilemeyen muhalefetle, toplumun yüzde 100’ üyle, yüzde 100’ üne yakın bir mutabakat aramıyorsunuz. Dolayısıyla, izlenen yöntem yanlış. Bu izlenen yöntem bizi doğru sonuçlara götürmez. Yapmamız gereken açık olmak, şeffaf olmak. O yüzden de acaba, yarın öbür gün -hiçbir zaman bu “ajanda” lafını kullanmadım, yine kullanmayacağım- önümüze ne gelecek o belli değil. İki konuyu söylüyorum, millî eğitim konusunda bu geldi, Kürt meselesi konusunda Türkiye’nin ne geleceği belli değil. Açıkça toplumla müzakere etmek lazım, gizli saklı, falan filan bir yerlerde değil, bu Mecliste müzakere edelim açıkça. O yüzden de eğer seçim bildirgenizde bu olsaydı yurttaşlar buna göre oy verecekti. Hükûmet programınızda yok, diğeri de yok. Açıkça ortaya koyun, ne istediğinizi söyleyin, ona göre oturalım, konuşalım. Türkiye için doğru ne, bütün yurttaşlarımız bakımdan doğru ne, hangisi bizi gerçekten Türkiye’de uzlaşmaya götürür, aydınlığa götürür, barışa götürür, mutabakata götürür, bunları beraber konuşalım. Nitekim, dün, Genel Başkanımız, “Elimi uzatıyorum.” dedi, bugün de aynı şeyi söyledi basın toplantısında. Ana muhalefet partisinin bu konularda verdiği destek var, uzlaşma için bir masa arayışı var ama iktidar partisi, özür diliyorum ama kibirle hareket ediyor bu konularda, çoğunluğun verdiği kibirle hareket ediyor. Bu konularda kibir olmaz, temel konularda kibir olmaz. Kibirden uzaklaşmak lazım.

Teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Çok teşekkür ediyorum.

Sayın Tufan Köse...

Sayın Aytun Çıray...

Sayın Sena Kaleli...

Buyurun Sayın Kaleli.

SENA KALELİ (Bursa) – Sayın Başkan, Sayın Bakan, değerli Komisyon üyeleri ve değerli milletvekili arkadaşlarım; ben burada asla obstrüksiyon amaçlı bulunmuyorum. Tek amacım var, o da çocuklarımızın geleceğiyle ilgili sorumluluk duygumdur. Bu nedenle buradayım ve elimden geldiği kadar da, gücüm kadar da görüşlerimi ifade etmek istiyorum.

Evet, Türkiye Cumhuriyeti'nin yüzüncü yılında ekonomide dünya devi olma gibi bir hedefi var ve iddiası var. Bilim ve eğitim kurumlarının aynı iddiayı taşıması için eğitim politikalarını birlikte belirleme konusunda da bizim hak, özgürlük ve sorumluluklarımız var. Eğitimin en kritik aşaması ortaöğretim, eğitim ve ortaöğretimin temel yapılanmasına katkı sunmak hepimizin sorumluluğudur. Üretirken öğrenme, öğrenirken üretmeyi, kalkınma mücadelesini, uygar bir memleket davası ideolojisini anlayacak, anlatacak, çok kültürlü, çok dilli, farklılıkları içselleştiren bir toplum hepimizin arzusu olmalıdır.

Ortaöğretim sisteminin iki temel hedefi vardır, yükseköğretime öğrenci hazırlamak, iş hayatına doğrudan ara insan gücünü yetiştirmek. Terbiyenin millî olması, talimin evrensel olması ilkesi eğitimin sistemini belirlemiş ama eğitimde sadece başarı hedefli, sınava dayalı, sınava odaklı, kazanma kaygılı eğitim anlayış sonucu PISA, TIMSS, PIMS gibi öğrenci programlarında OECD ülkelerinin arasında en sonlardayız. Öğrenen, keşfeden, yaratan anlayış yerine hızlı, yüzeysel, geçici, hazır bilgiyi malumatfuruş bir şekilde kendisine yüklenmiş bir gençlik yetişiyor. İlköğretimde yeterli beceri ve disiplin kazandıramıyoruz. Eleştirel düşünebilen, iletişim kurabilen, problem çözebilen, karar verebilen, bilgi ve iletişim teknolojilerini kullanabilen, kişisel ve sosyal değerler bilinci gelişmiş gençler hedefimiz olmalı.

Felsefeyi yaşamın her alanına sokabilmeliyiz ve yaşamın içinde düşüncenin varlığı bizi bilgi ve bilim toplumuna götürebilmelidir. Bilim insanlarının önerileri idare tarafından dikkate alınmadığı gibi, idare de bilim insanlarını politik karşıtlarımız gibi algılıyor. Bilimsel süreçlerle karar alma süreçleri arasında yapısal fark olması evrensel bir gerçekliktir. Bunun için, ortak yüz niteliğinde yeni bir dil gerekir. Bilim toplumu, bir tartışma, danışma toplumu demektir. Ne yazık ki tartışma, danışma, yol gösterme yeteneğimiz fazla gelişmemiştir. Karar vericinin bu süreçlere değer vermemesi durumunda toplumsal veya bireysel başkaldırı gösterilmesi çok normaldir. Tepkilere kulak vermek idarenin görevi ve sorumluluğudur. Çocuklar bilimsel gerçeklerle yüzleşmek, doğa olaylarının bilimsel nedenlerini sormak, araştırmak, anlayarak, algılayarak yetişebilmek durumunda olmalıdır. Dogmalarla motive olmuş, bilimsel düşünceye kapalı toplumlar bu değerlerin etkisinde sınırlı, kısıtlı ve kalıplar içinde yaşamaya mahkûm olmaktadır. Bizim eğitim sürelerinden çok müfredat ve nitelikli eğitimle ilgili reforma ihtiyacımız vardır. Bilimsel gerekçelerle hareket eden, bilimi dikkate alan, bilim insanlarına danışan karar alma süreçleri bizi ekonomik ve siyasal güce kavuşturacaktır.

Az önce gelişen olayda da ne yazık ki bir nefret söylemi hissettim. Bu nefret söylemi her nedense Atatürk ve cumhuriyet değerlerine sahip olma konusunda karşı tarafı "bencil olmak" şeklinde algılayan ve yargılayan anlayış, Allah, Peygamber, Kitap, Kur'an deyince de kendi tekelinde hissedip diğer tarafı sanki Allah' sızmış gibi tanımaya ve tanıtmaya, algılamaya, algılatmaya çalışıyor. Biz bu konuda yanlış olduğunu düşünüyoruz.

BAŞKAN – Sayın Kaleli, bu konular yeterince tartışıldı.

SENA KALELİ (Bursa) – Peki, ama lütfen yani direncimizi sabit ve ayarlı direnci biraz daha ayarlı hâle getirirsek sabit dirençlerden kendimizi kurtarır, direnci daha değerli hâle getirirsek, güce dönüştürmezsek direncin değeri daha fazla artar diye düşünüyorum.

Teşekkür ederim.

BAŞKAN – Sayın Osman Çakır'ın ifadesiyle ilgili yaptığınız yorumlar konusunda Sayın Çakır söz istedi. Ona iki dakika bu konuyla ilgili...

Buyurun.

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Yani burada kimsenin tekelinde olmayan birtakım değerler var. Şimdi bu değerler noktasında ben bir olguyu anlatmaya çalıştım. Yani tepkinize de yani şahsen sevindim. Yani burada ben sizi herhangi bir inanç noktasında ölçecek, biçecek, değerlendirecek durumda değilim.

SENA KALELİ (Bursa) – Toplumun yanlış algılaması...

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Atatürk bu ülkenin tabii lideridir, cumhuriyetin kurucusudur...

Ben ama tamamlayayım, siz bir yorum yaptınız, beni bir kalıba soktunuz. Ben şimdi onun öyle olmadığını anlatmaya çalışıyorum.

Yani Atatürk bu ülkenin tabii lideridir, cumhuriyetin kurucusudur ve cumhuriyet de bu ülkenin, bu milletin bir kazanımıdır. Burada birtakım eksiklikler, yanlışlıklar, aksaklıklar olabilir, farklı siyasi partiler içerisinde, farklı sivil toplum kuruluşları içerisinde, farklı bölgeler içerisinde yaşıyor olabiliriz. Bu değerler noktasında sizin önde olmanız, benim arkada olmam veya benim önde olup sizin arkada olmanız gibi bir değer söz konusu değil, böyle bir ölçü yok. Aynı şey inançla alakalı konularda da yok. Ben, Türkiye'deki bir dönemle alakalı bir olayı vurgulamak istedim, siz tepki gösterince de cümlelerin arkası gelmedi. Dolayısıyla, bu anlamdaki yorumunuza katılmıyorum ve bunu da bu şekilde düşünmediğimi de ifade ediyorum.

SENA KALELİ (Bursa) – Toplumun algısına, yanlış algısına sebep oluyor.

BAŞKAN - İşte onları düzeltmek için karşılıklı bu açıklamalar bence yeterli.

Teşekkür ederim.

Sayın İlhan Demiröz, buyurun.

İLHAN DEMİRÖZ (Bursa) – Sayın Başkan, Sayın Bakan, değerli milletvekilleri, Millî Eğitim Bakanlığımızın değerli bürokratları, basınımızın gözde temsilcileri; hepinizi saygı ve sevgiyle selamlıyorum.

Ben eğitimci bir babanın oğluyum. Rahmetli babam Erzurum Nene Hatun mezunu ilkokul öğretmeniydi. Eşim öğretmen, ablam öğretmen, amcam öğretmen, yengem öğretmen, yeğenim

öğretmen. Neden bunu anlatıyorum? Millî eğitimin sorunlarını, sıkıntılarını, problemlerini gayet iyi biliyorum ve bugüne tartışarak, onlarla konuşarak geldiğimi ifade etmek istiyorum.

Sekiz yıllık kesintisiz ilköğretim uygulaması başladığında bunu olumlu yönleriyle herkesin alışıldığını da gayet iyi biliyorum. Bu konuda bürokrat olarak, toprak yüksek mühendisi ve Toprak Su Başmühendisi Köy Hizmetleri Müdür Yardımcısı olarak çalıştığım illerde Artvin, Gümüşhane, Burdur ve Bursa'da her zaman millî eğitim müdürlüklerine mevcut olanaklarımızı aktarmada hiç tereddüt etmiyorduk çünkü gerçekten ben, herkesin olduğu gibi, eğitim konusunu önemsiyorum.

Değerli arkadaşlar, ben -Sayın Bakanı, yanlışı var mı bilmiyorum ama- Başbakanlık Müsteşarıyken, Çanakkale'de Köy Hizmetlerine ait -ki Toprak Su'dan daha sonra Köy Hizmetlerine ait- Gökçeada eğitim tesislerini bir telefonla kaymakamlığa devredildiği konusundan hatırlıyorum. Bunu şunun için söylüyorum: O tarihte bölge müdürlüğü vardı, Bakanlığımız vardı, hiç sorulmadan Başbakanlık Müsteşarı sıfatıyla bunları gerçekleştirdi. Bunları gerçekleştirirken, şunu da ifade etmek istiyorum, bir öğretim üyesinin bu tür radikal kararlar alırken, tartışmanın, sormanın, kişilerle görüşmenin ne kadar faydalı olacağını düşünmemize rağmen, bir öğretim üyesinin bu tür davranışları o tarihteki bizleri, Köy Hizmetleri Bursa bölgesindeki tüm arkadaşlarımızı, Çanakkale'yi maalesef üzümüştür. Sayın Bakan, bilemiyorum bugün tebessümle karşılıyor da ama biz gerçekten üzümüştük hiç tartışılmamıştı. Aynen Sayın Bakanın bu davranışları devam ediyor arkadaşlar. 19 Mayıs'ta da bir genelge yayınladı. Yani özellikle mi acaba bu tür konuları ortaya çıkararak, gündem değiştirerek gündemle ilgili sıkıntıları ortaya koymak mı istiyor? Millî Eğitim Bakanlığında yapmış olduğu çalışmaları da gayet iyi izliyoruz, biliyoruz, oradaki arkadaşlardan, öğretmenlerden, atanamayan öğretmenlerden, müdürlerin yer değiştirilmesinden, bu dönemde atanan müdürlerin başka yerlere gönderilmesiyle tüm sorunlardan bilgimiz ve bu konuyla ilgili çalışmalarınızdan haberimiz olduğunu belirtmek istiyorum. Şöyle diyor arkadaşlar, tabii, her zaman olduğu gibi: "Efendim, biz çoğunlukta'yız, biz yüzde 49 aldık." Arkadaşlar, doğrudur, bu konuda da hiç kimse herhangi bir şey söyleme hakkına sahip değil ama ben şöyle diyorum: Evet, çoğunlukta olabilirsiniz ama bunu çoğulculuğa dönüştürmeniz lazım, çoğulculuk olarak bu işleri yaparsak ne kadar başarılı olacağımızı hepimiz biliyoruz. Herkesin bir ilgili sahası var, herkesin bir uzmanlık alanı var. AKP Grubu içerisinde hiç millî eğitimle ilgili kimse yok muydu, 5 tane grup başkan vekili İç Tüzük'te olduğu gibi, hemen bir yasa teklifiyle, hiç kimseyle görüşmeden ortaya çıkıldı? Altı yaşındaki bir öğrencinin ki, eşim emekli olmadan önce okul öncesi altı yaş sınıflarına da derse gitmiştir, bunları bir yıl öne çekiyorsunuz Sayın Bakan. Bu kadar kolay mı annelerle, bu öğrencilerle bir konuşun. Yani günün, sabahın erken saatlerinde o yaştaki çocukların nasıl, servislerle nereye gideceği konusunda hiçbir araştırmanız oldu mu? Ben düşünürdüm ki Millî Eğitim Bakanlığı bu teklifi kendisi hazırlamalı ama önümüze gelirken mutlaka bunlarla ilgili, öğrencilerle ilgili, altı yaş grubuyla ilgili, öğretmenlerle

ilgili, velilerle ilgili bazı araştırmaları yaparak çünkü başlarında öğretim üyesi bir Millî Eğitim Bakanı var, bunlarla gelmeliydi ama gelinen noktada nerede olduğumuzu hepimiz biliyoruz arkadaşlar.

Değerli katılımcılar, ben ziraat yüksek mühendisiyim. Uzun yıllar Toprak Suda çalıştım. Su zamanla akarını bulur. Bazı şartları zorlamanın hiç anlamı yok. Aynı şartları 28 Şubatla ilgili, bugün siz ne kadar bu konuyla ilgili konuşuyorsunuz.

Sayın Bakanım, bitiriyordum.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) - Geliyorum, arkadaşlar not alıyorlar, ben hemen geliyorum.

HALİDE İNCEKARA (İstanbul) – Biz dinliyoruz efendim, dikkatle dinliyoruz.

İLHAN DEMİRÖZ (Bursa) – Siz dinliyorsunuz ama konuşmalarımın çok büyük bir şeyi Sayın Bakanla ilgiliydi.

BAŞKAN – Buyurun Sayın Demiröz.

İLHAN DEMİRÖZ (Bursa) – Sayın Başkanım, şu var yani, on dakikalık... Gitmişse bu bir saygısızlık. Yani kaç dakika konuşuyorum? On dakika. On dakikanın kaç dakikası gitti? İnsan bekler ya! Bir bakan, Millî Eğitim Bakanı örnek olacak bir bakan.

BAŞKAN – Sayın Demiröz, lütfen...

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Bakanla ilgili konuşmalara 3'üncü maddede devam edersin, başka şeyleri anlat.

BAŞKAN – Sayın Demiröz, buyurun lütfen.

İLHAN DEMİRÖZ (Bursa) – “Sayın Bakanı ben gayet iyi tanıyorum.” dedim size, Çanakkale Köy Hizmetlerinden o dönemdeki tutum ve davranışını bildiğim için çok rahatlıkla anlattım. Böyle yapacağını da bilmem lazımdı.

Evet, “Ben ziraat yüksek mühendisiyim.” dedim. Suyla ilgili hususların mutlaka mecrasına akacaktır. Ne zaman akacaktır? Su kendisini bu yola koyduktan sonra. Şunun için söylüyorum: Bu kadar zorlamaya gerek yok, bu kadar arkadaşlarımızın, muhalefetin, herkesin karşı çıkmasına rağmen, bunu dayatmaya gerek yok.

Bakan çıkmadan söylediğim husus da şuydu: 28 Şubatla ilgili yakınıyorsunuz ama ondan daha -bana göre- zorunu bugün dayatarak 4+4 noktasını herkesin önüne getiriyorsunuz. Dilerim ki başta Sayın Bakan olmak üzere bu konuda biraz daha dikkatli davranır ve ona göre gereğini yapar diye düşünüyorum.

Tekrar teşekkür ediyorum, sağ olun.

BAŞKAN – Çok teşekkür ediyoruz Sayın Demiröz.

Söz sırası Gürkut Acar... Yok.

Sıra Sayın Aydın Ayaydın'da. Yok.

Ali Demirçalı, diğer söz sırası... Yok.

Madde üzerindeki görüşmeler tamamlanmıştır değerli arkadaşlar.

Değerli arkadaşlar, madde üzerinde yedi adet önerge verilmiştir.

Şimdi, bu önergeleri okutup işleme alacağım.

Birinci önergeyi okutuyorum:

Millî Eğitim, Kültür, Gençlik ve Spor Komisyonu Başkanlığına

Görüşülmekte olan 2/358, 305, 306, 307, 312 Esas Numaralı İlköğretim ve Eğitim Kanunu ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifinin 2. Maddesini aşağıdaki şekilde değiştirilmesini arz ve teklif ederiz.

Ali Haydar Öner

Isparta

Madde 2- 222 sayılı Kanunun 7 nci maddesine aşağıdaki fıkra eklenmiştir. "İlköğretim okulu ayrıca kademelerden oluşmaz."

Gerekçe

Çocuklarımızın geleceği düşünülerek söz konusu değişikliğin yapılması öngörülmüştür.

BAŞKAN – Önergesini açıklamak üzere önerge sahibine söz veriyorum.

Buyurun Sayın Öner.

Süreniz beş dakika Sayın Öner.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Teşekkürler Sayın Başkan.

Sayın Başkan, değerli milletvekillerimiz, değerli bürokratlar, şimdi zorunlu, kesintisiz sekiz yıllık eğitimin ne kadar başarılı olduğu, başarıyla sürdürüldüğü Millî Eğitim Bakanlığının verilerinden ortaya çıkmış durumda. Gerek kız çocuklarının okullaşma oranının 2 katına yükselmesi bakımından gerekse ILO Sözleşmesi doğrultusunda çocuk işçiliğinin eradikasyonu, sonlandırılması bakımından, gerek okullaşma bakımından gerekse okul altyapısı bakımından ortada. Bunun herhangi bir sakıncasının olmadığı da ortaya çıkmış durumdadır. Eğer, din öğretimiyle ilgili yeni bir düzenleme yapılmak isteniyorsa içtenlikle getirilsin, Cumhuriyet Halk Partisi olarak o konuda düzenlemelere katkıda bulunmaya hazırız ama yerleşen, tutan, olumlu sonuçları, objektif verilerle ortaya çıkan bir yapıyı değiştirmek doğru değil. Bunun yerine, okul öncesi eğitim yaygınlaştırmak, zorunlu kesintisiz sekiz yıllık eğitim sürecini pekiştirmek ve Millî Eğitim Bakanlığını isabetli projeleriyle donatmak daha isabetli olacaktır. Bu bakımdan, bu önergeyi komisyonumuzun, dolayısıyla da Meclisimizin takdirlerine sunmuş bulunuyoruz. Konunun uzman görüşleri doğrultusunda yeniden değerlendirilmesi

isabetli olacaktır. Eğitim fakülteleri, sivil toplum örgütleri, özel kurumlar aynı görüşte raporlar düzenlemişlerdir. Onları, Cumhuriyet Halk Partisi büyük sorumluluk anlayışıyla dikkate almaktadır. Bu uzlaşma çağrısının Adalet ve Kalkınma Partisi ve onun oluşturduğu Hükümet tarafından da geri çevrilmemesi temenni edilir.

Saygılar sunuyorum.

BAŞKAN – Sayın Ali Haydar Öner’e çok teşekkür ediyorum efendim.

Önergeyi oylarınıza sunuyorum: Kabul edenler... Kabul etmeyenler... Kabul edilmemiştir.

Diğer önergeyi okutuyorum:

Milli Eğitim, Kültür, Gençlik ve Spor Komisyonu Başkanlığına

Görüşülmekte olan 2/358, 305, 306, 307, 312 Esas Numaralı İlköğretim ve Eğitim Kanunu ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifinin 2. Maddesinin aşağıdaki şekilde değiştirilmesini arz ve teklif ederiz. 6 Mart 2012

Ali Haydar Öner

Isparta

Madde 2- 222 sayılı Kanunun 7 nci maddesine aşağıdaki fıkra eklenmiştir. "İlköğretim okulu kademelerden oluşmaz."

Gerekçe: Çocuklarımızın geleceği düşünülerek söz konusu değişikliğin yapılması öngörülmüştür.

BAŞKAN – Önerge sahibine söz veriyorum.

Buyurun Sayın Öner.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Aynı amaca yönelik benzeri bir önerge dir.

Şimdi, sekiz yıllık eğitimi iki kademeye ayırıyoruz, ondan sonra da diyoruz ki: "İcabına göre ikinci kademe birinci kademeye birleştirilir, icabına göre ikinci kademe üçüncü kademeye birleştirilir." Peki, böyle bir durum varsa niye sekiz yıllık kesintisiz eğitimi ikiye bölüyoruz? Bunu bölmenin bir yararı olmadığı biraz önce belirttiğim gibi gayet açık. Sayın Bakanımızın da bilimsel veriler doğrultusunda yaptığı saptamalar var. Ne diyor Sayın Bakanımız? "Bilimsel veriler doğrultusunda okul öncesi eğitimi öne çekmek, mesleki eğitimi ileriye almak lazım." diyor. Bu sekiz yıllık dönemi ikiye böldük mü eğitimdeki bütünlüğü, olumlu verileri elimizin tersiyle itmiş olacağız. Bu konuda Ziya Selçuk Hocamızın saptamaları var. Kim Ziya Selçuk? Talim Terbiye Kurumunun, AKP hükümetlerinin ilk Sayın Başkanı, bir uzman, görüşlerini objektif bir şekilde kamuoyuyla paylaşan, saygın bir bilim adamı. Aynı şekilde, Taha Akyol da benzeri ifadeleri kullanıyor. Bu teklif

alacele, Müsteşarlık verileri alınmadan, Bakanlık verileri alınmadan, Talim Terbiye Kurulu verileri alınmadan, müfredat programı belirlenmeden, altyapı hazırlanmadan geldiği için pek çok sakıncaları var. Bu sakıncaların bir kısmı alt komisyonda düzeltildi. Demek ki çok vahim bir teklifle karşı karşıyayız. Adalet ve Kalkınma Partisinin 5 sayın grup başkan vekili ellerine tutuşturulan bir metni teklif olarak sunmuşlardır. Bu metne sahip çıkması gereken Bakanlıktır çünkü Bakanlığın elinde Müsteşarlık vardır, Talim Terbiye Kurulu gibi seçkin bir kurul vardır, genel müdürlükler vardır, bilim sanat merkezleri vardır, eğitim kurumları vardır, Bakanlığın altyapı donanımı vardır. Bunların hiçbirini dikkate alınmadan grup başkan vekilleri arkadaşlarımla belirttiği gibi, eğitimle ilgisi olmayan kişiler, bu teklifleri verdikleri için bu sakıncalar ortaya çıkıyor. Ben mülki idare kökenli bir komisyon üyesiyim. Niye buradayım? Çünkü belki asayişten daha çok bu konuya önem verdim. Bir başka bilinmeyen husus daha var, bir dağ köyünde ilkokul öğretmenliği yaptım ben. Yani bu işe en çok önem veren mülki idare amiri olarak bu konuları dikkate aldığım gibi, bir dağ köyünde vekil öğretmenlik yapan ve müfettişçe başarımdan dolayı da yaz aylarında da maaş verilmesine devam edilen bir kamu görevlisi olarak bunu dikkatinize sunuyorum.

Teşekkür ederim.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Öner.

Önergeyi oylarınıza sunuyorum: Kabul edenler... Kabul etmeyenler... Önerge kabul edilmemiştir.

Diğer önergeyi okutuyorum:

Millî Eğitim, Kültür, Gençlik ve Spor Komisyonu Başkanlığına

Görüşülmekte olan 2/358, 305, 306, 307, 312 Esas Numaralı İlköğretim ve Eğitim Kanunu ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifinin 2. Maddesinin aşağıdaki şekilde değiştirilmesini arz ve teklif ederiz.

Madde 2- 222 sayılı Kanunun 7 nci maddesine aşağıdaki fıkra eklenmiştir. "İlköğretim okulu ayrıca kademelerden teşekkül etmez."

Engin Özkoç

Sakarya

BAŞKAN – Engin Bey...

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Efendim, müsaadenizle ben konuşmak istiyorum.

BAŞKAN – Yok, önerge sahibi dışında...

Gerekçesi de okundu zaten.

Önergeyi oylarınıza sunuyorum: Kabul edenler... Kabul etmeyenler... Kabul edilmemiştir.

Diğer önergeyi okutuyorum.

Millî Eğitim, Kültür, Gençlik ve Spor Komisyonu Başkanlığına

Görüşülmekte olan 2/358, 305, 306, 307, 312 Esas Numaralı İlköğretim ve Eğitim Kanunu ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifinin 2. Maddesinin Teklif metninden çıkarılmasını ve maddelerin buna göre teselsül ettirilmesini arz ve teklif ederiz.

Engin Özkoç
Sakarya

Gerekçe:

Çocuklarımızın geleceği düşünülerek söz konusu değişikliğin yapılması öngörül müştür.

BAŞKAN – Önergeyi oylarınıza sunuyorum: Kabul edenler... Kabul etmeyenler... Önerge kabul edilmemiştir.

Diğer önergeyi okutuyorum:

Millî Eğitim, Kültür, Gençlik ve Spor Komisyonu Başkanlığına

Görüşülmekte olan 2/358, 305, 306, 307, 312 Esas Numaralı İlköğretim ve Eğitim Kanunu ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifinin 2. Maddesinin aşağıdaki şekilde değiştirilmesini arz ve teklif ederiz.

Madde 2- 222 sayılı Kanunun 7 nci maddesine aşağıdaki fıkra eklenmiştir. "İlköğretim mektepleri ayrıca kademelerden teşekkül etmez."

Recep Gürkan
Edirne

Gerekçe:

Çocuklarımızın geleceği düşünülerek söz konusu değişikliğin yapılması öngörül müştür.

BAŞKAN – Recep Bey burada mı? Yok.

Önergeyi oylarınıza sunuyorum: Kabul edenler... Kabul etmeyenler... Önerge kabul edilmemiştir.

Diğer önergeyi okutuyorum:

Millî Eğitim, Kültür, Gençlik ve Spor Komisyonu Başkanlığına

Görüşülmekte olan 2/358 esas numaralı kanun teklifinin çerçeve 2 nci maddesinin aşağıdaki şekilde değiştirilmesini arz ve teklif ederiz.

Metin Lütfi Baydar   Fatma Nur Serter   Ali Haydar Öner
Aydın   İstanbul   Isparta
Engin Özkoç   Recep Gürkan
Sakarya   Edirne

222 sayılı İlköğretim ve Eğitim Kanunu'nun 7. Maddesine eklenmesi teklif edilen "ilköğretim okulunun kademeleri şunlardır:

- a. Dört yıl süreli ilköğretim birinci kademe
  - b. Dört yıl süreli ilköğretim ikinci kademe"
- İbaresinin kanun teklifi metninden çıkarılması.

Gerekçe:

8 yıllık zorunlu kesintisiz eğitimin yararları ve bu uygulamaya göre yapılan Millî Eğitim sisteminin devamında ülke gençliği bakımından görülen zorunluluklardır.

BAŞKAN – Buyurun Sayın Baydar.

Süreniz beş dakika.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Sayın Başkan, Sayın Bakan, değerli milletvekili arkadaşlarım; çocuk gelişimi temel olarak bir eğitim dalıdır, ayrı bir bilimsel alandır. Çocuk doğduğu andan itibaren önce renk algılar ve yürümeye başlamadan önce de sinir kılıflarındaki miyelinizasyon dediğimiz hareketin artmasıyla birlikte yürümeye başlar. Bu altı ile on iki yaşına göre sinir kılıflarının üzerindeki miyelinizasyonun artmasıyla ortaya çıkar. Çocuk ilk doğduğu dönemlerde bazı refleksler ön plandadır, işte sırtını kontrol ettirdiğiniz zaman bir Juanito Perez refleksi ya da çocuğu tutup kaldırdığınız zaman parmaklarınıza çok sıkı yapıştığını görürsünüz. Bunların hepsi çocuk için bir refleksel hareketlerdir. Çocuğun kognitif algılaması, kendisini bir bilinçsel olarak düşünebilmesi ancak on yaşından sonra olabilmektedir çünkü çocuk birtakım öğeleri hayal dünyasında geliştirerek on yaşında işte bir gün itfaiyeci olmak istemektedir, bir gün doktor olmak istemektedir, bir gün çöpçü olmak istemektedir. Çocuk bu anlamda devamlı her gün karşınıza saat başı karar değiştiren birisi olarak ortaya çıkmaktadır. Beş yaşından itibaren ise çocuğun özellikle miyelinizasyon süreci tamamlanmadığı için kalem tutabilme becerisi yeterli değildir. O yüzden beş yaşında, üç yaşında ya da dört yaşında bir çocuğun eline kalem verdiğiniz andan itibaren bu çocuğun çizgi çizerken bile yeterli olmadığını göreceksiniz. O nedenle, birtakım eğitim kanunları ya da birtakım uygulamalar yapılır iken -tabii ki burada getiren arkadaşları saygıyla tenzih ediyorum ama- temel olarak da bazı bilimsel gerçeklerin göz ardı edilmemesi gerekir. Özellikle çocuğun kavrama yeteneklerinin ortaya konulabilmesi açısından, altmış aylık sürede beş yaşından itibaren ilköğretim 1'inci sınıfına

alınmasının yanlış olduğunu düşünüyoruz. Onun da ötesinde, esas olarak AKP' nin yani sizlerin temel olarak bu yasa'yı getiren arkadaşlarımızın bu yasanın daha geniş kapsamlı düşünülmesi, eğitimin tüm kanatlarıyla tartışılması gerekir iken kapsamlı tartışmak yerine dar bir alanda, sekizi ikiye bölmeye çalışarak bir yasa teklifi hazırladığınızı görüyoruz. Bunu ne yazık ki üzülmeye görüyoruz.

Değerli arkadaşlarım, ilköğretimin dörder yıllık iki kademedен oluşması öngörülmeyle devam ediliyor. Böylece Türkiye, dünyada UNESCO İstatistik Enstitüsünde de ilgili veriler olan ülkeler arasında ilköğretimin beş yaşında başladığı ve ilk kademesinin dört yıl sürdüğü tek ülke olacak. O anlamda da hani birçok alanda hep kendimizi çok başarılı addediyoruz, böyle birtakım şeylerle övünüyoruz, işte size övünebileceğimiz yeni bir alan. UNESCO'da bu anlamda de tek, birinci oluyoruz. Yani ilköğretimi beşinci yaşta başlatan ve dört yıl süreli ilköğretim uygulayan tek ülke oluyoruz.

Değerli arkadaşlarım, dört yıl sürdüğü tek ülke olmamızın yanı sıra çocuklarına dokuz yaşında okul seçtiren, on yaşında yönlendirmeye başlayacak bir yapı içerisinde, seçmeli dersleri, yönlendirmeleri uygulamaya başlamayı hedefliyoruz. Bu, pedagojinin, eğitimle ilgili temel çalışmaların bütün bulgularına ve önerilerine ters olarak mesleki eğitim çok daha öne çekilmektedir. Pedagojik verilere ve bulgulara tamamen ters bir uygulama olarak karşımıza çıkmaktadır. Üniversitelere baktığımız zaman, üniversitelerin, iki yıllık, temel eğitim sonrası üniversiteye gelen çocuğun bile, on sekiz yaşında üniversiteye gelen çocuğun bile on sekiz-on dokuz yaşlarını geçtikten sonra, iki yıllık ortak program aldıktan sonra bazı branşlara ve branşlaşmalara yönelmesinin dünyada öngörüldüğünü görüyoruz. Bunu Türkiye'de uygulayan iki tane üniversitemiz var, bir tanesi Sabancı Üniversitesi, bir tanesi Koç Üniversitesi; temel olarak iki senelik bir temel eğitim verdikten sonra kişinin yirmi yaşında branşını seçmesi gerektiğini düşünüyor. Özellikle mesleki eğitimde kişilerin karar verebilme süreçlerinin de birçok ülkede ileriyle doğru gittiğini görüyoruz.

Değerli arkadaşlar, üniversitelerde Bologna Süreci diye bir şey vardır, biliyorsunuz. Yani üniversite eğitimi bir temel olarak kredi sistemi üzerine dayanmaktadır. Yani çocuk, üniversitede eğer Bologna Süreci çerçevesinde ERASMUS Programına katılır ise bir sömestresini Türkiye'de, ikinci sömestresini başka bir ülkede ERASMUS'a bağlı programda yapabilir. Önümüzdeki süreçte, Sayın Bakanımız herhâlde katılacaktır Bologna millî eğitim bakanları toplantısına da, bu süreçlerin liseye doğru da inmesi planlanmaktadır ama liseye doğru inmesi ve ondan sonraki süreçlerde özellikle eğitim sürelerinin ne olması gerektiği konusunda da Bologna Deklerasyonu'nun devamında yeni kararlar alınacaktır. Buralarda da bu süre içerisinde eğer biz bu yaşla ilgili konumuzu düzeltmez isek ve okul öncesi eğitimi de zorunlu eğitim kapsamı içerisine katmadığımız takdirde Bologna Sürecinde de birtakım sınırlamalar içerisinde kalacağız.

Ben daha sonraki maddelerde de konuşmalarımıza devam ederiz.

Teşekkür ediyorum, otuz saniyelik, sabrınızı zorladığım için. Sağ olun.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

Önergeyi oylarınıza sunuyorum: Kabul edenler... Kabul etmeyenler... Önerge kabul edilmemiştir.

Diğer önergeyi okutuyorum:

Millî Eğitim, Kültür, Gençlik ve Spor Komisyonu Başkanlığına

Görüşülmekte olan 2/358 esas numaralı Kanun Teklifinin çerçeve 2 nci maddesinin aşağıdaki şekilde değiştirilmesini arz ve teklif ederim.

İsmet Uçma

Osman Çakır

İstanbul

Düzce

Madde 2- 222 sayılı Kanununun 7 nci maddesi aşağıdaki şekilde değiştirilmiştir.

"Madde 7- İlköğretim; 1 inci maddede belirtilen amacı gerçekleştirmek için kurulmuş dört yıl süreli ve zorunlu ilkokul ile dört yıl süreli ve zorunlu ortaokuldan oluşan bir Milli Eğitim ve Öğretim Kurumudur."

BAŞKAN – Sayın Uçma burada mı? Burada.

Gerekçeyi mi okutalım, açıklama yapacak mısınız?

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Gerekçe okunsun efendim.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Bu birinci kademe ilkokulun, ikinci kademe ortaokul olmak üzere düzenlenmesini...

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Hayır, efendim, gerekçe de okunsun, gerekçeyi dinleyelim, daha sonra...

BAŞKAN – Önerge sahibi varken gerekçeyi okumaya gerek görmüyoruz, yokken okuyoruz.

Sayın Uçma, buyurun.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Şimdi, arkadaşlar, hepinizi saygıyla selamlıyorum. Sayın Bakanım, Başkanım ve diğer arkadaşları sevgiyle selamlıyorum.

Şimdi, biz bu birinci kademe ilkokul, ikinci kademe ortaokul. Sebep şu arkadaşlar: Bunda meseleyi getirip imam-hatiplere bina etmek hakikaten beni son derece rahatsız etti. Yani diğer arkadaşlarımız da rahatsız oldu bunu biliyorum, yani diğer partili arkadaşlarımız da. Biz bu kademeleri dünyadaki verilerden hareketle yapıyoruz, daha iyiyi yakalamak, daha iyiye taşımak anlamında. Sonra bu kademeler işlenirken sanki Sayın Bakanımız gitti, tek başına odasında bunları yazdı, getirdi ve bize teklif olarak sundu gibi bir algı üzerine gidiliyor, bunların doğru olmadığını düşünüyorum.

Sevgili arkadaşlar, sizden mini minnacık bir talebim var, bize güvenin. Şunun için söylüyorum bunu: Daha önce, biliyorsunuz, biz yol yapmaya kalktık “kötü” dedi bir kesim arkadaşlarımız, iyi oldu, güzel oldu. Sağlıkta birtakım reformlar yapmaya başladık, hep itirazlar edildi, ya iyi oldu hamdolsun. Sonra, ekonomide birtakım iyileştirmeler yapmaya çalıştık, birtakım itirazlar geldi ama işte IMF borçları falan bitmek üzere, iyi oldu. Dış politikada gerçekten bize çok büyük yanılgılar içinde olduğumuz falan ifade edildi ama iyi oldu hamdolsun, bütün partili arkadaşlarımız da, milletimiz de...

RAMAZAN KERİM ÖZKAN (Burdur) – Bunlar sizin görüşleriniz. Kendiniz çalışıyor, kendiniz oynuyorsunuz.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Efendim, tabii ki benim görüşlerim. Ben şimdi, şunu demek istiyorum sevgili dostlar, ben hep biliyorsunuz rahmet dilinden yana bir kardeşinizim. Ben burada ifade edilen görüşlerin ne kadar saygın, ne kadar değerli olduğunu her hâlde yani mücbir sebepler hariç burada bulunmakla bunu ispat etmiş olduğumu düşünüyorum.

Şimdi, dine bakışımız şudur arkadaşlar: Maide Suresi’nde bu çok açık ifade edilir. Hazreti İsa’yla Allah arasında geçen bir konuşma var. Bu şöyle der: İsa’ya Rabbimiz sorar, Allah sorar. İnansın ya da inanmasın insan, bu ne kadar mübarektir. İnanmak ve inanmamak bizim ayetlerimizdir arkadaşlar. Onun için, imam-hatibe takmamak lazım bu işi diye söylüyorum. Şimdi bunu da beğeneceksiniz. Eğitim sisteminde yapacağımız bu düzenlemeye de önce itirazlar olacak, sonra bunun da beğenileceğine inanıyorum. Bizim yani dindarlar olarak ve sizin bu konuya bakış açınız şudur sevgili arkadaşlar... (Gürültüler)

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Sayın Başkan, niçin müdahale etmiyorsunuz?

İSMET UÇMA (İstanbul) – Müsaade edin arkadaşlar.

BAŞKAN – Bir dakika, arkadaşlar...

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Sayın Başkanım, lütfen bir söyleyin.

Sayın Başkanım, itirazımız var. Niye böyle bir şey yapıyor, biz dindar değil miyiz?

İSMET UÇMA (İstanbul) – Arkadaşlar, bir insan dindar olur olmaz, önemli değil.

BAŞKAN – Metin Bey, bir dakika...

İSMET UÇMA (İstanbul) – Hiç önemli değil sevgili arkadaşlar.

Arkadaşlar, anlaşılmadı...

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Türkiye’de dindarlar...

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – İsmet Bey, ben sizin dininizden değilim, bizim dinimiz farklı.

BAŞKAN – Arkadaşlar, bir saniye...

İSMET UÇMA (İstanbul) – Arkadaşlar, anlaşılmadı... (Gürültüler) Hayır, hayır... Olsun, ne kadar güzel. Olsun, arkadaşlar bakın, lütfen ama herhâlde anlamadığınız için böyle arkadaşlar, konu anlaşılamadı galiba.

Bir müsaade eder misiniz?

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – Ne biçim konuşuyor ya?

İSMET UÇMA (İstanbul) – Bir müsaade eder misiniz arkadaşlar?

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – Kim dindar, kim dinsiz ya?

İSMET UÇMA (İstanbul) – Hazreti İsa... (Gürültüler)

Böyle bir şey söylemedim, bakın provoke ediyorsunuz.

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – Terbiyesiz! Ne biçim konuşuyorsun ya?

İSMET UÇMA (İstanbul) – Böyle bir şey söylemedim, provoke ediyorsunuz. Ayıptır, yanlışır, hakikaten söylemedim.

Arkadaşlar, zabıtlar orada.

BAŞKAN – Sayın Vekilim...

İSMET UÇMA (İstanbul) – Arkadaşlar, ben “dindar” ve “dinsiz” diye bir ayırım yapmadım, böyle bir ayırım yapmadım. Bakın, orada, zabıtlar orada.

Şöyle dedim arkadaşlar: Dindarların...

BAŞKAN – Arkadaşlar...

İSMET UÇMA (İstanbul) – Hocam, lütfen, ben istirham edeyim, sizi severim, sayarım...

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – Ne biçim konuşuyorsun ya, bize ne demek istiyorsun?

İSMET UÇMA (İstanbul) – Lütfen Hocam...

BAŞKAN – Bir dakika bir müsaade edin, ne demek istediğini anlatsın.

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – Sevgili Hocam, bir hata varsa düzeltiriz, asla bundan çekinmeyiz ama siz. Konu yanlış anlaşıldı.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Ne çok hata oluyor ya, peş peşe, peş peşe.

RAMAZAN KERİM ÖZKAN (Burdur) – Olmadı böyle ya!

İSMET UÇMA (İstanbul) – Bir müsaade edin arkadaşlar...

BAŞKAN – Sayın Uçma, Bakın, bir cümleiniz ciddi bir tepkiye yol açtı.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Hangisiydi Başkanım o cümle?

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – “Biz dindarlar ve siz dinsizler...” dediniz.

BAŞKAN – Bir dakika, “dinsizler” lafını duymadım da “biz dindarlar” lafı... Lütfen, bir menkıbe anlatmak veya bir alıntı yapacakmış, mesel anlatacakmış...

İSMET UÇMA (İstanbul) – Evet, bir mesele anlatıyordum. “Biz dindarlar olarak” yani “sizler ve bizler” anlamında...

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – “Biz dindarlar ve sizler” dediniz.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Böyle anlaşılırsa özür diliyorum ama siz anlamda...

BAŞKAN – Bakınız, eğer...

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Söz istiyorum Sayın Başkan.

BAŞKAN – Bir dakika...

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – AKP’liler Cumhuriyet Halk Partililer kadar dindardır kuşumuz yok ama tersini kabul etmiyorum.

BAŞKAN – Zaten bu özürle Sayın Konuşmacının da aynı kanaatte olduğunu anlıyoruz.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Gayet tabii, başkası düşünülemez zaten.

BAŞKAN – Konuşmanızı lütfen tamamlayın Sayın Uçma.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Kayıtlara geçmesi için söz istiyorum.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Şu misal üzerine, arkadaşlar, “biz dindarlar” dediğimizde “ötekiler” anlamında konuşulmamıştır.

BAŞKAN – İsmet Bey, lütfen...

İSMET UÇMA (İstanbul) – Bu, Türkiye’nin tamamını ifade için... Bakınız, bu ülkede doğan, bu topraklarda doğan insan ateist de olsa sosyolojik olarak dindardır, bu anlamda kullanılmıştır.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Uçma.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Bu bir. Şu meselemi anlatacağım, Başkanım. İzin verin. Meselemi anlatıyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ederim, süre doldu, çok teşekkür ederim.

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – “Ateist de olsa dindardır.” böyle bir şey olur mu?

BAŞKAN – Arkadaşlar, bir dakika...

İSMET UÇMA (İstanbul) – Ne saçmalıyorsun sen ya! “Ateist de olsa dindardır.” ne demek istiyorsun?

BAŞKAN – Sayın Vekilim...

İSMET UÇMA (İstanbul) – Siz provoke ediyorsunuz Hocam, yapmayın.

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – “Biz dindarlar ve siz” ne demek?

İSMET UÇMA (İstanbul) – Hayır, hayır, böyle bir şey söylemedim.

BAŞKAN – Bir dakika...

İSMET UÇMA (İstanbul) – Böyle anlaşılabilir bu.

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – Efendim, biz böyle anlıyoruz.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Tashih ediyorum, diyorum ki... (Gürültüler)

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Estağfurullah Hocam, yapmayın...

Söz istiyorum Sayın Başkan.

BAŞKAN – Arkadaşlar, bir dakika, lütfen...

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – Ya, burası nedir Allah aşkına? Ne biçim laf?

BAŞKAN – Müsaade edin kardeşim, bir dakika oturun.

İSMET UÇMA (İstanbul) – Siz bir ilahiyatçısınız yakışmıyor, lütfen sakin olun.

BAŞKAN – Sayın Uçma, lütfen beni dinleyiniz

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Niye durduruyoruz kaydı, kaydı niye durduk?

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Sözüünü kesti Başkan, tamam.

BAŞKAN – Sayın Konuşmacının sözünü kestik, o kadar.

Şimdi, efendim, önce önergeyi oylarınıza sunacağım, arkasından tutanakları inceleyeceğim ve tutanakları burada okuyacağım. Bu tutanakları okuduktan sonra Sayın Metin Lütfi Baydar'a bu konuyla ilgili kayıtlara geçmesini istediği sözleri olduğunu söyledi, ona söz vereceğim.

Önergeyi Kabul edenler...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Hayır efendim, bir dakika...

BAŞKAN – Önergeyi oylarınıza sunuyorum: Önergeyi kabul edenler...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Aleyhte söz istiyorum efendim.

BAŞKAN – Önergeyi kabul etmeyenler... Önerge kabul edilmiştir.

Şimdi, beş dakika ara veriyorum...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Önergenin aleyhinde söz istiyorum.

BAŞKAN – Bir saniye...

Önerge kabul edilmiştir.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Söz istiyorum.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Hayır efendim, aleyhte söz istiyorum.

BAŞKAN – Kabul edilen önerge doğrultusunda...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Aleyhte söz istiyorum, oylayamazsınız.

BAŞKAN – Teklifin 2'nci maddesini oylarınıza sunuyorum...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Efendim, aleyhte söz istiyorum. Aleyhte söz vermeden oylayamazsınız.

BAŞKAN - ... Kabul edenler... Kabul etmeyenler... Kabul edilmiştir.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Yani biz buradan çekip gidelim mi istiyorsunuz Başkanım ya?

BAŞKAN – Metin Bey...

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Oylama yapmadan... Bu nasıl yönetim biçimi ya? Söz istedim ben sizden...

BAŞKAN – Ben, arada, bakınız...

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Hep bunu yapıyorsunuz, arada değil.

BAŞKAN – Metin Lütfi Bey, tutanağı çıkartacağım.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Efendim, bakın, oylama yapılmadan, bunun tutanaklara geçmesi için söz istiyorum. Devamlı bu konuda bizi suçluyorsunuz.

BAŞKAN – Hayır, suçlamıyoruz.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Yeter artık, buramıza geldi ya!

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Aleyhte istiyorum, aleyhte söz vermeden oylayamazsınız.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Ben söz istiyorum efendim, oylayamazsınız, böyle bir şey olur mu?

BAŞKAN – Maddeyi oyladım, madde kabul edildi.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Ben yaptım oldu. “Ben yaptım, oldu.” değil, Komisyon yaptı.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Söz istiyorum efendim.

BAŞKAN – 2’nci maddeyi oylarınıza sundum, kabul edildi.

Beş dakika vara veriyorum.

Kapanma Saati: 17.25

DÖRDÜNCÜ OTURUM

Açılma Saati: 17.29

BAŞKAN : Nabi AVCI (Eskişehir)

BAŞKAN VEKİLİ : Avni ERDEMİR (Amasya)

SÖZCÜ : Fikri IŞIK (Kocaeli)

KÂTİP : Osman ÇAKIR (Düzce)

----- 0 -----

BAŞKAN – Sayın üyeler, Sayın Bakanım, değerli milletvekilleri, değerli kurum temsilcileri, değerli basın mensupları; toplantımızı açıyorum.

Ara vermeden önceki yanlış anlamalarla ilgili olarak Sayın Metin Lütfi Baydar bir konuşma talebinde bulundu, önce ona söz vereceğim. Sonra Sayın Ali Haydar Öner bir söz talebinde bulundu, ona söz vereceğim.

AHMET TOPTAŞ (Afyonkarahisar) – Ben de bulunmuştum Sayın Başkan.

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Sayın Başkan, usul hakkında söz istiyorum.

BAŞKAN – Ahmet Toptaş Bey'e de bir söz vereceğim, sonra 3'üncü maddenin görüşmelerine geçeceğiz. Gerekirse sizlerin konuşmalarından sonra Sayın Uçma'ya da söz vererek tavzihini netleştirmesini sağlamaya çalışacağız.

Buyurun Sayın Baydar.

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Sayın Başkan, usul hakkında söz istediğimi tekrar hatırlatmak istiyorum.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Sayın Başkan, Sayın Bakan, değerli milletvekili arkadaşlarım; Millî Eğitim Komisyonunda görev almayı ben kendim istedim. Komisyonda görev aldığımda, tüm Komisyon üyesi arkadaşlarımla CV'lerine baktığımda kendimi çok mutlu hissettim, dedim ki: “Ne güzel, Eğitim Komisyonuna geldik, oldukça entelektüel birikimi yüksek arkadaşlarımız var. O arkadaşlarımızla oldukça ciddi olarak Türkiye'nin temel meselesi olan, Türkiye için çok önemli olan bir eğitimi rahatlıkla tartışabiliriz.” diye düşündüm ve bundan dolayı da hakikaten kendimi çok mutlu hissettim ve bütün bu tavrımı da bugüne kadar hep sergilemeye çalıştım.

Ancak özellikle bugün içerisinde 2 arkadaşımızın arka arkaya Cumhuriyet Halk Partisinin hem tek parti dönemindeki geçmişine yönelik olarak -ki o geçmiş hepimize aittir yani Cumhuriyet Halk Partisinin tek partili döneminde sizlerin de dedeleri, sizlerin de anneanneleri, neneleri, birçok insan vardır yani cumhuriyetin kuruluşu ortak hamurumuzdur, bunu böyle algılanması gerektiğini düşünüyorum- ve ondan sonraki dönemle ilgili, tek parti döneminden sonraki dönemi esas olarak tartışmamız... Ki onu da belirli aralıklarla, belirli zamanlarda tartışmamız gerektiğini düşünüyorum

ama ne hikmetse hep bize bu anlamla ilgili, bu dönemlerle ilgili, tek parti dönemiyle ilgili suçlamalar getiriliyor. Bunlar Genel Kurulda da getiriliyor, bundan son derece rahatsız oluyorum. Yani ona biz hepimiz ait değil miyiz, bu cumhuriyet hepimizin değil mi değerli arkadaşlarım? Türkiye Cumhuriyeti'nin kutsalları yok mu? Atatürk'ümüz, cumhuriyetimiz, bayrağımız, İstiklal Marşı'mız, Gençliğe Hitabe'miz, ezan sesi, bunlar kutsal değil mi bizim için arkadaşlar? İstiklal Marşı'nın yazarı Mehmet Akif Ersoy "Allah, bir daha bu millete İstiklal Marşı yazmayı nasip etmesin." derken hangi duygular içerisinde olduğunu anlayabilecek durumda olan bir ruh hâliyle, ruh bütünlüğü içerisinde değil miyiz değerli arkadaşlarım?

Ve bu entelektüel birikim nedeniyle dedim ki: Entelektüeller, benim inancıma göre insanlar sağdan okuyabilirler, soldan okuyabilirler yani insanlar farklı alanlardan okuyabilirler ama entelektüel platformda hepsi ortak hoşgörü kültürüyle tartışma ve bu tartışmalarla ortak akıl oluşturabilme ve uzlaşma kültürünü yayabilecek insanlardır." Entelektüel, bu vatan için, bu ülke için sorumluluk sahibi insandır diye düşünüyorum ve bu umutlarla hep bugüne kadar geldim ama bu suçlamalar, özellikle bizim tek parti dönemimize ait olan suçlamalar, dinle ilgili ve dinle ilgili sanki Cumhuriyet Halk Partisinin bir sorunu varmış gibi yani bazı insanlar Türkiye Cumhuriyeti'nde daha fazla dindar, bazıları daha az dindar ya da AKP'ye oy veren arkadaşlarımızın hepsi dindar, vermeyenler dindar olmayan grup içerisindeki bir algılama yaratılarak bir iletişim politikası, bir iletişim stratejisi sürdürülmeye çalışılıyor. Bu tehlikeli bir şey değerli arkadaşlarım, bu konuda sizleri uyarıyorum, bu çok tehlikeli bir şey, böyle bir ayırım içerisinde olmamız lazım. Yani taç giyen baş akıllanır ve iktidar olanın her zaman tahammülünü ve hoşgörüsünü daha fazla ortaya koyması gerekir ve muhalefet olan da her zaman kendi karşı çıktığı şeyleri de net söyleyebileceği bir ortamın yaratılması gerekir diye düşünüyorum. Ama bu ortamı eğer böyle, bu tip suçlamalarla devamlı, devamlı kaşıyacak olursak buradan bir netice alamayız diye düşünüyorum arkadaşlar.

Bir kere, Komisyon üyesi arkadaşlarımızın din üzerinden birbirlerini suçlama ya da din üzerinden siyaset yapma anlayışlarını terk etmeleri gerektiğini düşünüyorum. Bunun Türk siyaseti için de çok gerekli bir kural olduğunu düşünüyorum. Elhamdulillah, biz Müslüman değil miyiz? Bir Müslüman siz misiniz değerli arkadaşlarım? Yani siz sadece Müslümanlık bize ait, onun dışındakiler Müslüman değildir anlayışını dayattığınız ve bunu yarattığınız andan itibaren bu toplumda tedavi edilemez, önü alınamaz ayrımlara yol açarsınız. Lütfen hem kelimelerimize dikkat edelim ve bundan sonraki süreçte bu tip suçlamaları... Ve Cumhuriyet Halk Partisinin tek partili döneminde hepimizin, Türkiye'deki tüm siyasi partilerin ana kaynak olarak çıktığı tek partili döneme de yanlışıyla, sevabıyla, doğrusuyla hep beraber bu anlamda sahip çıkmamız gerektiğini düşünüyorum.

Teşekkür ediyorum değerli arkadaşlar, daha fazla Komisyon üyelerinin ve dinleyen arkadaşların sabırlarını da zorlamak istemiyorum. Ama o entelektüel hoşgörümüzü, entelektüellerin

bir platform üzerinde, bir arada birleşebilme ve bir ortak akıl oluşturabilme ve bu ortak akıl oluştururken kendi bağlı bulunduğumuz birtakım şeylere de “Yok arkadaşlar, bu arkadaşlar bu anlamda doğru söylüyorlar.” diyebilme cesaretini ve anlayışını göstereceğimiz bir noktada buluşma dileklerimle sözlerime son veriyorum Sayın Başkan.

BAŞKAN – Çok teşekkür ederim Sayın Baydar.

Sayın Öner, buyurun lütfen.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Teşekkürler Sayın Başkanım.

Kendimizi bir nefsi müdafaa zorunda hissediyoruz. Ağır bir baskıya maruz kaldığımızı düşünüyoruz. Sözlerimizi tartmaya çalışıyorum ama biraz güçlük çekebilirim. Önce kin kusuluyor, sonra af dileniyor; içtekiler dışa vuruluyor, sonra “Hakkınızı helal edin.” deniliyor. “Elhamdülillah, Müslüman’ım.” diyen birine gıybet etmek küfre girmiyor mu? İncamız bunu gerektirmiyor mu? İslam’ın en büyük günahlarından biri gıybet değil mi? Gıybetin ne demek olduğunu buradaki bütün sayın parlamenterlerin de, katılımcıların da bildiğine inanıyorum. Bu kadar büyük bir günahı mütedeyyin geçinenler nasıl işlemekten sakınmıyorlar? Başta Sayın Başbakan...

NEBİ BOZKURT (Mersin) – Bir dakika...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Efendim, ben de görüşlerimi dile getiriyorum.

NEBİ BOZKURT (Mersin) – “Mütedeyyin geçinenler” de deminki sözün bir benzeri.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Tamam efendim, bütün sözlerimin arkasındayım.

NEBİ BOZKURT (Mersin) – “Mütedeyyin geçinenler” ne demek?

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Evet, mütedeyyin geçinenler başkalarına küfretmezler, gıybet etmezler.

NEBİ BOZKURT (Mersin) – “Geçinenler”, bu sözü anlamıyorsunuz galiba.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Efendim, mütedeyyin olanlar küfretmezler, gıybet etmezler. Önce kendi lügatinizi düzeltin, sonra bizi suçlayın. Ne dediğimi biliyorum. Burada bir müftümüz de var, yanlış söylüyorsam beni uyarın.

NEBİ BOZKURT (Mersin) – Söyle bakalım, “mütedeyyin geçinenler” bu manaya mı geliyor?

İHSAN ÖZKES (İstanbul) – “Mütedeyyin” demek ne demektir? Dindar demektir, dindar geçinenler demektir. Dindar geçinenler ile İsmet Bey’in söylediği aynı kefeye mi koyuyorsunuz? Böyle bir şey olabilir mi? Yani demagoji yapmayın.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Yanlış anlaşılacak bir sözüm yok.

Şimdi, efendim, Sayın Başbakan’dan başlıyor bu işler. Buradaki iradeye hâkim olan, hepinize parmak kaldırtıp indirten Başbakan’dan başlıyor bu işler.

SELÇUK ÖZDAĞ (Manisa) – Aynısı da Sayın Kılıçdaroğlu için geçerli.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Hayır efendim, biri diğerine emsal değil. Bakın, niye?

BAŞKAN – Sayın Öner...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Ama ben ezbere konuşmuyorum, bilerek konuşuyorum. 15 Kasım 2010, Süleymaniye Camisi'nin kapısına otobüs dayandı, bayramlaşmaya gelen yurttaşların dinleri sömürüldü, inançları sömürüldü.

SELÇUK ÖZDAĞ (Manisa) – Ne alakası var şimdi?

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Çok alakası var. Tek tek buradan Başbakanın ne dediğini, Sayın Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç'ın ne dediğini sizlere okurum.

TEMEL COŞKUN (Yalova) – Hocam, gıybet ediyorsunuz.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Sadece bu kadar değil, gıybet değil.

Bakın, Diyanet İşleri Başkanı Sayın Görmez Hoca bayramlaşmadan alıkondu. Ezbere konuşmuyorum. Bardakoğlu Hocam görevden alındı, Görmez Hoca göreve geldi. Süleymaniye Camisi'nde bayram namazı kılındı, Allah kabul etsin, sonra bayramlaşırken Diyanet İşleri Başkanı geri planda kıytırık vaziyette bırakıldı.

SELÇUK ÖZDAĞ (Manisa) – Estağfurullah.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Öyle oldu. Sayın Başbakan, Sayın Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç ve Sayın Başbakan Yardımcısı Ali Babacan cemaatle bayramlaştı, Diyanet İşleri Başkanının bayramlaşmasına imkân verilmedi.

ENGİN ALTAY (Sinop) – Çok ayıp!

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Efendim, gerçek bir hadise, ajite etmeyin. Bilmeyen o günkü gazeteleri okusun, filmleri izlesin. Ben ezbere konuşan biri değilim.

Şimdi, Sayın Başkana en başta, o caminin imamı mı, başımamı mı, İstanbul'un müftüsü mü? Yanında Başbakan Yardımcısı Sayın Bülent Arınç, yanında Sayın Ali Babacan ve Diyanet İşleri Başkanımız Sayın Mehmet Görmez Hocam geri planda, cemaatle bayramlaşamadı. Diyanet İşleri Başkanının elinden cemaatle bayramlaşma imkânı alındı.

TEMEL COŞKUN (Yalova) – Halkın ilgisi, sevgisi.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Ne demek ilgisi, sevgisi. Diyanet İşleri Başkanına halkın ilgisi, sevgisi yok mu Temel Hocam?

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Türkiye şeri bir devlet değil, Diyanet İşleri Başkanı Başbakana bağlı, biliyorsunuz yani.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Değil işte, şeri devlet değilse niye Başbakan müftünün önüne, cami imamının önüne geçiyor.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Ama Başbakana bağlı.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Hiç şey yapmıyorum ama ben de vali olarak, kaymakam olarak her bayram namazına iştirak ettim, söylemek istemiyorum ama hiçbirinde müftünün, cami imamının önüne geçmedim çünkü haddini bilen bir kamu görevlisi olarak hareket ettim.

BAŞKAN – Sayın Öner, lütfen toparlar mısınız.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Şimdi, şunu söyleyeceğim: Benim ulusuma, ülkeme, aileme, inancıma kimse dil uzatamaz çünkü eğer buna müsaade edersem kendi haysiyetimi yitirmiş olurum. Ben vuruşarak geldim Türkiye Büyük Millet Meclisine, kimseye eyvallah etmedim. O bakımdan kimse kendini papaz yerine koymasın. “Elhamdülillah Müslüman’ım.” diyen birinin cennete mi, cehenneme mi gideceği yüce Mevla’nın takdirine tabidir. Münkir Nekir sorgusunda ben hesabımı evvelallah veririm ama Deniz Feneri yolsuzluğuna bulaşanlar, ona izin verenler, onlardan hesap sormayanlar nasıl hesap verecekler?

AVNİ ERDEMİR (Amasya) – Onu da Allah bilir.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Çünkü her şey belli. Almanya’daki emsalleri mahkûm olmuş, burada yargılatmıyorsunuz, efendim, sanıklara haber uçuruyorsunuz, savcılarını görevden alıyorsunuz, doğruları söyleyenlere fezleke düzenliyorsunuz. Bir fezleke de benim hakkımda düzenlenmiş “Sahte gülücüklerle halkı ve yerel yöneticileri kandırmak” diye. İsimsiz, imzasız, adresiz, tarifsiz bir evrak, dilekçe kabul ediliyor, benim Vali Yardımcıma benim hakkımda soruşturma yaptırılıyor, Sayın İçişleri Bakanı bunu Adalet Bakanına gönderiyor, Ali Dibo adıyla birlikte adı çıkan Adalet Bakanı da Türkiye Büyük Millet Meclisi Başkanlığına gönderiyor. Dokunulmazlığımı kaldırtmayan namerttir! Hesabını veririm. Hiç kimse benim inancımı sorgulayamaz, inancımdan dolayı yargılayamaz, hiç kimse papaz yerine istediğini cennete, istemediğini cehenneme gönderemez.

Son olarak şunu söylüyorum: Allah hepimizi gyıbet eden, küfre giren, din istismarcılarından korusun. (“Amin” sesleri)

BAŞKAN – Sayın Toptaş, buyurun lütfen.

AHMET TOPTAŞ (Afyonkarahisar) – Sayın Başkan, Türkiye Büyük Millet Meclisi gibi Türkiye’nin her sorununa el koyan, her sorununa çözüm arayan, çözüm bulmaya çalışan ve Türkiye’nin umudu olan bir Mecliste “biz dindarlar” lafı o kadar ayıp, o kadar kötü, o kadar yanlış ki. Yani burada sanki birilerinin elinde mizan, teraziyi kurmuşlar, kıyamet günündeyiz, ölçüyorlar kimin dindar, kimin cennetlik, kimin cehennemlik olduğunu. Bu anlayış bizi nereye götürüyor biliyor musunuz, toplumda neleri yaratıyor bu anlayış? Seydişehir’de en çok namaz kılana, namaza gidene bilgisayar, ondan daha az gidene bisiklet... Yani İslam dini namaz, oruç promosyon dağıtma aleti hâline getirildi bu ülkede, bu söylemler yüzünden. Yani “Biz dindarlar”, yok biz? Sizin dindarlığınızı sorduk mu? Hangi dinden olduğunuzu sorduk mu? Ne kadar inandığınızı sorduk mu size? Niye din tartışıyoruz burada? Niye

dindarlık yarışması yapıyoruz? Burası laik cumhuriyetin, Türkiye’de halkın egemenliğinin temsil edildiği bir yer. Ne hakkınız var? “Biz dindarlar”, siz?..

Değerli arkadaşlar, bu söylem bizi nereye götürüyor, bakın. Başbakana hakaret sayılıyor, videoda, İnternet’te, Facebook’ta biri arkadaşının mesajının altına yazılan şey Başbakana hakaret etmekten dava açılıyor -bakın, duyarlılığa- Şeyh Abdulkerim El Kıbrısı isimli bir meczup, yıllardan beri Türkiye’de yayınlanan videolarda, İnternet’te bakın neler diyor işte, bu şeyler yüzünden.

BAŞKAN – Sayın Toptaş, lütfen konuşmanızı biraz önceki konuşmayla ilgili sınırlı tutarsanız.

AHMET TOPTAŞ (Afyonkarahisar) – O konuşmayla ilgili sınırlıyorum Sayın Başkan. Bu “dindarlık” lafı bizleri nereye götürüyor, ona bakıyorum. İzin verirsiniz söyleyeceğim.

BAŞKAN – Hayır, hayır, burada biz bir yanlış anlamayı tashih etmeye çalışıyoruz, onu derinleştirecek konuşmalar yapmayalım.

AHMET TOPTAŞ (Afyonkarahisar) – Sayın Başkan, bu anlayış bizi nereye götürüyor? Bunların tedbirini almak zorundayız. Herkes vazgeçmek zorundadır bu anlayıştan. Bakın, izin verin. Bakın, Sayın Başkan “Pekâlâ, soruyorum: Allah’ın lanetlediği, Peygamber’in lanetlediği içkiyi Selanikli içiyor muydu? İçerek öldü.” İşte, biz-siz lafı Mustafa Kemal Atatürk’e bir meczubun videolarıyla hakaret etmesi ve bunun da Türkiye’de hiçbir sansürden geçmemesine yol açıyor. O dindarlık lafları nereye götürüyor biliyor musunuz bizi? “Ben dindarım.” diyen kendi inanç arkadaşını domuz bağıyla boğup betona gömüyor. Hangi dindarlıktan bahsediyoruz biz? Herkesin dini, inancı kendisine, lütfen herkes inancını kendi içinde yaşasın.

BAŞKAN – Çok teşekkür ederim, tamam, kâfi, teşekkür ederim.

AHMET TOPTAŞ (Afyonkarahisar) – Biz Kamu İhale Kurumunda yapılan yolsuzluğun isimlerini bile öğrenemedik daha, 4 tane isimden bahsediliyor, 40 milyonluk yolsuzluktan bahsediliyor, isimlerini bile öğrenemedik. Onlar da kendileri dindar diye geçinerek oralara geldiler.

BAŞKAN – Çok teşekkür ederim.

Sayın üyeler, şimdi, teklifin 2’nci maddesi kabul edilmişti.

Teklifin 3’üncü maddesini okutuyorum...

İSMET UÇMA (İstanbul) – Hocam, ben...

BAŞKAN – Tutanak gelmedi, hiç uzatmayın, siz özrünüzü dilediniz bildiğim kadarıyla.

Buyurun.

MADDE 3- 222 sayılı Kanununun 9 uncu maddesinin birinci fıkrası aşağıdaki şekilde değiştirilmiştir. "İlköğretim kurumlarının ilköğretim birinci kademe ve ilköğretim ikinci kademe olarak bağımsız okullar hâlinde kurulması esastır. Ancak imkân ve şartlara göre ilköğretim ikinci

kademe okulları, ilköğretim birinci kademe okullarıyla veya ortaöğretim kurumlarıyla birlikte de kurulabilir."

BAŞKAN – Teklifin 3'üncü maddesi üzerinde söz almak isteyen sayın üyelerimize, önce Komisyon üyelerine, sonra söz isteyen sayın milletvekillerimize sırayla söz vereceğim.

Sayın Zühal Topcu, buyurun efendim.

Sayın Topcu, beş dakikayla sınırlı tutmaya çalışırsanız memnun olurum.

AHMET TOPTAŞ (Afyonkarahisar) – Niye beş dakika?

BAŞKAN – Daha önce aldığımız karar öyleydi.

FERİT MEVLÜT ASLANOĞLU (İstanbul) – Kaç dakika efendim?

BAŞKAN – Beş dakika.

FERİT MEVLÜT ASLANOĞLU (İstanbul) – Olur mu efendim, on dakikaydı efendim.

BAŞKAN – Bakın, şöyle yapmıştık: Geçen oturumda "Konuşmaları beş dakikayla sınırlandırılalım." demiştik fakat sonra dedi ki: "Bu kararı değiştirmiyoruz ama on dakikayla sınırlı tutalım." diye arkadaşların talebi üzerine, sizlerin talebi üzerine on dakika yaptık. Ben şimdi asgari şeyi söylüyorum.

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – En az beş dakika konuşacaklar...

BAŞKAN – Hayır, iki dakika konuşana ceza vermiyoruz.

ENGİN ALTAY (Sinop) – Başkanım, beş dakika mı, on dakika mı?

BAŞKAN – On dakikaya kadar uzatacağım. Konuşmaları on dakikaya kadar uzatabilirim ama ilkemiz, beş dakika kararımız geçerli.

ENGİN ALTAY (Sinop) – Başkanım, ama Türkiye Büyük Millet Meclisi Başkanı sizi aradı, bir mutabakat sağlandı.

BAŞKAN – İşte, o mutabakata dayanarak on dakikaya uzatıyoruz konuşmaları.

ENGİN ALTAY (Sinop) – Ama tamam yani on dakikanın altına düşerse tadımız kaçır Başkanım, tadımız kaçmasın.

BAŞKAN – Hayır, bir kararımız da var, onu hatırlatıyorum.

Buyurun Sayın Topcu.

ZÜHAL TOPCU (Ankara) – Teşekkür ediyorum Sayın Başkan.

Sayın Bakan, değerli arkadaşlar, değerli basın mensupları; evet, bir haftayı geçti herhâlde, kör dövüşüne döndü bu olay. Şimdi, ben özellikle artık neyi tartıştığımızı... Gerçekten ipin ucu kaçtı. Sayıların üzerinde tartışıyoruz yani 4, 4, 4 diye böyle bir tartışma çıktı, içerik kayboldu. İnanın içi boş bir tartışmayı sürekli olarak pekiştiriyoruz, sürdürüyoruz. İnanın, Millî Eğitim Komisyonu olarak, hani bir haftadır yoğun olarak yaşadığımız bu tartışmaları gerçekten ülkemizin geleceğinde etkili olacak eğitim sistemini belirlemek açısından ben bir kayıp olarak düşünüyorum. Özellikle hani neyi, nasıl

tartışacağız? Neyi tartışacağız? Sayılardan ziyade içeriğin önemli olduğunu düşünüyorum ve burada bugün elimize geçen Okul Öncesi Eğitim Kurumları Derneğinin hazırlamış olduğu raporlar ve okul öncesi eğitim bölümü başkanlarının göndermiş olduğu raporlar var. Tabii, alt komisyondaki arkadaşlarımız bazı sivil toplum örgütlerini dinlediler ama yine de ben bu isteklere kulak kabartılması gerektiğini düşünüyorum. Özellikle okul öncesinin zorunlu eğitim kapsamına alınması ve artık bu tartışmalarda da 4, 4, 4 yerine veya 5, 5, 5 yerine artık Sayın Bakanım, özellikle bu konunun dikkate alınması gerektiğini düşünüyorum. Rica ediyorum sizden.

Şimdi, şunu belirtmek istiyorum ben: Acaba ilköğretimde, -eski adıyla ilköğretimde, yeni adıyla ne konacaksa artık- temel becerilerin kazandırılmasına yönelik süre gerçekten kaç yıl olmalı, bunların araştırılması yapılmalı. Yani kör dövüşü gibi 4 yerine belki bu 3 yılda verilecek -uyduruyorum- belki 5 yılda verilecek. Bunların artık araştırılması lazım, ondan sonra hani bu nitelikler neler, bunlar belirlensin ki bu sürede, bu nitelikler ne kadar sürede kazandırılacak, ondan sonra o süre belirlensin. Çocuğu yönlendirmede özellikle seçmeli derslerin sunulacağı ikinci 4 yıl olarak verilen sürenin belki 4 yıl değil de -uyduruyorum- 5 yıl, belki 3 yıl olacağına yönelik ama gerçekten kapsamlı bir araştırma yapıldıktan sonra bu sayıların, sürenin belirlenmesi gerektiğini düşünüyorum.

Lise konusunda 4 deniyor ama belki şu andaki problem olarak görüyoruz, belki bunun 3 yıl olmasında fayda var. Ha şu anda da afaki konuşuyoruz ama verilere dayanarak, çünkü 3 yılda dersleri bitiriyorlar. Detaylı olarak araştırıldığında da hangi dersler verilecek bu çocuklara? Bu meslek liselerinde veya teknik liselerde veya Anadolu liselerinde gerçekten kazandırılması gereken, ulaşılması gereken hedefe kaç yılda ulaşılır? Alt çalışmaları yapıldıktan sonra süreler belirlenirse çok daha iyi olacaktır. Yani biz yalnızca şu anda 4, 4, 4; 5, 5, 5... Neyin 4'ü? Hani birileri 4, 4, 4 diyor ama gerçekten ben içini dolduramadım bunların. Yani bilimsel olarak çalışılması lazım burada. İşte, okul öncesini öbür ilk 4'e kattık, daha sonra hani bunları nasıl yapacağız? İşte, bir sürü gerekçeler sunuyor. Hazır olmuyor bu çocuklar. Psikomotor gelişimleri hazır değil. Öbür çocuklarla aralarında uçurumlar açılıyor. Yani bunların artık inanın, bilimsel verilerle yapılması gerektiğini düşünüyorum ve bu sürenin de artık yalnızca afaki olarak tartışılan, yalnızca rakamsal boyutunun tartışıldığı bir hâlden, bir durumdan çıkartıp içinin doldurularak eğer şu, şu, şu becerileri kazandırmak istiyorsak bu süre 5 yıl olacaktır gibi veya 1+4 olacak şeklinde veya 3 olacak şeklinde tekrar düzenlenmesi ve tartışılması gerekir diye düşünüyorum. Yani artık kör dövüşüne döndük. "Niye 4 diyoruz? Öbür taraf diyelim ki niye 5 diyor veya niye 8 diyor?" şeklinde bunların altını doldurursak çok iyi olur.

Gerçekten yüreğimiz sızlıyor. Ben bütün arkadaşlarımda da aynı hassasiyetle düşündüğünü, bu tartışmaların bu hassasiyetle yapıldığını düşünüyorum ama bizim yöntemimiz yanlış ve üzerine odaklandığımız konu yanlış. Burada bu konuya daha açıklık kazandırılırsa çok daha iyi olur inancındayım. Onun için, gerçekten Sayın Bakanımızdan bunu rica ediyorum. Yani alt basamaklarının

belirlenip ondan sonra süresinin belirlenmesi gerektiğini düşünüyorum. Bu bir haftadır yapılan tartışmalar o konuya yönlendirdi beni.

Teşekkür ediyorum hepinize.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Topcu.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Eğer bu konuda Komisyonumuz bilgi arzu ediyorsa bilgi verebilirim. Tekrar belki bazı şeyleri hatırlatmakta yarar var Sayın Vekilimizin konuşmasından sonra. Uygun görüyorsanız bilgi vereyim, değilse sonuna bırakayım.

BAŞKAN – Sonuna bırakalım, belki başka talepler, başka sorular da olabilir, topluca verirsiniz Sayın Bakanım.

ZÜHAL TOPCU (Ankara) – Sayın Başkan, şimdi versin.

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Bence soruldukça verilsin.

BAŞKAN – Sayın Bakanım, takdir sizin, ister şimdi hemen...

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Çok kısa o zaman arz edeyim.

Şimdi, arkadaşlar, özellikle okul öncesi eğitimle alakalı ben bir tereddüt hissediyorum. Eğitimin kademeli olmasıyla ilgili konular sadece teknik bir tereddütten veya idari bir tereddütten değil, ideolojik boyutları da olan bir tereddütten kaynaklanıyor ama okul öncesiyle ilgili konular daha ağırlıklı olarak eğitimin niteliğiyle alakalı tereddütleri oluşturuyor.

En temel soru “Okul öncesi eğitimi acaba niçin zorunlu hâle getirmiyoruz?” sorusu. Şimdi, arkadaşlar, biz dünyadaki uygulamaları inceledik. Dünyanın hiçbir ülkesinde hukuki olarak okul öncesi eğitim zorunlu hâle getirilmemiş, bütün ülkeler idari olarak okul öncesi eğitimde tedbir almışlar. Biz de bu zamana kadarki yaptığımız uygulamalarda idari tedbirlerle ve Millî Eğitim Bakanlığının uygulama stratejileriyle bu meselenin üzerine gitmişiz. Bu zamana kadar ki yaptığımız çalışmada şöyle bir durumla karşı karşıyayız, mevcut durum şu, fotoğraf şu: Türkiye’de beş yaş grubunda yani bugünkü anlatımla -kanundaki düzenlemeyle ilgili değil- beş yaşı doldurmuş, altı yaşına girmiş çocuklarla alakalı olarak Türkiye’de 2011 yılı sonu itibarıyla okul çağındaki çocuğumuzun yüzde 67’si zaten okula devam ediyor ama biz okul öncesi eğitimde üç ila beş yaş grubunu eğitime alıyoruz. Eğer veli göndermek isterse ilgili yerlerde üç ile beş yaş grubuna eğitime alıyoruz. Üç ila beş yaş grubuna baktığımızda da tüm okul çağı nüfusunun yüzde 43’ünü eğitime alıyoruz şu anda. 2013 yılı sonu itibarıyla yani 2013-2014 eğitim yılı itibarıyla da tüm Türkiye’de yüzde 100’e çıkmayı hedefliyoruz.

Peki, bu kanun tasarısında niçin hukuki olarak zorunlu hâle getirilmediği sorusu akla hâlâ takılıyorsa şayet onun için şunu söyleyeyim: Türkiye’de yaklaşık olarak -tam rakamları bilemeyebilirim, dolayısıyla yaklaşık rakamlar veriyorum- 36 bin civarında köy var arkadaşlar ama 44 bin civarında da mezra var, üç haneli, beş haneli, iki haneli, on haneli mezralar var. Kanunen siz bunu

zorunlu hâle getirdiğinizde herhangi bir mezrada belki de sadece bir çocuğu okula getirmek üzere örgütlenmek durumunda kalacaksınız ve dolayısıyla eğer orada yeteri kadar çocuk yoksa taşımak durumunda kalacaksınız. Veli çocuğu küçük olduğu için buna itiraz edebilir çünkü üç ila beş yaş arasında alıyoruz. Biz eğitimin yaşını da bu yüzden belki biraz bir yıl öne çekerek orada bir esneklik sağlamayı da öngördük. Şimdi, bunu zorunlu hâle getirdiğinizde bu uygulama problemleriyle de karşı karşıya kalacağız. O yüzden kanuni bir zorunluluk yerine bu zamana kadarki Millî Eğitim Bakanlığının uygulama stratejileri doğrultusunda yüzde 100'e çıkmak için biz çaba sarf edeceğiz. Dolayısıyla bu açıklamaya ihtiyaç duydum.

Öbür meselede, eğitim sisteminin kademeli olması hâlinde ki öyle olmak durumunda çünkü 12 yıllık bir kesintisiz eğitim dünyanın hiçbir yerinde görülebilen bir eğitim tarzı değil arkadaşlar. Ben size tablolarını dağıttım. Sadece 12 yıllık değil, dünyada 8 yıllık eğitimi kesintisiz yapan bir tek ülke var 205 ülke içerisinde. Eğer bunun ötesinde eğitimi kademeleştirmeyi öngörüyorsak, eğitim sisteminin esnekleştirilmeye, katılığının giderilmesine, hele hele 12 yıllık bir zorunlu eğitim için bu yapı içerisine bir esnek yapı oluşturmaya hep beraber razıysak o zaman bahsettiğiniz meseleler ayrıca konuşulur. Ama benim gördüğüm şey burada, toplumda esas tartışma eğitim sisteminde 4+4+4; 5+4+3 gibi veya 6+3+3 gibi falan bir tartışma değil, kesintisiz olup olmayacağı üzerine yürütülüyor ama biz Millî Eğitim Bakanlığı olarak eğitim sisteminin 12 yıl kesintisiz olmasının sistemi çok katılaştıracağını, dünyadan bizi uzaklaştıracağını biliyoruz ve bu konuda da eğitimin kesintili hâle getirilmesinin gerektiği kanaatini açık bir şekilde düşünüyoruz. Onun ötesindeki meseleler bu Komisyonun tartışabileceği meselelerdir. Biz o yüzden de ısrarla bu meselenin ideolojik bir boyuttan dışarıya çıkarılması gerektiği kanaatindeyiz. Yani bu açıdan ben bunları tekrar hatırlatmak zorunda kaldım.

ENGİN ÖZKOÇ (Sakarya) – Sayın Başkan, bir şeyi ifade edebilir miyim?

BAŞKAN – Buyurun Engin Bey.

ENGİN ÖZKOÇ (Sakarya) – Sayın Bakanım, öncelikle şunu söyleyeyim, Komisyonunda günlerdir tartışıyoruz ama şunu Cumhuriyet Halk Partisi olarak ifade edebiliriz: Biz, az önce söylediniz, “Tartışmamız gereken konuların dışındaki kesintili ya da kesintisiz olması konusunda bir sıkıntı yaşandığı için ve biraz da ideolojik bakıldığı için başka konuları tartışmıyoruz.” dediniz. Ben de diyorum ki: Arkadaşlarım, beni de şey göreceklere, bir itirazları varsa kullanırlar, Sayın Bakanım, böyle bir şey yok. Biz bu konuyu enine boyuna oturup tartışalım, konuşalım, metin üzerinde konuşalım. Yani sadece bu alt komisyonla ilgili değil, metin üzerinde konuşalım. Birbirimizin uzlaşmadığı noktaları çıkartalım, tekrar o konu üzerinde uzlaşabilmek için elimizden gelen gayreti gösterelim. Türkiye'ye kendilerini geleceği açısından kaygı duymayacakları bir eğitim sistemi konusunda önlerine bir taslak çıkartalım, Genel Kurula öyle gönderelim.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Özkoç

ENGİN ÖZKOÇ (Sakarya) – Bu konudaki samimiyetimize lütfen inanın. Yani sizin dediğiniz konu dâhil olmak üzere, hiçbir konuda ön yargılı değiliz, kesinlikle biz ideolojik olarak bu konuya bakmıyoruz, tartışamayacağımız hiçbir konu yok. Lütfen birbirimizi anlayışla karşılayarak bu meseleyi götürmeye çalışalım.

Saygılar sunuyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

ZUHAL TOPCU (Ankara) – Bir şey ekleyebilir miyim Sayın Başkanım.

BAŞKAN – Lütfen...

Sayın Naci Bostancı, buyurun.

MEHMET NACİ BOSTANCI (Amasya) – Teşekkür ediyorum.

Değerli arkadaşlar, hepinizi saygıyla selamlıyorum. Müzakerelere mütevazı katkı mahiyetinde birkaç hususa dikkat çekmeye çalışacağım.

Bunlardan birincisi, buradaki konuşmaları dinlerken genellikle CHP'li arkadaşların eğitime ilişkin teorik bilgilerinin yanı sıra pratiğe dair tecrübelerini de paylaştıklarını gördüm. Çocukları ve onların okullarına ilişkin birtakım değerlendirmelerde bulundular. AK PARTİ'liler çok çocuklarından bahsetmedi, yanlış bir izlenim doğmasın. AK PARTİ'lilerin de çocukları var, benim de 2 çocuğum var. Cümlemizin çocuklarını Allah bağışlasın. Birisi ilkokul 4'te okuyor. Ne tür problemler yaşadığını biliyorum, problemsiz bir dünya yok. Popper'ın dediği gibi "Hayat problem çözme işi." biz de problemleri çözmeye uğraşyoruz hem kişisel düzeyde hem de ülke düzeyinde. Bir tanesi de ODTÜ Elektroniği bitirdi, şimdi çalışıyor. Aslında hepimizin burada tecrübeleri var ve o tecrübelerin ışığında bu işleri müzakere etmeye çalışıyoruz, birincisi bu, bunun altını çizmek istedim.

İkincisi, en çok söylenen sözler, biraz önceki konuşmalarda da vardı, bilimsellik, nesnellik, onun yabancı karşılığı objektiflik, pedagoji ve benzeri kavramlar setinden teşekkür eden bir anlatım tarzı. Bunlar, esasen çok farklı okumalara, tarihsel olarak çok farklı hikâyelere sahip olan kavramlar. Âdeta bilimsellik, objektiflik dediğimizde matematik diline çevrilmiş bir kesinlikten bahsediyor gibi konuşuyoruz, 2 kere 2=4 eder diye. Sosyal hayatın, buna eğitim de dâhildir, matematik diline çevrilemeyeceğini esasen hayatın kendisi ve bilime ilişkin tartışmalar, farklı görüşler, farklı beyanlar ortaya koyuyor. Objektiflik dediğimiz tutumun da bir ideoloji olduğunu, ideolojilerin dışında bir alan olmadığını, esasen hepimizin ideolojilerle ve politik yargılarımızla konuştuğumuzu hesaba katalım. Bunlar da ayıp, utanılacak, endişe edilecek, taraflı bakış, diğerlerini hesaba katmayan bir yaklaşım anlamına gelmez.

Gündelik hayata ilişkin birkaç örnek vermek istiyorum, aslında hepimizin hayatını belirleyen hususlardır bunlar. Hâli vakti yerinde olan bir arkadaşla birlikte İstanbul'a gidiyorduk "Gel İstanbul'a

gidelim.” dedi. Kendisine yeni bir Mercedes almıştı S320 Long, bilirsiniz, bir de şoförü var. Bendeniz üniversitede gariban bir hoca, onunla birlikte otomobilin arkasına oturduk, İstanbul’a gidiyoruz. Dedim ki: Hayırdır, İstanbul’da ne işin var? Dedi ki: “Ya, bu kriz dolayısıyla evlerin fiyatları düşmüş, ben de villalardan, şu iyi yerdeki villalardan çoluğa çocuğa birkaç tane alayım dedim. O yüzden fiyatları düşmüşken almak amacıyla gidiyorum. Sen de işte benim yanıma geldin, katıldın, birlikte gidelim.” Peki, dedim. “Fiyatlar Naciciğim çok düşmüş, inanamazsın.” Ne kadar düşmüş ağabey, dedim. Dedi ki: “Bunlar bir yıl önce 2 milyon-2,5 milyon dolara satılıyordu, şimdi 1 milyon dolar civarına gerilemiş, ben üç-dört tane almayı düşünüyorum.” Böyle anlatırken ucuzlanmış evlerden, fırsattan istifade “Bir tane de sen alsana.” dedi. Yan yana oturuyoruz ya aramızda sosyal mesafe olmadığı için, coğrafi mesafe olmadığı için, sosyal mesafenin de ortadan kalktığı bir algılama biçimi. Aslında insanlar kendi hikâyeleri içinden konuşuyorlar. Bu İstanbul’daki villalar için olabileceği gibi, ülkenin hâllerine ve eğitim programlarına da dairdir. Aynı zamanda, biraz önce yaşanan tartışmalara ve daha önce Parlamentoda yaşanan birçok olaylara dairdir. Görme biçimlerimizin arkasında esasen politik yargılarımız ve ideolojilerimiz var. Bilimsel bakış dediğimiz alan da bundan var este değil.

Mesela öğleden önceki toplantımız başka bir komisyonda olmuştu, ben de İnsan Haklarından bir ara geldim, o komisyona girdiğimde baktım hepimiz gayet eşitlikçi, yatay yoldaşlıkta bir düzlemde bir araya gelmişiz. Sayın Başkanımız da şimdiki haşmetli yerini kaybetmiş gözüküyordu, şimdi görüyorsunuz kürsüsü biraz daha yüksekte ve orada daha kendi profiliyle çok da uyuşmayan, daha egemen bir mevkide oturuyor, mekân olarak. Buradaki oturma düzeni, aslında sadece bir oturma düzeni değildir, aynı zamanda ideolojik bir mekân düzenlemesidir. İdeoloji dediğimiz husus, insanların tutumlarını, davranışlarını tayin eden, onların yargılarını belirleyen, algılama biçimlerini belirleyen hususlar her yerde, her şekilde karşımıza çıkar. Bazen bilimsellik kisvesi altında karşımıza çıkabilir bazen pedagoji, bazen sosyoloji. Bununla şunu kastetmiyorum: Bütün bu sosyal bilimlere, fen bilimlerine ilişkin yapılan çalışmalar, tartışmalar manasızdır demiyorum ancak bunlara bir sosyologun dediği gibi, modern zamanın rahipleri, kesin inancın sahipleri, kesin bilginin ifade edicileri muamelesi yapmanın yanlışlığını ifade etmek için söylüyorum.

“Marshall McLuhan” diye bir adam vardır, iletişim bilimiyle uğraşanlar gayet iyi bilirler. McLuhan, “Gutenberg Galaksisi” diye bir kitapta dünyadaki medeniyetleri ikiye ayırır. Esasen bu medeniyet tartışması dolayısıyla Huntington’ın tezini hatırlayanlar hemen o çağrışım seti çerçevesinde farklı bir medeniyet tanımı düşünebilirler ama McLuhan’ın demiş olduğu medeniyetler, göze dayalı medeniyetler ve kulağa dayalı medeniyetlerdir. Göze dayalı medeniyetler olarak McLuhan’ın tanımladığı medeniyet, beyaz adamın Avrupa’nın televizyonun egemen olduğu, şimdi bilişim teknolojileri marifetiyle hepimizin hayatına girmiş olan medeniyet ancak gördüğümüzde algıladığımız, kavradığımız ancak görerek nüfuz edebildiğimiz, görme üzerinden yorumladığımız bir dünya.

İşitmeye dayalı, kulağa dayalı medeniyetler ise Afrika'daki yerlilerin, savanlarda yaşayan, tabiri caizse vahşilerin medeniyetidir. Onların hayat tarzı, Avrupa'daki beyaz adamdan farklı olarak vahşi ormanda avlanmaya dayalı, besinini oradan temin etmeye d6n6k bir hayat tarzıdır ve orada kendi hayatını s6rd6rebilmesi için g6z6nden ziyade kulağına ihtiyaı vardır 6nk6 savanda insanın g6z6 ona beslenebileceği av hayvanlarına ilişkin bir bilgi vermez, sağlam bir kulak gerekir. Hangi çalılığın arkasında, hangi av hayvanı soluklanıyor bunu duyarak savanların topografyasını çıkartması gerekir yaşayabilmesi için. Beyaz adam savanlara gittiğinde o y6zden a kalır, vahşi yerli de Avrupa'ya gittiğinde ne olup bittiğini o y6zden anlayamaz. Buna ilişkin sayısız dok6man vardır, sayısız anlatı vardır.

Kastettiğim şu: Thomas Kuhn'un "Bilimsel Devrimlerin Yapısı" nı muhakkak burada okuyan çok değerli arkadaşlar vardır. Orada bilimin tarihine ilişkin değerlendirme yaparken episteme ve paradigma diye iki kavramdan bunun tarihsel hik6yesine dair değerlendirmelerden bahseder. Sonuçta tıp biliminin gelişmesinde bile bir zamanlar bilimsel bir y6ntem olarak deliliğin tedavisinde tedavi yapılacak olan kişiye soğuk suyla banyo, d6vmek yahut da belli bir s6re suyun içinde bırakarak, yani bir nevi iki dakika, 6 dakika suyun içinde bırakarak tedavi etme y6ntemleri yahut da hacamat y6ntemi bilimsel ve klinik tıbbın bir parçası olarak g6r6l6yordu.

şuraya varacağım izninizle: Bilimsel olmak, pedagojik olmak, sosyolojinin verileriyle davranmak, eğitim bilimlerinin verilerini kullanmak, kesinlikle çok doğru bir yaklaşımdır ama buradan matematik dile ilişkin bir kesinlik iddiasıyla ortaya çıkmak bu iddiada bulunmak esasen ideolojik bir hegemonya oluşturma dilidir ve bilimin kendisinin her zaman olasılıklara açık yaklaşımının da dışındadır. O y6zden kendi diskurumuza o bilimsel verileri yerleştirirken herkesi iman etmeye çağıran bir yaklaşımı buna paralel bir şekilde ortaya koymanın doğru olmayabileceğini d6ř6n6yorum.

Peki, b6t6n bu tartışmalarda nerede duracağız? Birincisi "Eleştirel d6ř6nce" dediğimiz birbirimizi dinleme ve anlama hakikaten çok 6nemli. Hep s6yl6yoruz ama hepimiz s6yl6yoruz ama bir repliğe ve s6ylenmeye d6nuşt6đ6 için bu bağlamda nasıl bir anlam taşıyor 6zerinde d6ř6nmek lazım. Psikiyatride vakanın çok 6nemli ve çok da pop6ler bir değerlendirmesi vardır "Aynaya Bakan 66nc6 G6z" diye. Hik6ye şudur: Kişi sabah evden çıkarken, malum hepimizin yaptığı gibi, aynaya bakar ve kendisinin kamusal imajına ilişkin en son d6zeltmeleri yapar. Kaşındaki yukarıya kalkan tek kılı d6zeltir, omzuna konmuş tek bir toza dokunur, 6zerine bir ekid6zen verir. B6t6n bunları yaparken aynada kendisine bakan kişi değildir, kamunun g6z6d6r, kamunun g6z6nde nasıl g6r6leceğine ilişkin varsayımsal bir yaklaşım çerçevesinde kendisine ekid6zen verir. Oysaki dışarıya çıktığında hiç kimse aynada kendisine bakan o kişi gibi onu g6rmez ne omzundaki tozu g6r6r ne de kaşının 6zerinde kalkan tek teli g6r6r. Bu bir yanılısamadır, bu yanılısama sadece aynaya bakan kişide yoktur, 6zellikle politik

ve ideolojik alanda çok çarpıcı bir biçimde hepimiz bu yanılısamayı yaşayabiliriz, o yüzden belki birbirimizi dinlemek, birbirimizi anlamaya çalışmak o üçüncü göz yanılısamasına düşmemek çok önemli.

Son bir şey Wittgenstein çok önemli bir filozof, onun hayatından bir anekdot anlatacağım ve noktalayacağım izninizle. Cambridge’te ders verirken Wittgenstein öğrencilerle birlikte fotoğraf çektirecektir, öğrenciler rica eder. Fotoğraf çekme işi malum, üniversitede veyahut kalabalık yerlerde merdivenlere insanlar dizilirler ve fotoğraf çektirirler. Aynı şekilde merdivene çıkar Wittgenstein öğrenciler etrafına toplanır, fotoğrafçı karşıdadır fakat bu tedirgin filozof bir türlü kendisine uygun bir yer ayarlayamaz. Biraz bir aşağıya iner, bir yukarıya çıkar, biraz sağa gider, biraz sola gider, sonra fotoğrafçıya der ki: “Nerede durayım?” Fotoğrafçı onun tedirginliğini görmüştür. “Canım işte oralarda bir yerde durun.” der. Birden Wittgenstein durur “Evet.” der, oralarda bir yerde. Hakikat böyle bir şey, kesin bir yerde değil, oralarda bir yerde. Tabii fotoğrafı filan unuttur, bırakır, hemen not almaya koşar.

Hakikat galiba oralarda bir yerde, el birliği edelim.

Teşekkürler.

BAŞKAN – Teşekkür ederim Sayın Bostancı.

Sayın Yeniçeri, buyurun lütfen.

ÖZCAN YENİÇERİ (Ankara) – Sayın Başkan, Sayın Bakanım, çok değerli Komisyon üyesi arkadaşlar; öncelikle şunu söyleyeyim: Hayatımda bu kadar çok sabırla beklediğim anlar çok az olmuştur. İnatla ve arkadaşları sonuna kadar dinlemeye çalıştım, umarım söylediklerimden kimse efkârlanmaz. Ben tamamen düşüncelerimi ve o düşüncelerimin eğitimden aldığım kökeninin üzerinde durmak istiyorum.

1972 yılında Trabzon Çaykara Köknar köyünde iki buçuk senelik ilkokul öğretmenliği yaptım ve o dönemde Millî Eğitimin bütün mevzuatlarını devre dışı bırakarak on sekiz yaşındayken çocukları okutuyordum. Şöyle bir şey gördüm: Çocuklar Türkçe bilmiyordu ve ben Türkiye’de Türkçe bilmeyen insanların olduğunu bilmiyordum, okulda da öğretmenlerimiz bize böyle bir şeyin olduğunu söylememişlerdi ve orada çocuklar geldiğinde biz Türkçe konuşan fakat yazamayan çocuklar için eğitim almıştık. Hem konuşamayan hem de yazamayan çocuklar için eğitim...

MEHMET VOLKAN CANALIOĞLU (Trabzon) – Her başarılı insanın Trabzon’la bağı vardır Hocam, onu söyleyeyim.

ÖZCAN YENİÇERİ (Ankara) – Teşekkür ederim, oradan bize de pay çıktı.

Şimdi, baktım çocuklara önce okulu öğretmek lazım. Okul nedir, sınıf nedir, sıra nedir, ağaç nedir, bunları önce Türkçe olarak tam öğretmek gerekiyor ki...

FERİT MEVLÜT ASLANOĞLU (İstanbul) – Nece konuşuyorlardı?

ÖZCAN YENİÇERİ (Ankara) – Rumca konuşuyorlardı. Gel dediğimde “Yela yela, ela ela.” şeklinde, ben de bir miktar onlardan... Orada bir hassasiyet yok yani, ben, anlatmayayım burada ama sonradan onların aslında gerçekten de... 1460’lı yıllardan sonra Fatih’in torunları olduğunu biliyorum, yani o çok net, görüştük.

MEHMET VOLKAN CANALIOĞLU (Trabzon) – 1461’de biliyorsunuz Trabzon fethedildi.

ÖZCAN YENİÇERİ (Ankara) – Ben de onu söylüyorum işte, ekselansları ben de onu anlatmaya çalışıyorum, izin verirsiniz.

Şimdi, işin ilginç tarafı şu: Biz elimizle fişleri yazdık, böyle tablet, bilgisayar, İnternet vesaire böyle gereksiz aygıtlar yoktu o dönemde ve biz fişleri... Gerçekten çok ileri seviyede bir idealizm içerisinde, bizi çok ciddi yetiştirmişlerdi, çok net söylüyorum. Köyü değiştireceğiz, kenti değiştireceğiz, bölgeyi değiştireceğiz, ülkeyi değiştireceğiz, hâlâ aynı iddiadayım onu da söyleyeyim ve inanılmaz onu bize nasıl verdiler bilmiyorum, o idealizmden çektiğimi şeytandan çekmedim, onu da açıkça söyleyeyim. Pişman değilim, yani dimdik durmamım sebebi de odur.

Şimdi, şöyle bir şey yaptım: Çocukları sınıfa koymadım, fişleri yazdım, ormanlık bir yerd, ağaçların arasına sakladım. Dedim ki: Bu fiş kim bulursa onundur ve ilk işimiz çocuklarla fiş aramaya çıkmak oluyordu. O fişleri sonuç itibarıyla biz ormanın içerisinde buluyorduk, kime aitse, onu ilk kim gördüyse ona veriyorduk “Kimseye gösterme.” diyorduk. Üç gün sonra çocuklar geldiğinde hepsi o fişleri yazar bir hâlde geliyordu. Ben yalnız çizgileri öğretiyordum, çizgi çekmeyi öğretiyordum. Son derece başarılı olduğumu ifade edebilirim bu konuda, ayrıntılarını da kitap olarak da yazdım bunu “Ölümler Nefes Almaz” diye, anlattım orada hikâyesini. Çok enteresan, yani bir başka bir şey, öğretmenlik bir başka bir şey, bir başka sevgi, bir başka bağlılık duymak, bir de tabii insan sevmek, o toprağı sevmek, o değerleri sevmek, o değerlere ait kendini hissetmek.

Benim şimdi çok üzülüğüm bir şey var, yazdım da yani söylemesem gitmeyecek. Biz çok büyük bir milletiz, büyük bir kültürümüz var, farkında değiliz. Söylüyorlardı bize o zamanlarda söylüyorlardı, işte bizim kültürümüz oradan buraya Sibiryaya’nın ortasından şuraya kadar uzanıyor filan da bize hikâye gibi geliyordu “SSCB” diye yazıyordu üstlerinde çünkü gittim, gördüm, doğruymuş. Kelimenize orada rastladığınız zaman, atasözünüze orada rastladığımız zaman, kullandığımız... “Allı turna, turna, turna gidiyor.” diyor baktınız, onu gördüğünüz zaman bir şeyler hissediyorsunuz ve bir şeyler içinizden kıpırıyor, sanki aradığınız bir insanı bulmuş oluyorsunuz. Enteresan bir durum fakat bizim bir hatamız var. Doğu kültürü yatay kültür, Batı kültürü dikey bir kültür. Buna çok dikkat etmek gerekir. Bu siyasette de böyle, ekonomide de böyle, burada da böyle. Yatay kültür, her gelenin tuğlanın yanına tuğla koymasındır; dikey kültür her gelenin tuğlanın üstüne tuğla koymasındır ve dolayısıyla biz, hep tuğlaları teker teker koyduğumuz, yan yana koyduğumuz için mesafe alamıyoruz. Onun için bizde her Millî Eğitim Bakanına göre ayrı bir yasa çıkarılıyor, ayrı bir yönetim anlayışı

çıkarılıyor, ayrı basamaklı kur sistemi, basamaklı kâr sistemi çıkarılıyor. Çocuklar bizim için birer eğlence, birer aygıt, üzerlerinde istediğimiz tasarrufu yapabileceğimiz nesnelere olarak onları görüyoruz. Ayıptır, ayıp ötesi bir şeydir bu ama maalesef öyle hiç kimse böyle gördüğü için de böyle yapmıyor farkında olmadan bunu yapıyor. Ben şimdi size soruyorum, birçok arkadaş vardır hepsi de bilir Batı'yı, Doğu'yu, Güney'i, Kuzey'i, hep de Amerika'dan Antartika'dan örnekler verilir, bir de orada örnek olmadığını söylüyorlar. Bir örnek de biz olalım. Yani yoksa Avrupa'da örneği, olsun Türkiye'de daha iyi, yüz nakli yoktu biz yaptık oldu işte.

Şimdi, bakın, bir şey söyleyeyim anlamaya çalışın lütfen. Bizim nizamiye medreselerimiz vardı, bugün niye yok nizamiye medreseleri? Onu kaldırdık, yerine başka bir şey, onu kaldırdık başka bir şey... Peki, bizim darülmualim vardı, niye yok şimdi darülmualim? Bizim köy enstitülerimiz vardı, niye yok köy enstitüleri? Bizim öğretmen okullarımız vardı, niye yok öğretmen okulları? "Bizim eğitim fakültelerimiz vardı." diyeceğiz belki ileride.

Şimdi, bakın, şöyle bir moda türedi: Yeni, her şey yeni, anayasamız yeni olacak efendim, şey değişiyor... Özellikle bu Adalet ve Kalkınma Partili arkadaşlar size söylüyorum bunu: Globalleştik, küreselleştik, maymuna döndük. Yani her şeyi ne yapacağız? Her şeyi yeniden efendim... Değişen değişmeyen üzerinden değişir. Bir miyar koyacaksınız, değişmeyen bazı şeyler: Vefa, sadakat, inanç, itaat, şu bu. Bazı değerler vardır ve bu değerler bizi biz yapan değerlerdir. Bizim bunlardan tasarruf yapmaya, indirimde bulunmaya, bunlardan iskonto etmeye hakkımız ve hukukumuz yoktur.

Bakın, zaman en katı elementtir, yüceltir, küçültür, inşa eder, imha eder, büyütür, öğretir, üretir, tüketir. Kainatta zamanın öğreticülüğünden muaf olan hiçbir nesne yoktur ama bu zamana karşı yaşayan bazı değerler de vardır ve biz o değerlerle beraber bir kimlik ediniriz ve o değerlerle beraber biz aslında bir yerlere veya bir noktaya geliriz. Biz ilave ederek getirmiş olsak sorun bu kadar büyümeyiz çünkü asıl parametreler konmuştur, onların paradigmatları da vardır ve dolayısıyla onlar üzerinden hareket ederseniz bir değeri bulunduğu yerden, az veya çok, yeteneğinize, enerjinize, üretici ya da yaratıcı gücünüze dayalı olarak ileriye taşırırsınız ama biraz önce söylediğim gibi hep yan yana koyarsanız yeni Mevlânâlar çıkaramazsınız, Mevlânâ'yla övünmek zorunda kalırsınız, yeni Mimar Sinanlar çıkaramazsınız, Mimar Sinanlarla övünmek zorunda kalırsınız. Öbürlerini de saymayayım, varın siz sayın ama öyle olur. O hâlde biz demek ki bunları bulunduğu yerden ileriye götürebilmek için köklerinden koparmamız gerekiyor. Bir kararı alırken hele hele eğitimle ilgili bir kararı alırken bir yerine birden fazla düşünmek ve bunun üzerinden bir icraata geçmek durumundayız. Herkesin üzerinde oynayacağı, herkesin istediği gibi ameliyat yapacağı bir kadavra değil ki eğitim. Eğitim bir inşa etme sürecidir. Sonuç itibarıyla bir toplumu, bir insanı nasıl görmek istediğinizi anlatır ve daha önceki konuşmalarda da ifade ettik, ekmekten sonra en fazla ihtiyaç duyulan şey... Temel eğitim almayanlara Amerika Birleşik Devletleri arızalı insan, sakat insan muamelesi yapıyor. Peki, bunu

yaparken nereden çıkaracağız ya da nereye doğru bunu taşıyacağız? Bunu taşıyacağımız yer çok açık ve belli. Bakın “Tarihin gözleri var surlarda delik delik.” diyor şair. Bizim o tarihten gelen eğitimimizin, o tarihten gelen sosyalimizin, o tarihten gelen psikolojimizin gözleri yok mu zannediyoruz? Var da onu görmemiz gerekiyor. Dolayısıyla kendimize biraz gelmemiz gerekiyor.

Ben hep düşünmüşümdür, bu 732 yılında Ötüken’deki Türk kitabelerini, orada “Ey Türk, titre ve kendine gel.” diyor. Ben düşündüm acaba niye “Ey Türk, titre ve kendine gel.” diyor çünkü biz kendimizden geçiyoruz da onun için herhâlde. Yani birisinin bizi sarsması gerekiyor, birisinin bizi böyle biraz itip kakması gerekiyor gibi geliyor.

O dönemde başka bir şey daha var, bakın darbimesel olarak anlatılır, folklorik bir şeydir. “Bağ yapma bağlanırsın, ev yapma eğlenirsin, çek deveyi güttükçe beylenirsin” Çoban tarafımız, feodal tarafımız da oradan geliyor. Yani bizim yaşamımız, içinde bulunduğumuz kültürden, içinde bulunduğumuz tarihten soyutlanarak, yaşadıklarımızdan ayrıştırılarak açıklanamaz. Onun için, böyle büyük bir milletin evlatlarının onun ağırlığı altında ve onun sorumluluğu altında tavırlarını ve davranışlarını ortaya koymaları gerekiyor.

Biz değerlerimizle kavga etme hakkına sahip değiliz arkadaşlar. Cumhuriyet Halk Partisinden bazı arkadaşlar benim bir televizyon programım dolayısıyla bana sitemlerini iletiler. Ben onlardan özür diliyorum eğer yanlış anladılarsa, kesinlikle herhangi bir hakaret amacım yoktu. Benim söylemek istediğim...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Helalleşelim.

ÖZCAN YENİÇERİ (Ankara) – Helalleşiriz Sayın Valim bir biçimde.

Biz iki grup türettik, yani birileri bir şeylere karşı bu memlekette, söylemeyeyim şimdi efkârlanır bazı arkadaşlar, birileri de başka bir şeylere karşı. Kendiniz olmaktan niye utanıyorsunuz.

BAŞKAN – Sayın Yeniçeri, toparlayalım mı?

ÖZCAN YENİÇERİ (Ankara) – Peki, toparlayayım Sayın Başkanım, çok teşekkür ediyorum.

Şimdi, evet benim söylemek istediğim arkadaşlar: Dinlisi de bizim, dinsizi de bizim, akıllısı da bizim, aptalı da bizim, sakatı da bizim, sağlamı da bizim, eğitimi de bizim, öbürü de bizim, kesikli eğitim de bizim, bütünlükçü eğitimi de bizim, hepsi bizim. Biz şunu yapalım isterseniz... Yani bakın, bu yasa tasarısı 4+4+4 falan diyor ya... Ben o Sayın Bakanımın söylediği ana okulunun zorunlu olmadığı “Dünyada yoktur, bizde de olmasın.” düşüncesine şiddetle karşıyım ama onun dışında 4+4+4 sistemi veya 4+4+3 sistemi öyle zannedildiği gibi çok kesintili bir sistem de değil, binayı ayırmakla müfredatı ayıramazsınız. Dolayısıyla orayı da algılamak lazım. Onun üzerinden yürüyerek biz bir mutabakatı da yakalamak zorundayız. Bize ağırbaşlı, vakur, sağduyulu, soğukkanlı bir biçimde yaklaşıp bu tasarı üzerinde görüşlerimizi ifade ederek bundan hayırlı sonuç elde etmeye çalışmamız hepimizin yararına olacaktır.

Teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Çok teşekkür ederim Sayın Yeniçeri.

Şimdi, sayın üyeler, değerli milletvekilleri; bir arkadaşımıza daha söz verdikten sonra bir yemek molası vereceğiz, sonra kaldığımız yerden devam edeceğiz.

Sayın Çiğdem Münevver Ökten.

Buyurun efendim.

ÇİĞDEM MÜNEVVER ÖKTEN (Mersin) – Çok Değerli Bakanım, Sayın Başkanım, sayın milletvekili arkadaşlarım; uzun soluklu bir sürecin sonunda ilk defa sizlerle birlikte duygu ve düşüncelerimi paylaşacağım. Hepinizin bildiği gibi, biz 5 milletvekili arkadaşımızla birlikte, bu önümüze gelen kanun teklifini alt komisyon olarak üç günlük bir süreç içerisinde ve beklenenin çok üzerinde bir istişareyle, beklenenin çok üzerinde bir akliselimle, orta yolu bulmayla, diğer bir Cumhuriyet Halk Partili milletvekili arkadaşımızın dediği gibi, gelen kanun teklifinin yüzde 60' ını o Alt Komisyonda istişare noktasında değiştirerek bugüne geldik. Gördüğüm kadarıyla bütün bugüne kadarki bu konuşmaların çoğu geri kalan yüzde 40 üzerinden devam etmekte. Bu noktada ben, bütün Alt Komisyondaki arkadaşlarıma da ayrıca teşekkür ediyorum hem Cumhuriyet Halk Partili hem Milliyetçi Hareket Partili arkadaşlarıma çünkü benim için gerçekten son derece bilimsel, son derece saygılı, son derece etik ve bu toprakların insanların bir paydada bulunduğu anlardı, o yüzden çok mutluyum.

Şimdi, ben hepinize hem bir eğitimci hem...

BAŞKAN – Sayın Ökten, Komisyonun AK PARTİ'li üyeleri, onlar da teşekkür bekliyorlarmış.

ÇİĞDEM MÜNEVVER ÖKTEN (Mersin) – “Diğer arkadaşlarıma” dedim zaten, kendimi onlardan ayrı görmediğim için “Diğer arkadaşlarıma” da dedim.

Şimdi, en başta anne olarak çünkü bütün kimliklerin ötesinde anne olmayı çok önemsiyorum, iki tane evlat sahibiyim, Allah bağışlarsa. Daha sonra hem filolog hem öğretmenim, hem de çok uzun yıllar korunmaya muhtaç çocuklarla ilgili sivil toplum kuruluşlarında çalıştığım ve kendime ait vakfım olduğu için, çocukların eğitimi benim için çok önemli.

Ben farklı bir vizörden, farklı bir bakış açısından bazı şeyleri sizlere küçücük de olsa toparlayarak anlatmak istiyorum. Şimdi bütün dünyaya baktığımız zaman biz jenerasyonlar arasında, yani nesiller arasında o nesillerin birbiriyle iletişimi arasında hep bir sıkıntı bir problem olduğunu gördük. Şimdi bence de şurada yaşadığımız şu sıkıntının kaosu ve belki de istemesek de bir iletişimsizliğin temelinde bunların yattığına inanıyorum. Şöyle bazı birkaç tespitim var dünyanın global anlamda siyasi, sosyal ve jeopolitik konjonktürüne baktığımda şimdi dünyanın 1922 ve 1945 yılları arasında bir kuşağı var hepinizin bildiği gibi. Bu kuşak büyük sıkıntıların büyük travmaların ve

büyük savaşların olduğu İkinci Dünya Savaşını yaşamış bir kuşak. Bizim topraklarımız da biliyorsunuz bu kuşaktan, bu sıkıntılardan nasibini almış insanlar var ve bu buhranlar ve sıkıntılarının toplumda yaşayan insanlara ve ondan sonraki yaşayan jenerasyonlara da çok büyük travmalar getirdiğini görmüş bulunmaktayız.

İkinci nesil kuşağı dediğimiz bir kuşak var ki, bu da 1946 ve 1964 yılları arasında doğmuş bir kuşak. Buna da toplumsal anlamda, sosyolojik anlamda “ben” kuşağı deniyor, yani “baby boomer”, çünkü bu kuşak 1946-64 yılları arasındaki bu doğan kuşak yani ikinci nesil kuşağı geleneksel anlamdaki kuşağın çocukları olarak dünyaya gelmişlerdir ve çok sakin bir kuşak değildir. Çünkü geçmişin yaşadığı bütün travmaları, bütün sıkıntılarını bu çocuklar beraberinde taşımışlardır. Bu yüzden baktığımız zaman Türkiye’ye de baktığımız zaman Türkiye bu tarihler arasında ihtilaller çok partili süreçler geçirmiştir ve bu süreçlerin sancıları topluma intikal etmiştir, bu sancuların süreçlerinin de o toplumda yaşayan genç jenerasyona intikal ettiğini görüyoruz. Yine bu İkinci Dünya Savaşından sonra dünyaya gelen çocuklar bir nüfus patlaması sonucunda dünyaya gelmişlerdir ve 1 milyar bebek -bu yüzden “baby boomer” deniyor- bu kuşak otoriteyi zorlayan ve statükodan nefret eden bir kuşak şeklinde toplumda yaşamışlardır. Yine büyük çoğunluğu da bu kuşağın teknolojiye uzak durmuştur.

Şimdi 1965 ve 1980 dilimi içerisinde dünyaya gelen çocuklara baktığımızda da bunlar şu andaki zaten nüfusun çoğunluğunu bu kuşak oluşturmaktadır. Bunlara da sosyolojik anlamda “sandviç kuşağı” deniyor. Çünkü bunlar bir taraftan çocuklarını eğitir ve bakımını sağlarken bir taraftan da anneleri ve babaları geçmişteki bakımını, ilgisini, ihtimamını sağlamaktadırlar.

Şimdi bizim Türkiye’imize baktığımız zaman sahip olduğumuz değerler doğrultusunda Avrupa ve Amerika toplumundaki kuşaklarda bunun çok büyük ters etkilerini görüyoruz. Yani bu jenerasyon anne ve babayı bizim jenerasyonumuzdaki gibi bizim toplumumuzdaki değerlerdeki gibi bakmak, onlara sahip çıkmak noktasında son derece bencilce hareket ediyorlar ve bu da o toplumu sosyolojik anlamda birliğini, beraberliğini bozduğu için ondan sonraki gelen jenerasyonu da sosyolojik olarak incelediğimiz zaman beraberinde psikolojik anlamda hedonizm ve benmerkezci bir noktaya götürüyor. Bu da gençler için çok kötü bir nokta aslında. Ama bizim toplumumuz için bu söz konusu değil Allah’a şükürler olsun. Çünkü sahip olduğumuz değerler doğrultusunda bu şekilde bir yetişme söz konusu değil.

Şimdi bu kuşaklar biraz önce söylediğim gibi tüketim toplumunun da ilk kuşakları. 1980-2000 arasında doğmuş neslin de bazı özellikleri var. Birçoğumuzun çocukları da bu 1980 ve 2000 yılları arasında doğmuş çocuklar. Bu kuşak için aslolan ne annesi ne babası ne okul, ne babaannesi ne anneannesi aslolan akranları tarafından onaylanmak. Yani akran onayı onlar için birincil derecede önemli bir şey. Yine aynı zamanda bu kuşağa baktığımız zaman internet, cep telefonu, sanal âlem ve bilişim çağı jenerasyonunun psikolojik özelliklerinin başında tek tip olmamak yatıyor. Bu çok önemli

bir şey. Onlar tek tip olmamayı aynı düşünmekten kaçınıyorlar ve kendi tarzlarını ve kendi tavırlarını oluşturup ona göre hareket ediyorlar. Bu da onların...

BAŞKAN – Sayın Ökten, toparlayabilir misiniz.

ÇİĞDEM MÜNEVVER ÖKTEN (Mersin) – Hemen toparlıyorum.

Bu da onların bizim ve bizden önceki jenerasyondan daha öz güvenli olduğunu gösteriyor. Yine eğitim hayatlarında karşılıklı etkileşim olursa ilgilerini yüksek tutuyorlar ve iş birliği hâlinde oluyorlar, yine hayatı ebeveynlerinin kuşağı gibi gereğinden fazla ciddiye almıyorlar. Bu da çok önemli bir şey Çünkü gereğinden fazla ciddiye almanın psikolojik anlamda onları yıpratacaklarının farkındalar. Şimdi bu nesil çocuklar çok uzun konuşmalar yapmıyorlar bizim gibi. Onlar hem proaktifler hem çözüme yönelikler hem de bir hedef belirledikten sonra o hedefi nasıl çözebiliriz diye çok kısa ve verimli konuşmalar yapıyorlar, hedefe odaklanarak.

Yine onlar için asılan bir duygu var: Güven duygusu. Bu onların toplumdaki diğer bireylerle iletişimini sağlıyor ve aynı zamanda zekânın her on yılda bir üç puan arttığı günümüzde beraberinde duygusal zekâ dediğimiz ve önemini asla yadsıyamadığımız ve gerekliliğini çok iyi bildiğimiz zekânın bütün parametrelerini kullanan bu nesil geçmişin bilgi ve alışkanlıklarını gelenekleriyle anlamaya çalışan ve kuşak farklılığına istemeseler de bu düşünce sistemi yüzünden yol açıyorlar.

Yine eski kuşakların dünyayla olan ortak noktası çok az iken yeni kuşakların ortak paydası dünya kuşaklarıyla olan iletişimdir. Bakın bu çok önemli bir şey, dün CHP'li bir milletvekili arkadaşımız çok güzel gerçekten bilimsel bazı veriler verdi ve ben çok büyük faydalar sağladım kendisinden, teşekkür ediyorum kendisine. Bu çağın iletişim çağı olduğunu ama bu çağ içerisinde bizim eğitim noktasında bu iletişim çağında bir katma değer yaratamazsak eğer herhangi bir şekilde verimli nesiller yetiştiremeyeceğimizi söyledi sonuç olarak ve şöyle de bir şey söyledi, dedi ki, “Biz bu iletişim çağında kendimize ait bir yazılım oluşturamazsak, bu teknoloji çağında yapmış olduğumuz hiçbir yatırımın değeri yoktur.” FATİH Projesi için söylemişti bunu. Ben de bunu araştırdım, Pardus projesi, şimdi TÜBİTAK tarafından geliştirilen ve ulusal iletişim sistemi olarak FATİH Projesi kapsamında satın alınan tüm akıllı tahtalara yüklenmiş bir durumda ve bu konuda TÜBİTAK'la iş birliği yapılarak öğrenci ve öğretmenlerimizin Pardus'ü kullanmaları teşvik edilmektedir ve bu teşvik edilirken yine de FATİH Projesi ulusal işletim sistemi olan Pardus'ün yaygın ve etkin kullanılması yoluyla da uluslararası düzeyde kullanılacak bir marka olması için çaba sarf edilmektedir. Şimdi baktığımız zaman bunu özellikle söylemek istedim. Çünkü o arkadaşımız, Pardus projesi 2008' de...

BAŞKAN – Sayın Ökten, sürenizi çok aştınız.

ÇİĞDEM MÜNEVVER ÖKTEN (Mersin) – Çok mu aştım?

BAŞKAN - Evet. (CHP milletvekillerinden “Konuşsun biz dinleriz.” sesleri)

ENGİN ÖZKOÇ (Sakarya) – Kabul ediyoruz, çok güzel konuşuyor.

ÇİĞDEM MÜNEVVER ÖKTEN (Mersin) – Yok, çok fazla konuşmak istemiyorum, yani...

BAŞKAN – Ben daha sonra yine söz veririm Sayın Ökten'e.

MAHMUT TANAL (İstanbul) – Efendim, öğrenme hakkımız var, arkadaşımız devam etsin.

ÖZCAN YENİÇERİ (Ankara) – Sayın Başkan, gördünüz mü işte bakın, Sezar'ın hakkını Sezar'a veriyorlar.

ÇİĞDEM MÜNEVVER ÖKTEN (Mersin) – Hepinizin nezaketine çok teşekkür ediyorum.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Bilgiye dayalı, güzel bir konuşma dinliyoruz.

ENGİN ÖZKOÇ (Sakarya) – Zevkle dinliyoruz Sayın Başkan.

ÇİĞDEM MÜNEVVER ÖKTEN (Mersin) – Teşekkür ediyorum.

Sonuç olarak şöyle diyeyim isterseniz hepinizi rahatlatmak için, isterseniz hepinize Halil Cibran'ın çocuklarımızla ilgili yazmış olduğu bir şiiri var, müsaadenizle okuyayım Sayın Başkanım, çok önemli bir şiirdir bu Çünkü. Hepimiz bundan faydalanırsınız değil mi?

BAŞKAN – Arkadaşlarımız da ısrar ettiklerin göre, buyurun okuyun.

ÇİĞDEM MÜNEVVER ÖKTEN (Mersin) – Teşekkür ediyorum.

“Çocuklar sizin çocuklarınız değil,

Onlar kendi yolunu izleyen yaşamın oğulları ve kızları.

Sizin aracılığınızla geldiler ama sizden gelmediler

Ve sizinle birlikte olsalar da, sizin değililer.

Onlara sevginizi verebilirsiniz, ama düşüncelerinizi değil.

Çünkü onların da kendi düşünceleri vardır.

Bedenlerini tutabilirsiniz, ama ruhlarını hayır.

Çünkü ruhları yarındadır.

Siz de yarını düşlerinizde bile göremezsiniz.

Siz onlar gibi olmaya çalışabilirsiniz ama sakın onları

Kendiniz gibi olmaya zorlamayın.

Çünkü hayat geriye dönmez,

Dünle de bir alışverişi yoktur.

Siz yaysınız, çocuklarınız ise,

Sizden çok ilerilere atılmış oklar.

Okçunun önünde kıvançla eğilin.” (Alkışlar)

Şimdi, bizim AK PARTİ olarak felsefemiz, iyi insan yetiştirmek, iyi insan yetiştirirken de, bu amaçla izlenen metot ve ilkelerin çocuğa bütünüyle ve yönüyle ele almak ve çocuğun fitratına önem vermek öngörülür. Bu metotta boş zaman yoktur, zamanın, bedeninin ve aklının ve ruhunun ihtiyaçlarına göre şekillendirilmesi ve verimli olarak doldurulması esastır.

Çok teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

Saat 20.15' te toplanmak üzere toplantıyı kapatıyorum.

Kapanma Saati: 19.10

BEŞİNCİ OTURUM

Açılma Saati: 20.24

BAŞKAN : Nabi AVCI (Eskişehir)

BAŞKAN VEKİLİ : Avni ERDEMİR (Amasya)

SÖZCÜ : Fikri IŞIK (Kocaeli)

KÂTİP : Osman ÇAKIR (Düzce)

----- 0 -----

BAŞKAN – Sayın üyeler, Sayın Bakan, sayın milletvekilleri, Millî Eğitim Bakanlığının değerli bürokratları, sayın basın mensupları; toplantımıza kaldığımız yerden devam ediyoruz.

Şimdi, ilk sözü Sayın Ferit Mevlüt Aslanoğlu'na veriyorum.

Buyurun Sayın Aslanoğlu.

FERİT MEVLÜT ASLANOĞLU (İstanbul) – Sayın Başkan, Millî Eğitim Komisyonunun çok değerli üyeleri, Sayın Bakan, Millî Eğitim Bakanlığının değerli temsilcileri; hepinize saygılar sunuyorum.

Sayın Başkan, ben ne pedagoğum ne eğitimciyim. Ben mesleklere çok saygı duyarım. Herkes kendi mesleğini en iyi bilir. Bu nedenle, ben bir eğitimci olmadığım için bu konuda ahkâm kesmek istemiyorum. Ancak bu konu ulusal; hepimizin, çocuklarımızın, geleceğimizin bir konusu.

Sayın Başkanım, isterseniz başka bir arkadaşına söz verin çünkü biraz rahatsızım.

BAŞKAN – Peki.

Sayın Ramazan Kerim Özkan burada mı acaba?

Sayın Emre Köprülü, buyurun.

EMRE KÖPRÜLÜ (Tekirdağ) – Sayın Başkanım, Sayın Bakan, değerli milletvekilleri; ben de eğitimci değilim, kendim hukukçuyum. Ama tabii aradan önceki konuşmalarda Çiğdem Hanım'ın güzel bir şiiri vardı, biz de hep birlikte alkışladık. Özcan Bey yazıtlardan örnekler verdi, “Titreyin ve kendinize gelin.” şeklinde güzel bir örnek verdi. Tabii, ben de bu bağlamda arada baktım, acaba dedim bir şiir bulabilir miyim, bir şey var mıdır? Fakat kendim de eğitimci olmadığım için ancak güzel bir söz buldum, Mustafa Kemal Atatürk'ün bir sözü eğitimle ilgili, diyor ki: “Eğitimidir ki, bir milleti ya özgür, bağımsız, yüksek bir toplum olarak yaşatır ya da milleti esaret ve sefaletle sürükler.” diyor. “Çünkü kaynaşmış bir millet hâline gelmenin, çağdaşlaşmanın, kalkınmanın, hür ve demokratik bir toplum olabilmenin en etkili aracı eğitimidir.” diyor. İşte bu bağlamda, tam da bu söylemin ışığı altında bir devletin ve toplumun gelişmesi ve devami için bu denli önemli bir kavram, ancak ve ancak tabii ki çok geniş bir katılım ve karşılıklı fikirlerin tartışılmasıyla bulunabileceğini düşünüyorum. Bu nedenle de, böyle bir kanun hazırlanırken, böyle bir tasarı, teklif hazırlanırken toplumun tüm kesimlerinin

düşüncelerinin alınması, üniversitelerin, sendikaların, sivil toplum kuruluşlarının, derneklerin ve tüm kademelerinden halkın dinlenmesi daha doğru bir yol olurdu diye düşünüyorum. Çünkü çocuk, çocukların eğitimi, bunlar çok narin ve hassas kavramlar. Bu konulara, her ne kadar eğitimci olmasak da, toplumun içinde yaşayan bir birey olarak böyle çok hızlıdan hızlıya, tabirimi maruz görün ama lambur lambur bir şekilde girilmesinin toplum bakımından sonuçlarının çok ağır olacağını ve eğitim sisteminin gelecekte gerçekten bir yazboz tahtasına döneceğini düşünüyorum.

Değerli milletvekilleri, bizler böyle bir konuya, böyle önemli bir konuya toplumumuzun, ülkemizin, hepimizin geleceğini ilgilendiren böyle bir konuya bir ön yargının peşinden giderek gitmememiz gerektiğini düşünüyoruz. Bizler ancak ve ancak aklın ve bilimin peşinden giderek doğru bir yolu bulabiliriz. Ancak yine bu sayede çocuklarımızı ve toplumu aklın ve bilimin egemen olduğu, güçlü olduğu bir hâle getirebiliriz.

Şimdi, hepimiz kendi vicdanlarımıza soralım: Parlamentoda ya da Komisyonda -şu anda Komisyonda diyelim daha doğru- işbu eğitim yasasıyla ilgili, Komisyon üyesi değiliz ama, Komisyon üyeleri ellerini kaldırırken düşünmelidirler ki çocuklarımızın, ülkemizin, Türkiye'nin geleceğiyle ilgili bir karar alıyorlar. Düşünmelidirler ki gelecekte çocuklarımıza, toplumumuza modern bir eğitim vermek amacıyla mı acaba elimizi kaldıracağız ya da ret vereceğiz? Kendimizin ya da partimizin devamlılığı için değil Türkiye Cumhuriyeti'nin güçlü bir toplum olmasının devamlılığını sağlamak amacıyla bu Komisyona gelmeliydi bu tasarı ancak burada görüyoruz ki durum gerçekten farklı. Amacın böyle olmadığını maalesef üzülerek burada milletvekilleri olarak görüyoruz. Bu teklif Meclisimize çocuklarımız ya da eğitimin geleceği için gelmemiş. Bunu dün -ben gene Komisyondaydım- bazı iktidar partisinin milletvekilleri de itiraf ettiler, belki söz aralarında istemeden de olsa itiraf ettiler. Bu geçmişten kaynaklı bazı düşüncelerin ya da intikam duygularının karşılığı olarak Meclise gelmiş. Bugün de bu kapsamda bunu tartışıyoruz.

Değerli milletvekilleri, eğitim gibi, Türkiye'nin geleceği gibi, çocuklar gibi çok narin bir konuda şahsi kinlerimizi, ihtiraslarımızı tatmin edeceğiz diye koca bir ulusun ve milletin geleceğini bilinmez bir noktaya çekmemeliyiz. Bu tasarıyla çocuklarımızın okullaşmasının, sokakta çalışma, erken annelik, çeteleşme, çocuk iş gücü, çocuk istismarı, şiddet gibi olumsuzlukların daha fazla artacağına dair kuşku duyuyoruz. Bu kuşku sadece de bize ait değil. Evet, Komisyon çok yoğun bir şekilde çalışıyor, sabahdan giriyor, gecelere kadar bu Komisyon üyeleri burada çalışmalarda, karşılıklı görüşmelerde bulunuyor ama acaba Komisyon burada çalışırken dışarıda sivil toplum kuruluşları, dernekler, halk bu konuda ne diyor? Komisyon üyelerinin bu kadar yoğun çalışma pozisyonlarının dışında acaba toplumda bu tasarıyla ilgili söylenenleri dinleyebilme şansları var mı? Toplumun büyük bir kesimi bu tasarıya ciddi olarak karşı çıkıyor. İnsanların, halkın ciddi olarak kuşkuları var ve bu kuşku maalesef ki bu kadar alelacele getirilmiş, hızlı bir şekilde yasalaşması

sanki mecbur tutulan bu tasarıda halkın bu korkularını ve eksi yöndeki düşüncelerini maalesef ki tatmin edemiyor. Okul binalarının, insan gücünün yetersizliğinin, toplumun her kesiminde eşit düzeyde eğitim sağlanamamasının, ulaşım, barınma, beslenme gibi temel ihtiyaçların dahi karşılanılmasında zorlanıldığı bir süreçte bu tasarı eğitim sistemini ve toplumu çok daha büyük bir sıkıntıya sokacaktır diye düşünüyorum.

Tabii, söz sırası gelmişken bir düşünceyi daha belirtmek istiyorum. Bu tasarının şöyle bir anlamı daha vardı ve bu şekilde devam etmesi, bu süreçte işlemesi başka bir tehlikeyi daha beraberinde getirdi diye düşünüyorum. Bakın, bu görüşmeler başladığında maalesef ki Bakanlar Kurulundan değil de milletvekillerinin önerisiyle Komisyona havale edildiğinde bir sivil toplum kuruluşu bu tasarıyla ilgili bir düşüncesini belirtti. Bu tasarıya karşı olduğunu söyledi, belki tamamına da değil bazı maddelerine karşı olduğunu söyledi. Başbakan da dâhil tüm iktidar grubu âdeta bir linç girişiminde bulundu. Bunu çok üzülerken gördük. Ya, bir sivil toplum kuruluşu bir yasa hakkında aksi bir görüş bildiremez mi, “yanlıştır” diyemez mi, “değiştirilmesine ihtiyaç vardır” diyemez mi? Bu sivil toplum kuruluşu hiç mi söz hakkına sahip değildir, hiç mi iktidarı eleştirme hakkına sahip değildir? Herhâlde kininin davacısı olmak tam olarak böyle bir şeydir diye düşünüyorum.

Başka bir konu ise şu: Bugün yasa görüşmelerinde bunları yaşıyoruz. Sivil toplum kuruluşları, aksi söyleyenler toplumu resmen linç edilmek üzere haklarında beyanlarda bulunuyor. Bakın, bu Mecliste anayasa görüşmeleri olacak olası bir zamanda, ileride, şimdi Uzlaşma Komisyonu çalışıyor. Bugün, işte bu yaşananlar, gelecekte olası anayasa görüşmelerinde toplumda ve muhalafette anayasayı yapmak konusunda iktidarın, AKP'nin çoğulcu bir yaklaşımla hareket edeceğine dair düşünceleri sizce zedelemiyor mu? Anayasa konusunda gelecekte bizleri neler beklediği, toplumu neler beklediği konusunda ciddi sıkıntılar yaratıyor, ciddi kuşkular yaratıyor.

BAŞKAN – Sayın Köprülü, toparlar mısınız lütfen?

EMRE KÖPRÜLÜ (Tekirdağ) – Tamamlıyorum Sayın Başkanım.

Ben, gerçekten bu konuda bir eğitimci olmamakla beraber, toplumun içinde yaşayan bir birey olarak başından bugüne kadar tasarının geliş süreciyle ilgili ve tasarıya bir bakış açısıyla ilgili kuşkularımı toplumun bir sesi olarak dile getirmek istedim.

Teşekkür ediyorum, Sayın Başkanım, nezaketiniz için de ayrıca.

BAŞKAN – Ben de teşekkür ediyorum, sağ olun.

Sayın Ferit Mevlüt Aslanoğlu.

Buyurun efendim.

FERİT MEVLÜT ASLANOĞLU (İstanbul) – Başkanım, tekrar özür diliyorum.

BAŞKAN – Estağfurullah.

FERİT MEVLÜT ASLANOĞLU (İstanbul) – Ben konuya şuradan başlıyorum: “Ben bir eğitimci değilim.” dedim ve eğitim konusunda da bilmediğim konuda da çok görüş bildirmek istemem ama biz bir dünyada yaşıyoruz. Öğleden sonra Sayın Bakanı dinledim. Sayın Bakanın FATİH Projesi’yle ilgili ettiği kelimelerden birkaç kelime edeceğim. Türkiye’nin geleceği için FATİH Projesi ve ekonomik ve sosyal olarak umut projesinden bahsetti. Sayın Bakanım keşke bize, bizlere, bu FATİH... Biz çocuklarımızın geleceği için, çocuklarımızın vizyonu için, çocuklarımıza yapılacak her türlü yatırıma son derece katkı veririz. Keşke burada söylediğiniz, biz sizden daha önce, bırakın bizi, bir Millî Eğitim Komisyonu üyelerinin, bilmiyorum, onlar FATİH Projesi’nin ne getirip ne götürdüğünü acaba biliyorlar mı? Bırakın bu ülkedeki milletvekillerini, milletvekillerine bu FATİH... Anlı şanlı açılışlar, seremoniler yaptınız ama bizlere de çocuklarımızın geleceği için umut projesi, Türkiye’nin gelecek projesi olarak bahsettiğiniz FATİH Projesi’nden keşke bir bilgi verseydiniz. Bizler de sadece çocuklarımız için mutlu olurduk, gurur duyardık. Onun için, bunu, bugün değil çünkü şöyle bir laf ettiniz “FATİH Projesi’yle ilgili bilgisi laflar ediliyor.” Sayın Bakanım, bunun kabahati bizde değil, biz okuduğumuz ve bildiğimiz konularda konuşuruz. Bunun kabahatini siz kendinizde arayın. Demek ki FATİH Projesi’yle ilgili en azından Türkiye Büyük Millet Meclisine, Türkiye’nin umudu olan bu Proje’yle ilgili bilgi verme gereği duymadığınıza göre bu lafı etmeye de hakkınız yoktur Sayın Bakanım. En azından hepimiz bu konuda katkı veririz, destek veririz, çocuklar hepimizin çocukları.

Yine, Sayın Bakanım, yazılım sektörünün olmadığından, bilişim sektöründe de geri kaldığımızdan bahsettiniz. Doğrudur. Ben bir başka pencereden bakacağım olaya. Sayın Bakanım ben bu teklifi inceledim, baktım, acaba Türkiye’de yabancı dil eğitimiyle ilgili herhangi bir şey var mı diye. Siz Türkiye’de yabancı dil eğitimi vermediğiniz, Millî Eğitim Bakanlığının bu konuda hiçbir önlem almadığı bir ülkede siz ne yazılım ne bilişim sektörünün geleceğinden çok ümitvar olamazsınız Sayın Bakanım. Dünyada yabancı dil -hangi lisan olursa olsun- çocuklarımıza, çocuklarımızın geleceğini, dünya vizyonunu eğer göndereceksek yabancı dil bilmeyen çocuklarımız bundan sonra dünya pastasından hiçbir şekilde faydalanamazlar Sayın Bakanım. Bu nedenle, biz bunu tartışmalıyız. Çocuklarımızın geleceğinde bunu tartışmalıydık. Acaba biz çocuklarımıza ilköğretimden başlayarak -ben pedagog değilim- hangi yaşta yabancı dil eğitimine başlayıp, lise sona kadar bir lisan, üniversitede ikinci bir lisanı nasıl öğretebilirdik, ben bunları sizden duymak isterdim. Ama çocuklarımızın geleceği, dünyanın geleceği artık yabancı dil bilen, vizyonu olan gençlerimize bağlı. Dünyada çağrı merkezleri, dünyada müşteri servislerinin artık Hindistan’da, Çin’de, bazı ülkelerde kurulduğunu herhâlde benden çok arkadaşlarım daha iyi biliyor. Bugün, birçok Amerikan şirketinin müşteri çağrı merkezleri Hindistan’da. Nedir? Çünkü Hindistan’da yabancı dil bilen insan bulabiliyor. Bakın dünyaya, Amerika’ya gidin Sayın Bakan, hastanelere bakın, hastanede çalışan doktorların yüzde 50’i

Hintli. Demek ki biz dünya ekonomik pastasından yeterince pay alamıyorsak öncelikle biz çocuklarımızın geleceğini en az iki lisan bilen gençlik yaratırsak o zaman dünya ekonomik pastasından hepimiz faydalanırız, hiç bu yöne bakmıyoruz. Eğer dünyanın geleceğinde Türkiye olacaksa yabancı dil bilmeyen hiçbir çocuğumuz bir yere gidemez.

Sayın Avcı, size soruyorum: Siz yabancı dil bilmeseydiniz bilmem Dışişlerinde görev alabilir miydiniz?

BAŞKAN – Bilmediğim hâlde de alamadım.

FERİT MEVLÜT ASLANOĞLU (İstanbul) – Aldınız.

Bu nedenle arkadaşlar, şunu söylüyorum: Sayın Bakan, çocuklarımızın lise sona kadar bir lisan, üniversiteyi bitiren diğer aynı çocuğumuzun ikinci lisanı bilmesi kadar artık dünyanın geleceğinde bu elzemdir, şarttır. Biz bunları hiç konuşmuyoruz, sadece çocuklarımızı katlediyoruz, altını çiziyorum, bunu yapmakla çocuklarımızı katlediyoruz. Benim çocuğumu kimsenin katletmeye hakkı yoktur. Sadece Türkiye’de üç tane, dört tane üniversitenin Boğaziçi, Bilkent ve ODTÜ dışında diğer üniversiteye giden gençlerini yabancı dil eğitiminden yoksun bırakmak kimsenin hakkı da değildir. Ayrıca liseyi bitiren çocuklarımızın bir yabancı dili bilmesi kadar bırakın, kendi ekmeklerini dünyada kendileri bulur.

Bu nedenle Sayın Bakan, ben bunları konuşmayı yeğledim. Burada saatlerce tartışma yerine bunları, çocuklarımızın geleceğini konuşmayı çok daha yeğledim ama maalesef biz hâlâ burada benim çocuğum, benim torunuma artık karar veriyorsak, siz benim de görüşümü, benim de düşüncemi almak zorundasınız. Maalesef, tek taraflı bir yere gidemeyiz Sayın Bakan. Bu ulusal bir projedir, ulusal bir programdır. Hepimizin çocuğunun geleceğidir. Eğer ortak noktamız çocuğumuzsa, hepimizin, herkesin çocuğuyorsa bu konuda ortak karar vermek zorundayız Sayın Bakan. Bu açıdan ben özellikle yabancı dil eğitimi konusunda bir kez daha -hepinizin çocuğu var arkadaşlar- dikkatlerinize sunuyorum. Altını çiziyorum, liseyi bitiren çocuğumuz bir yabancı dil, üniversiteyi bitiren çocuğumuz ikinci yabancı dil bilirse dünyada biz her yeri fethederiz.

Hepinize saygılar sunarım.

BAŞKAN – Sayın Aslanoğlu çok teşekkür ederim.

Devam edelim mi Ali Haydar Bey, aynı anlaştığımız şekilde?

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Evet, lütfen.

BAŞKAN – Sayın Mustafa Serdar Soydan.

Buyurun efendim.

MUSTAFA SERDAR SOYDAN (Çanakkale) – Sayın Başkan, Sayın Bakanım, değerli milletvekili arkadaşlarım; hepinizi saygıyla selamlıyorum.

Değerli arkadaşlar, çok önemli bir konuyu konuşuyoruz, önemli bir teklifi konuşuyoruz. Toplumun bütün kesimlerini ilgilendiren, toplumdaki bütün bireyleri ilgilendiren hatta toplumun geleceğini yapılandıracak olan bir konuyu burada konuşuyoruz. Ama böylesine önemli bir konuyu yangından mal kaçırmak gibi geldik, burada tartışıyoruz. Keşke bu konuyu sivil toplum örgütleriyle konuşabilseydik, keşke bu konuyu ilgili kurumlarla konuşabilseydik, tartışabilseydik ki bu konuyla ilgili görüş belirtmek isteyen sivil toplum örgütleri de az önce arkadaşımın belirttiği gibi Sayın Başbakan'dan nasibini aldı. O anlamda diğer sivil toplum örgütleri de Sayın Başbakan'dan fırça nasibini almamak için de herhâlde görüşlerini fazla belirtemiyorlar ama yine bu konuyla ilgili bazı ilgili kurulların hazırladığı raporlar var. Eğer sürem yeterse, yettiği ölçüde de bu raporlardan bir tanesinin bir kısmını sizlerle paylaşmaya çalışacağım.

Değerli arkadaşlar, yasalastığı takdirde bu teklifin eğitim sistemine birçok açıdan zarar vereceği düşünülüyor. Yapılan incelemeye göre,

1) Yasa teklifi 8 yıllık zorunlu eğitimi getiren Temel Eğitim Reformu'nun kazanımlarını riske atıyor.

2) Teklif yasalastığı takdirde ortaya çıkacak kesintili öğretim, 4+4 uygulaması ciddi riskler barındırıyor ve

3) Teklifin hazırlanma biçimi katılımcı ve bilimsel bulgulara dayalı bir eğitim politikası kültürünün gelişmesine engel oluyor. Yasa teklifi 8 yıllık zorunlu eğitimi getiren Temel Eğitim Reformu'nun kazanımlarını riske atıyor.

8 yıllık zorunlu eğitim 1997'de apar topar başlatılmış bir uygulama değil. 8 yıllık zorunlu eğitime ilginin geçmişi 1946'ya kadar uzanıyor. Bu tarihte gerçekleştirilen 3'üncü Millî Eğitim Şûrası 8 yıllık zorunlu eğitime geçişi öneriyor. Ancak 222 sayılı İlköğretim ve Eğitim Kanunu 1961'de yasalaşana kadar somut bir adım atılmıyor. Bu yasayla zorunlu öğrenim süresi yedi, on dört yaş grubunu kapsayacak biçimde 8 yıla çıkarılıyor; ancak 5+3 formülü benimseniyor ve sadece ilk kademe zorunlu olarak uygulanıyor. Bunu takiben 10'uncu Millî Eğitim Şûrası'ndan başlayıp 15'inci Millî Eğitim Şûrası'na uzanan süreçte 8 yıllık kesintisiz zorunlu eğitim akademik olarak tartışılıyor ve 1971'de 16 ilde, 18 okulda ve 1981'de 10 okulda kesintisiz zorunlu ilköğretimin pilot çalışmaları yapılıyor.

1983'te 2842 sayılı Kanun'la 1739 sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 7'nci ve 22'nci maddeleri değiştiriliyor ve ilköğretimin altı, on dört yaşlarındaki çocukların eğitim ve öğretimini kapsadığı, ilköğretimin kız ve erkek bütün vatandaşlar için zorunlu ve devlet okullarında parasız olduğu kanunlaşıyor. Ancak 2917 sayılı Kanun'a eklenen bir maddeyle ortaokullar yurt sathına yaygınlaştırılana kadar ilköğretimin sadece ilkokul bölümü zorunlu kılınıyor.

Bütün bu çabalardan sonra 1997'de 4306 sayılı Kanun ile 222 sayılı İlköğretim ve Eğitim Kanunu'nun 9'uncu maddesi ve 1739 sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 23'üncü maddesi "İlköğretim kurumları 8 yıllık okullardan oluşur. Bu okullarda kesintisiz eğitim yapılır ve bitirenlere ilköğretim diploması verilir." olarak değiştiriliyor ve 8 yıllık kesintisiz zorunlu eğitim ilköğretimde muazzam bir yeniden yapılanma, eğitime yatırım dalgası ve kamu, sivil toplum, uluslararası kuruluşlar ortaklığındaki girişimlerle yaşama geçiyor. Bu çerçevede 11 milyar Amerikan doları karşılığı Türk lirasının harcandığı tahmin ediliyor.

8 yıllık kesintisiz zorunlu ilköğretim, daha fazla çocuğun okullu hâle gelmesine büyük katkıda bulundu. 8 yıllık kesintisiz zorunlu eğitim hamlesi sayesinde 5'inci sınıftan sonra okulla bağlantısı kopacak 3,5 milyon çocuk eğitimde tutuldu. Bunun doğal sonucu olarak okullulaşma oranları hızla yükseldi ve kesintisiz zorunlu eğitim sayesinde çocuklar daha fazla eğitim aldılar.

1997-1998 öğretim yılında yaşama geçirilen kesintisiz zorunlu eğitim ile on bir, on iki, on üç ve on dört yaş grupları için eğitime katılım çok ciddi biçimde arttı. On dört yaşındakiler için eğitime katılım 1993'te yüzde 43'ten 2008'de yüzde 78'e yükseldi. Ancak zorunlu kesintisiz eğitim sadece ilköğretimde eğitime katılımı etkilemekle kalmadı. Aynı zamanda ilköğretimden mezun olan öğrencilerin ortaöğretime devamı da hızla yükseldi. Bu konuda yapılan araştırmalar zorunlu kesintisiz eğitim sayesinde tipik bir öğrencinin ortaöğretime devamının yüzde 3,2 oranında yükseldiğini gösteriyor. Ayrıca bu etki sosyoekonomik olarak elverişsiz koşullara sahip öğrenciler için çok daha yüksek.

Kısacası zorunlu kesintisiz eğitim, hem ilköğretime hem de ortaöğretime katılımı olumlu yönde etkiledi ve toplumsal eşitsizliklerin azaltılmasında önemli bir rol oynadı. Bunun sonucunda, nüfusun ortalama eğitim düzeyi yükseldi. Dünya Bankasının tahminlerine göre 2000 senesinde on beş, on dokuz yaş grubunda bulunan kadınlar ortalama 4,4 sene eğitim alırken 2010'da bu rakam 5,2 seneye ulaştı. 2000 senesinde on beş, on dokuz yaş grubunda olan kişilerin 8 yıllık zorunlu kesintisiz eğitim uygulamasından yararlanmadıkları dikkate alındığında, bu reformun kadınların ortalama eğitim süresini yaklaşık bir sene yükselttiği ortaya çıkıyor.

1997'den bu yana eğitim sisteminde yapılan tüm değişiklikler 8 yıllık zorunlu eğitimi destekleyecek biçimde kurgulandı ve uygulandı. Tüm çocukların ilköğretime erişimini sağlamak ve ilköğretimin niteliğini artırmak için gerçekleştirilen tüm çalışmalar için 8 yıllık zorunlu temel eğitime geçiş, birleştirici bir rol oynadı. 2003'te gerçekleştirilen Öğretim Programları Reformu, Haydi Kızlar Okula kampanyası, şartlı nakit transferi uygulamasının yaşama geçirilmesi, Yetiştirici Sınıflar Öğretim Programı gibi politika ve uygulamalar hem Temel Eğitim Reformu'ndan destek buldu hem de reformu güçlendirdi. İlköğretim sistemi, unsurları birbirini besleyen ve işlevsel bir sisteme dönüşme yolunda önemli bir ilerleme kaydetti.

8 yıllık kesintisiz zorunlu ilköğretim, çocuk gelin olgusu ve çocuk işçiliğinin azaltılmasında önemli rol oynadı. Kız çocukları daha uzun süre okula gittikleri için daha geç evlendiler ve daha geç evlendikleri için daha geç çocuk sahibi oldular. Bu reform sayesinde kadınların on altı yaşında evlenme olasılığı yüzde 44 azaldı. On yedi yaşında doğum yapma ihtimali yüzde 36 azaldı. Bu bulgular, aynen ortaöğretime devamın artmasında gördüğümüz gibi, zorunlu kesintisiz eğitim uygulamasının hedeflenen kazanımlarının ötesinde getirilerinin de olduğunu gösteriyor. Beşeri sermaye birikimi sosyal göstergelerin tamamını olumlu yönde etkiliyor.

Zorunlu kesintisiz eğitimle elde edilen en önemli getirilerden biri çocuk emeğindeki azalma oldu. 1997 öncesini ve sonrasını değerlendiren ve çocuk emeğinin nedenlerini inceleyen çalışmalar çocuk emeğinde gözlemlenen azalmayı zorunlu kesintisiz eğitim uygulaması ile ilişkilendiriyorlar.

İlköğretimin kesintili hâle gelmesi tüm çocuklar için ciddi riskler barındırıyor. Çocuk emeğinin sömürüsü yeniden yoğunlaşacak. Kesintisiz zorunlu eğitimin iki kademeye ayrılması ve ikinci kademenin mesleki eğitim programları ve çıraklıkla ilişkilendirilmesi çocuk emeğinin sömürülmesiyle mücadelede kaydedilen ilerlemenin yitirilmesi anlamına gelecek. 4'üncü sınıfı yeni tamamlamış on yaşında çocukları çıraklığa yönlendirmek çocuk emeğine karşı küresel eğilimlere ve çocuk haklarına tamamıyla ters.

BAŞKAN – Sayın Soydan, toparlar mısınız?

MUSTAFA SERDAR SOYDAN (Çanakkale) – Tabii efendim.

Bunun da ötesinde, Birleşmiş Milletler Global Compact girişimi, kalkınmakta olan ülkeler için çocuk emeğinin en hafif türünü bile on iki yaşından küçük çocuklar için tehlikeli ve zararlı olarak değerlendiriyor.

Bu raporun bir kısmı değerli arkadaşlar. Elbette ki bunun -tekrar ifade ediyorum- bütün topluma paylaşılması gerekiyor ama Başbakanın fırçasına maruz kalmadan.

Teşekkür ederim.

BAŞKAN – Sayın Osman Kaptan...

RAMAZAN KERİM ÖZKAN (Burdur) – Yok Sayın Başkanım, görüşüm yerini bana bıraktı.

BAŞKAN – Hayır, hayır.

Sayın Salih Fırat...

SALİH FIRAT (Adıyaman) – Teşekkür ederim Sayın Başkan.

Sayın Bakan, değerli meslektaşlarım; tabii, “meslektaş” derken doktor olunca biz hep tabii, meslektaş deriz. Ben tıp doktoruyum, eğitimci değilim. Öncelikle, bir doktor olarak bu çalışma şartlarının altında insan bünyesine aykırı olduğu, bu çalışmadan verimli bir sonuç alınamayacağı kanaatindeyim çünkü insan beyni maksimum kırk beş dakika dikkatle izleyebilir, kırk beş dakika

sonra dikkat dağılıyor. Biz saatlerce konuşuyoruz, hiç kimse kimseyi net olarak dinlemiyor ve iyi bir sonuç alınacağına da inanmıyorum açıkçası. Yani bir formalite gereği...

NEBİ BOZKURT (Mersin) – Komisyon toplantıları kırk beş dakika mı olsun?

SALİH FIRAT (Adıyaman) – Kırk beş dakika değil, hayır yani. Düşünün, yirmi dört saat neredeyse, on altı saat sürüyor, saat on birde başlıyor, gece 24.00'e kadar, bazen sabaha karşı yani yaklaşık on altı, on sekiz saat sürüyor. On sekiz saatlik bir çalışmadan verimli bir sonuç alınamayacağı kanaatindeyim. O yüzden öncelikle bu insan sağlığına da aykırıdır, insan haklarına da aykırıdır.

Yine ben de Yeniçeri gibi okul yaşantımdan bir hikâyeye başlamak istiyorum. Yeniçeri, Karadeniz bölgesinde Rumca konuşan öğrencilere ders vermek için o okula gitmiş. Ben de Adıyaman'ın Akdere köyünde ilk yapılan okulumuzun ilk öğrencisiyim, Türkçenin "T" sini bilmeyen bir Kürt ailenin çocuğuyum. Bize de Samsun'un Çarşamba ilçesinden Hikmet Özkan isminde bir öğretmen arkadaş geldi, o da Kürtçenin "K" sini bilmiyor. Birbirimize bakarak okulda öğrenim yapmaya başlıyoruz. Düşünün, ilk önce bir yılımız Türkçeyi öğrenmekle geçiyor. Bir yılın sonunda, bir kere, ilk baştan o bölgede Kürtçe bilen çocuklar, diğer Türkçe bilen çocuğa göre bir sene geç eğitime başlamış oluyor. Öncelikle bu farkı, bu eşitsizliği düzeltmek gerekiyor Türkiye'nin şartları gereği.

Yine, diğer taraftan, bir doktor olarak yabancı dil bilmemekten dolayı çok büyük sıkıntı çektim. Biz yabancı dili çocuklarımıza öğretmiyoruz, lisede öğretmiyoruz, üniversitede öğretmiyoruz, ortaokulda öğretmiyoruz. Dolayısıyla yabancı dilin özellikle ilkokul çağında çocuklara öğretilmesi gerek diye düşünüyorum. Bakın, ben Kürtçe olarak yedi yaşında okula başladım, yedi buçuk, sekiz yaşında Türkçeyi öğrenebilirdim. Dolayısıyla eğer o yaşta ikinci bir yabancı dili öğretmek için çaba gösterirsek bütün çocuklarımızın büyük bir kısmına ikinci bir yabancı dil öğretebiliriz. Biz bugün bunları konuşmalıydık.

Diğer taraftan, bugün Türkiye'de sınıfların kalabalığına bakıyoruz, 34, 40, 50 kişilik sınıflar var. Ankara'nın göbeğinde, devlet okulunda, çocuğumu 4'üncü sınıfa gönderiyorum, ilköğretim 4'e, 35 kişi var ama normalde bir çocuğun öğretmenle diyalog içinde olması için, eğitimini iyi alabilmesi için ortalama 25'tir, "25 öğrenci olursa başarılı olabilir." diyor. Biz Ankara'nın göbeğinde, başkentte 34 kişilik, 35 kişilik sınıfa bir milletvekili çocuğunu okula gönderebiliyor. Biz bunları tartışmalıyız. Derslik sayımız yeterli midir, okullarımız yeterli midir, öğretmenlerimiz yeterli midir? Öğretmenlerimiz var, öğretmenlerimize kadro vermiyoruz, ücretli öğretmen yapıyoruz, vekil öğretmen yapıyoruz, sözleşmeli öğretmen yapıyoruz, atamalarını yapmıyoruz. Bunların tamamı görüşülmeliydi bugüne kadar.

Yine, mesela köylerde biliyorsunuz bu 8 yıllık ilköğretim dönemine geçildikten sonra köy okullarının çoğu, büyük bir kısmı harabe hâline döndü. Şu an, bir kısmı işte, taziye yeri olmuş, bir

kısmı -affedersiniz- ahır olmuş, bir kısmı yıkılmış. Biz eğer bu uygulamaya geçerse, 4+4+4 garabetine geçerse bu köylerdeki okulları ne yapacağız? Yeniden okul mu yapacağız? Oraya yeniden öğretmen mi göndereceğiz? Yani altyapıyı görmeden, hiçbir şeyi görmeden “Ben yaptım oldu, ben söylerim olacak” bu şekilde, bu zihniyetle eğitim olmaz. Önce Türkiye’de şu an biz neredeyiz, eğitimde hangi aşamadayız, ne yaptık, ne yapmamız gerek, bunları bir tartışalım.

Ha, bir de şunu söyleyin arkadaşlar: “Biz, ortaöğretimde, ortaokulda imam hatibin açılmasını istiyoruz.” deyin, onu tartışalım. Bunu demiyorsunuz, “4+4+4 şeklinde kesintili eğitim” diyorsunuz. O yüzden benim Hükûmetten ve kanun teklifini getiren arkadaşlardan ricam şu: Bunu bence Bakanlar Kurulunda, sivil toplum örgütlerinde, eğitim kurumlarında yeniden tartışalım, Türkiye’nin ortamında nasıl bir şekil gerekiyorsa hep birlikte çözelim. Bakın, dün Genel Başkanımız söyledi, “Eğitim yasası, millî eğitim Anayasa’dan da önemlidir.” dedi. Biz Anayasa’da nasıl bir Uzlaşma Komisyonu oluşturuyorsak, aylardır toplumun tüm kesimlerinden görüş almaya çalışıyorsak, görüşlerini değerlendiriyorsak neden eğitimde... Çocuklarımızı eğitiyoruz. Herkes ne yapar? Ben çocuğumu eğitebileyim diye çalışır, yemez çocuğuna verir, aç kalır, çocuğunun kitap parasını verir, çocuğunun okul parasını verir, çocuğun kıyafet parasını getirir. Herkes çocuğunu eğitmek için uğraşırken, biz bir Anayasa için bu kadar toplumsal birliktelik ararken eğitimde bunun çabasını göstermiyoruz.

O yüzden yeni baştan bence bir eğitim uzlaşma komisyonu kurduralım, yeniden millî eğitimimizi tartışalım. Ne yapabiliriz, Türkiye şartlarında ne gerekir, dünya şartlarına nasıl uyum sağlayabiliriz? Bakın, diyorsunuz ki: “Efendim, Avrupa’nın çoğu ülkelerinde zorunlu eğitim yaşı şudur.” Baktım ben demin, önümde bir liste var, Ülkelerin çoğunda on beş, on altı yaştır. Biz bu yasayla on bire, ona çekiyoruz, çıraklık eğitim yaşını ona çekiyoruz. İş yeri hekimliği gereği çıraklık eğitim yaşı on dörtten aşağı olmamalıdır, on dörtten aşağı çocukları çalıştıramazsınız, insan haklarına aykırıdır.

Tekrardan bence akliselikle düşünüp bu yasayı çekelim, yeniden bir uzlaşma komisyonu oluşturalım, beraberce, Türkiye’nin yıllarını vereceği, yıllarca sürececek bir eğitim yasası çıkaralım.

Teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Sayın Mehmet Hilal Kaplan, buyurun efendim.

MEHMET HİLAL KAPLAN (Kocaeli) – Sayın Başkan, Sayın Bakanım, değerli milletvekilleri; öncelikle söyleyeceklerimin herhâlde büyük bir kısmı birçok arkadaşım tarafından söylenmiştir, tekrarı olursa kusuruma bakmayın.

Öncelikle Sayın Bakanıma sunmak istiyorum ve Sayın Bakanımın dikkatlice dinlemesini istiyorum. Benim algılamamda biraz sorun mu var? 3’üncü maddedeki değişikliği okuyorum Sayın Bakanım: “İlköğretim kurumlarının ilköğretim birinci kademe ve ilköğretim ikinci kademe olarak bağımsız okullar hâlinde kurulması esastır. Ancak imkân ve şartlara göre ilköğretim ikinci kademe

okulları ilköğretim birinci kademe okullarıyla veya ortaöğretim kurumlarıyla birlikte kurulabilirler.” Şimdi, eğer bir kanun maddesini değiştiriyorsanız, bunun altyapısını organize edemiyorsanız, böyle kargaşa yaratabilecek, muallakta kalabilecek bir kanun maddesini toplumun önüne, hele hele eğitim gibi bir konuda dayatmak doğru değildir. Ben sizin özellikle bu konuda ne anladığınızı merak ediyorum. Bunun anlamı şu mudur? Ben Türkiye'nin çeşitli yerlerinde, istediğim şartlar oluştu diye ilköğretim birinci kademeyi ve ikinci kademeyi ayıracağım, istediğim yerlerde ya da şartlar oluşmadığı gerekçesiyle, olgunlaştırılmadığı gerekçesiyle birleştireceğim anlamı mı çıkar? Bu bir kargaşaya neden olur mu?

Değerli arkadaşlar, siyasi iktidar ilköğretim öğretim ve eğitim alanında yeni düzenlemeler yapmakta ancak yapılmak istenen düzenlemelerde maalesef, sivil toplum örgütlerinin, üniversitelerin, eğitim camiasının, hatta velilerin fikirleri alınmıyor. Sivil toplum örgütlerinin içerisinde düşüncesini ifade edenlerin Başbakan ve iktidar partisi grup başkan vekili tarafından söyleneni kamuoyunda paylaştık. Grup başkan vekili, üzülerek ifade etmek istiyorum ki şöyle diyor: Bir sivil toplum kuruluşuna, çok ağır bir konuda siyasi bir kanaatini belirterek “Ringe çıkmıştır ve üstüne üstlük yumruk atmıştır, yani düşüncesini söylemiştir. Ringe çıktığına göre yumruk attığı gibi yumruk yemeyi de göze alacaktır.” diye Türkiye’de bir sivil toplum örgütünün konuşma özgürlüğünü baskıyla sindirmeye çalışıyor. Ne demek, Türkiye’de sivil toplum örgütleri, üniversiteler düşüncelerini özgürce ifade edemeyecekler mi? Hele hele geleceğimiz olan çocuklarımızın eğitimiyle ilgili ve temel eğitimle ilgili konularda bu insanlar, bu örgütler düşüncelerini söylemeyeceklerse hangi konuda söyleyecekler?

Değerli arkadaşlar, hekim olarak bir şey ifade etmek istiyorum. Bu kanun düzenlemesini yapan arkadaşlar acaba hiç sosyologlara, pedagoğlara ya da psikoloğlara danıştılar mı diye merak ediyorum. Hekim olduğum için, bazı hekim arkadaşlarım da bilir, hukukçu arkadaşlarım da bilir, on dört yaşından on beş yaşına geçerken suç işleyen ya da yaptığı davranıştan dolayı bu kişinin fârik ve mümeyyiz olmadığıyla ilgili bir kanun maddesi var. Yani davranışının, hareketinin bilincinde mi, değil mi diye. Dikkat ederseniz kanun maddesinde bu on dört yaş için geçerli. Sizin yaptığınız bu düzenlemeyle, meslek eğitimi ya da ikinci dördten sonra açıköğrenim diye evde ya da bir başka biçimde yönlendirdiğinizde kişinin yaşı dokuz, on gibidir. Bu arkadaşlar bunun düzenlemesinin içerisinde bulunurken acaba hiç kimseye fikir danıştılar mı?

Şimdi, bazı konuların toplumun içerisinde tartışılması esastır. Elbette ki millî eğitim gibi temel bir konuda, özellikle eğitim gibi temel bir konuda, özellikle ulusal bir konuda bazı konuların, ilkelerin belirlenmesi, tartışılması aylarca, günlerce, hatta yıllarca sürebilir. Ama bunların mutlaka ve mutlaka evrensel normlara ve bilimsel gerçeklere dayalı olması gerekiyor. Bu ilkelerin içerisinde dindar gençlik yetiştirme, kindar gençlik yetiştirme, intikam alma, toplumun dinselleştirilmesine hizmet etmek gibi ilkeler hiç yoktur. Dolayısıyla hiçbir şeyden korkmaya gerek yok. Bu toplumun

içerisinde kapalı bir kutu hâlinde, muallakta kalan bazı açıklamaların yapılması doğru değil. Bu toplum konuştuğça, tartıştığça doğru yola gelecektir.

Eğer şöyle bir niyetiniz varsa, iktidar partisinin değerli milletvekillerine söylüyorum: “Türkiye’de biz inançsal noktada din inancını daha küçük yaşta vermek istiyoruz, böyle bir düzenleme var, bunun için de açıkça ifade edemiyoruz” diyorsanız, bence bunu böyle dolaylı yoldan söylemeye gerek yok. Bunu açıkça ifade etmekte yarar var. Türk toplumu çağdaş bir toplumdur, tartışmayı ve tartışarak doğruları bulmayı şimdiye kadar becermiştir, bundan sonra da becerecektir.

Demokrasi kültürü gereği, sosyal refah açısından gelişmiş ülkeler eşit ve nitelikli bir temel eğitimi sosyal devletin esas unsuru olarak sayarlar. Bunun içindir ki eğitim gibi uzun soluklu politikalar ve yatırımlarla şekillenecek devlet hizmetinin, toplumun tüm katmanlarının görüşleri alınarak, tartışılarak düzenlemelerin sürekliliğini benimsemek esastır.

Teşekkür ediyorum Sayın Başkan.

BAŞKAN – Çok teşekkürler Sayın Kaplan.

Arkadaşlar, diğer üyemize söz vermeden önce küçük bir açıklama yapmam gerekiyor.

Şimdi “Yemekhaneyi kapatalım mı?” diye soruyorlar aşağıdan. Yemek yemek isteyecek arkadaşlar varsa diyelim önümüzdeki bir saat içerisinde, bir saat açık kalsın diye aşağıya haber göndereceğiz. Ama yok “Yemeğimizi yedik, bu saatten sonra açık kalmasında bir zaruret yok.” diyorsanız aşağıya haber göndereceğiz, tamam, teşekkür edeceğiz.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Ne kadar çalışacağımızı bilmiyoruz Sayın Başkan.

BAŞKAN – Taleplere göre devam edeceğiz. Yani önümüzdeki bir saat içinde yemek yiyecek arkadaş var mı? Yok.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Yemek yemeden ne kadar bir süre çalışabiliriz bilemiyorum Sayın Başkanım. Yemek için yaşamıyoruz, yaşamamız için de yememiz gerekiyor.

BAŞKAN – Tedbir alalım o zaman. Ara da veririz canım, kısa süreli ara, gece de çalışırız da.

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Ara vermeyecekseniz, yani “Gidin gelin.” diyecekseniz ki ben doğru bulmam onu, açıkça söyleyeyim. Yani ara verilecekse hep birlikte yemek yiyip, gelip konuşulacaktır. Ya da “Gidin gelin, zaten fark etmez.” diyecekseniz ki demiyorsunuz onu.

BAŞKAN – Tamam, anladım, yemekhaneyi kapattırabiliriz.

Sayın Ali Haydar Öner, buyurun efendim.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Sayın Başkanım, Sayın Bakan, Komisyonumuzun ve Büyük Millet Meclisimizin değerli üyeleri, Bakanlığın değerli bürokratları, değerli basın mensupları; bir zamanlar bir söylem vardı “Küçük Amerika olacağız.” diye. Gözünüz aydın, bu yasayla küçük Amerika oluyoruz, çünkü Amerikan sistemine özentisi içinde Amerikanofil bir eğitim sistemine geçiş arifesindeyiz. Niye böyle? Çünkü, artık 4+4+4 yasasını görüşmüyoruz, 8/2+4 yasasını görüşüyoruz.

Yani bu acayip yasa bize acayip formüller de ürettiriyor. Özcan Hocamın değişik formülleri vardı, kimi arkadaşlarımızın 4x4 formülleri vardı. Kimlerin özlemi 4x4'tür bilmiyoruz ama bir mitoz bölünmeye uğradı zorunlu kesintisiz eğitim. "Bölücü, zorunlu, kesintili eğitim" adını verebiliriz, hayırlı, uğurlu olsun.

Esasen görüştüğümüz 3'üncü maddenin de bir anlamı kalmadı. Sayın Uçma'nın biraz önce verdiği önergeyle, ne diyor, maddeyi okuyalım: "İlköğretim kurumlarının birinci kademe ve ilköğretim ikinci kademe olarak bağımsız okullar hâlinde kurulması esastır." Nerede kaldı bu? Biraz önce Sayın Uçma bir önerge verdi, bir olupbittiyle oylandı ve ilköğretim birinci kademe "ilkokul" adını aldı, ilköğretim ikinci kademeye de "ortaokul" adı verildi. Tam Amerikan sistemi. Kırsal-kentsel kesim ayrımını, açıklığını artıracak, kırsaldaki öğrencilerin dezavantajlı duruma düşmesini, kentlerdeki varlıklı ailelerin çocuklarının da avantajlarının... Fırsat eşitliğini vahim bir şekilde sarsıcı sürece giriyoruz. Böyle bir şeyi kabul etmek mümkün mü? Böyle bir şeyi makul bulmak mümkün mü? Hangi akıl bize bu önerilerle geliyor?

Şimdi, cebinde parası olanlar sertifika toplayacaklar, çoğunluk yoksulluktan on üç yaşından önce okulları terke mecbur bırakılacak. Herkes bir yerlerden birtakım sertifikalar toplayacak. On üç yaşına gelen çocuğu ailesinin inisiyatifine bırakacağız, liseler fiilen yok olacak, gücü olan aileler değişik branşlarda çocuklarını özel eğitime tabi tutup kurslar, sertifikalarla çocuklarını geleceğe hazırlayacaklar. Eğitimde bütünsellik, disiplin ve fırsat eşitliği kalmayacak. Millî Eğitim Bakanlığının temel işlevi eğitimde fırsat eşitliğini sağlamak olmalıdır. Zaten gerice yörelerin, kırsal alanların çocukları yok taşımadır, yok buldukları köylerde, kasabalarda okul bulunmamasıdır gibi güçlüklerle karşı karşıya. Bir de deniyor ki: "Zaten okula da gitse ne olacak canım?" Varlıklı aileler bu konuda daha çok okuldan uzaklaşacaklar, özel eğitim yaygınlaşacak, eğitimde serbest piyasa kurulacak. Çeşitli kurslar verilecek. Ne olacak? Enstrüman sayısı kadar müzik kursu açılacak, spor çeşidi kadar kulüp faaliyeti olacak, tarikatlar sayısı kadar veya dinler, mezhepler sayısı kadar da dinî nitelikli kurslar açılacak. Kültürel farklar kadar kültürel değerler kursunu da muhtemelen belediyelerde karşımızda göreceğiz. "Gönüllü toplum hizmetleri" adı altında çocuklarımızı paramparça etme riskiyle karşı karşıyayız.

Çocuklarımızı teslim edeceğimiz öğretmenler kolay mı hazırlanıyor? Müfredat programı önceden hazırlanmamış. İlkokul 1 için, ilkokul 2 için, ilkokul 3 için, ilkokul 4 için öğretmenlerimiz var, 5'inci sınıf öğretmenleri ne olacak? İkinci kademe dediğimiz ortaokul 5'inci sınıftan başlayacak. Bu kadar basit mi arkadaşlar? Bu eğitim oyuncak mı, çocuk oyuncuğu mı, yap-boz tahtası mı? Bu sorumsuzluk neyin nesi? Bu hazımsızlık neyin nesi?

"Merkezi lağvediyoruz. Şimdi bir heyetle çalışıyoruz, on üç başlık, yirmi dokuz kriter belirledik, her şey hazır, günü geldiğinde uygulayacağız." Kim demiş bunu, kim demiş? Dönemin

Millî Eğitim Bakanı, Van'da anasına çadır vermeyen Hüseyin Çelik. Kendi dedi. Hayırsız evlat mı acaba, yoksa verdi de "Vermedim." mi dedi, bilmiyoruz. 2006'da diyor bunu Sayın Hüseyin Çelik. Şimdi "timing" doğru "timing" mi acaba? Zamanı şimdi mi gelmiş? Yani, duracaksın, kollayacaksın, zamanı geldi diye toplumu olupbittiyle karşı karşıya bırakacaksın. Artık karşımıza yaşam boyu öğrenme kursları ve yaşam boyu sınav şirketleri çıkacak. Bundan kimler yararlanacak? Varlıklı aileler. Türkiye Büyük Millet Meclisi zenginler için yasa çıkarma meclisi değildir sayın üyeler. Türkiye Büyük Millet Meclisi varlıklı aileler için çalışırsa bunun bedelini yoksul aileler ödetir.

Bütün öğretmenlerin, bütün öğrencilerin, bütün velilerin "Okullarımızı terk etmeyeceğiz, çocuklarımızı macerayla karşı karşıya bırakmayacağız." diyecekleri süreç yakındır. Bizi dinlemiyorsanız sizi dinletecek kitleler sizin karşınıza çıkacak arkadaşlar.

Temel eğitim kademesinde okullaşma oranı yüzde 85'ten yüzde 98'e çıkmış. Niye pekiştirmiyoruz? Eğitimde cinsiyet oranı, kız ve erkeklerin okullaşma oranları arasındaki oran 97'de yüzde 85,63 iken şimdilerde bu oran yüzde 100'lere varmış. Bunu 2'ye böldük mü çıkarlık aşamasında kız çocukları bakımından ciddi kayıplara uğrayacağımız uzmanların da, akılselimi sahibi olanların da ortak görüşü. Eğitimin kesintili olmasıyla zorunlu eğitim fiilen sekiz yıldan dört yıla iniyor. Kimse "Yok öyle değil, maksadımız öyle değil de böyle." diye kendi kendini de kandırmasın, başkalarını da kandırmaya kalkışmasın. Bu aşamada ikinci kademedeki çok ciddi kopmalar olacak arkadaşlar. ILO Sözleşmesi'ni imzalayan bir ülke olarak yeniden sokak işçiliğiyle, çocukların sokak işçiliğiyle karşı karşıya kalacağız. Ya ILO Sözleşmesi'nden çekilelim ya da aynı pozisyona yeniden düşmekten basiretle sakınelim. Binmiş bir alamete, birileri bizi bir alamete bindirmiş farkına varmadan kıyamete sürüklüyor. Bu, Pamukova tren faciasından çok daha beter bir faciaya yol açar. Orada çok sayıda yurttaşımız hayatını kaybetti. Niye? Hızlı trene bindirildiler, altyapı iyi değildi, onları da zaman aşımından kurtardılar. Bu vebal nerede olacak?

BAŞKAN – Sayın Öner, toparlar mısınız lütfen.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Orada üç-beş kişiydi, şimdi bütün Türkiye toplumu, bütün çocuklarımız, torunlarımız, torunlarımızın çocukları aynı akıbete sürükleniyor. Dikkatinize saygıyla sunuyorum.

Teşekkür ederim.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

Sayın Recep Gürkan, buyurun.

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Sayın Başkanım, değerli milletvekilleri, Sayın Bakan, Millî Eğitim Bakanlığının değerli bürokratları, değerli basın emekçileri; hepinizi saygıyla selamlıyorum.

Sayın Başkanım, 23 Şubattan beri gerçekten Millî Eğitim Komisyonu olarak veyahut da bütün Meclis olarak çok yoğun bir mesai harcıyoruz, yoğun bir çaba harcıyoruz. Baktığınızda,

Komisyounun dışında baktığınızda, neredeyse ũlkenin tamamı bu yasayla ilgili ayakta. Yine baktığımızda, sokağa da çıksanız, gazeteleri de okusanız herkes bu yasa teklifiyle ilgili çok çeşitli kaygılarını dile getiriyor ama maalesef, çok ũzũlerek sŕylũyorum bunu, siyasi tercihler, siyasi angajmanlar, şartlanmışlıklar eğitim biliminin de, pedagojinin de, tũmũnũn ŕnũne geçiyor. Hani ne desek boş. Tabii bŕyle olunca insan gerçekten diyecek kelime de bulamıyor. Seçim meydanlarında, kahvelerde, kasabalarda, kũrsũde saatlerce konuşabilecek olan her birimiz gerçekten susmaya başladık. ũnkũ “Sizin anlattığınız karşınızdakinin anladığı kadardır.” diye bir sŕz var, ne anlatırsanız anlatın anlaşılmıyor.

Geçen gũn de sŕyledim, ilk teklifin gerekçesine bakıyoruz, çok gũzel şeyler yazılmış, bir sũrũ sũslũ sũslũ sŕzler. Altı-on dŕrt yaş aralığındaki çocukların aynı fiziki mekânda bir araya getirilmesinin bir sũrũ olumsuzluğundan bahsedilmiş, psikososyal travmalardan bahsedilmiş. Tabii burada edep nedeniyle yazılamayan gerekçeler de vardır tahmin ediyorum. Ama redakte ettiğimiz, dũzelttiđimiz, dũzenlediđimiz ve alt komisyonda kabul edilen metne baktığımızda henũz ergenlik dŕneminin başlarında olan on ũ-on dŕrt yaşındaki çocuklarla altı-yedi yaşındaki çocukları ayırmayı ŕngŕrũyoruz, kesintisiz temel eğitimi kŕtũlerken bunu gerekçe olarak sunuyoruz ama dokuz yaşında olduğunda, yeni ŕnergeyle, ilkokulu bitirmiş olan bir çocuğu, on yaşından gũn almış bir çocuğu on yedi yaşında, ergenliğinin zirvesinde olan bir çocukla aynı binaya sokabiliyoruz. Şimdi buna yũrekte tamam diyen, vicdanen tamam diyen, bunu içine sindiren varsa gelsin şurada tartışalım. Bŕyle bir şey olabilir mi? Bŕyle bir vahşet olabilir mi? Siz kendi çocuğunuzun bu koşullarda eğitim almasını ister misiniz? Eğer kendi çocuğunuzun bu koşullarda eğitim almasına gŕnlũnũz razı olmuyorsa o zaman bu ũlkenin çocukları için de buna razı olmamanız gerekir. Bŕyle bir şey olamaz. Bŕyle bir mantık olamaz, bŕyle bir yaklaşım, bŕyle bir anlayış olamaz arkadaşlar. Biz Anayasa’ya gŕre Tũrkiye milletvekiliiyiz. Eğer hepimiz, buradaki 550 arkadaş, bũtũn Tũrkiye’nin, 75 milyonun temsilcisiyse ki ŕyle, o zaman bu ũlkede yaşayan bũtũn çocuklar kendi ŕz evlatlarımız kadar bizim evlatlarımız sayılmalı, bizim evlatlarımız olmalı. Allah aşkına, inandığınız bũtũn kutsal değerler aşkına, lũtfen, sizden bir eğitimci olarak gerçekten rica ediyorum, gelin, bu maddeleri, eğitim bilim normlarına gŕre, pedagojik normlara gŕre yeniden dũzenleyelim. Burada kimse kimseye siyasi anlamda, politik anlamda bir ũstũnlũk sağlamaya alışmıyor. Bu mesele bir ticaret kanunu değil, bir hukuk kanunu değil, bir ceza kanunu değil, geleceğimizden bahsediyoruz, hepimizin geleceğinden bahsediyoruz, ũlkenin çocuklarından bahsediyoruz. Çok fazla kullandığımız, hepimizin çok fazla kullandığı o cũmle var ya, o tũyũ bitmemiş yetimlerin hakkından bahsediyoruz burada.

Tekrarlıyorum, Allah aşkına, Allah aşkına gelin şu maddeleri dũzeltelim.

Sayın Başkanım, beş dakikam daha var. Ben ũlkemizde bu yasa bu şekilde çıkarsa, o gũnahını alacağımız, o vebalini yũkleneceđimiz bũtũn çocuklar için kalan beş dakikayı o

çocuklarımızdan özür dileyerek, ayakta saygı duruşuyla geçireceğim. Süremin kalanını bu şekilde kullanıyorum. (CHP'li milletvekilleri tarafından alkışlar)

(Recep Gürkan beş dakika saygı duruşunda bulundu)

(CHP'li milletvekilleri tarafından alkışlar)

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

Sayın Fatma Nur Serter, buyurun efendim.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Sayın Başkan, değerli milletvekilleri, Sayın Bakan; dün yasa üzerinde görüşme yapılırken Sayın Bakan burada yoktu. Dolayısıyla dün yapmış olduğum konuşmanın bir kısmını Sayın Bakanın önünde de tekrarlamak istiyorum.

Sayın Bakan, millî eğitimin en önemli konusunun tartışıldığı ve saatler boyu süren toplantının önemli bir kısmına katıldınız, teşekkür ederiz ama katılırken sergilediğiniz tavır, burada yapılan konuşmaların sizin için hiçbir anlam ifade etmediğini, bu konuşmalara hiç değer vermediğinizi, yapılan değişiklikle ilgili basına yaptığınız açıklamaların bir cümlesini bile millî eğitimi görüşen bu Komisyonla paylaşmaya gerek duymadığınızı, zaten istediğinizi yapabilecek güçte olduğunuzu ve bu Komisyonun muhalefet partisini temsil eden milletvekillerine hiçbir saygı duymadığınızı ortaya koydu. Dolayısıyla burada cismen var olmanızla olmamanız bizim için hiçbir anlam ifade etmiyor. Pek çok soru sorduk, pek çok konuda sizden açıklama bekledik. En azından basına yaptığınız bazı açıklamaları burada bizlerle paylaşacağınızı umduk. Millî eğitimin en önemli konularını görüştüğümüz bir ortamda herhâlde bu açıklamaların bazılarını sizin ağzınızdan duymayı umut etmekte çok da haksız değildik ama siz orada dinlermiş gibi görünüp hiç konuşmadan, ilgi göstermeden, tepeden bakıcı bir tavır içerisinde sessiz duruşunuzu devam ettirdiniz. Bugün de zaman bir an önce geçsin, bu maddeler geçsin, kabul edilsin; biz nasıl olsa yapacağımızı biliriz anlayışı içindediniz. Ancak bu sessiz duruşu sergilediğiniz yasadan hiç kuşumuz yok ki siz de bihaberdiniz. Bu faili meçhul yasa size de bir dayatma olarak geldiği için ilk başlarda bu sessizliğinizi saygıyla ve sempatiyle karşılıyorduk ama geçen zaman bize gösterdi ki siz de bu faili meçhul yasanın bir parçası olmuş, onun koruyucusu ve savunucusu hâline gelmiş ve gerekli düzeltmeler konusunda muhalefet partilerinin nezaketen de olsa görüşünü dinlemek, yürekten dinlemek, iki tane not almak, dinlediğinizi, ilginizi belli edecek bir tavır sergilemek gibi bir tutum da sergilemediniz. Zaten bu beklenti belki de boş, beyhude bir beklentiydi çünkü AKP İktidarı içerisinde geçen zaman bize muhalefete saygı göstermeyen bir siyasi partiyle, bir Hükûmetle karşı karşıya olduğumuzu zaten gösterdi.

Değerli milletvekilleri, şimdi biz ne yapıyoruz? Biz konuşmaya çalışıyoruz. Siz alacağınız kararları almışsınız. Arada bir Komisyonun bazı üyeleri “Hadi gelin bir uzlaşalım.” diyor, sonra bir bakıyorsunuz aradan bir saat, iki saat geçmeden bütün bu uzlaşma sözleri bir tarafa itilmiş ve yeni bir dayatmayla karşı karşıya bırakılmışız. Şimdi, biz şunu çok iyi biliyoruz: Burada çocuklarımızın

geleceğini değil, AKP'nin geleceğini biçimlendiren bir faili meçhul yasa görüşülüyor. Bunu artık çok iyi biliyoruz.

Bu yasanın amacı ve hedefi çocuklarımız değildir, onların geleceği değildir. Eğer onların geleceği olsa bunca sivil toplum örgütünün, bunca eğitim bilimcinin, eğitim sendikasının görüşleri biraz da olsa dikkate alınırdı. Hayır, böyle bir şey yok. Bu, siyasi bir yasadır, bir eğitim yasası değildir ve çocuklarımızın geleceğini değil, AKP'nin geleceğini şekillendirmek amacıyla kaleme alınmıştır ve servise sunulmuştur. Bu yasa aklın ve sağduyunun değil, gücün, otoriter ve dayatmacı bir yönetim anlayışının zafer elde etmesi için hazırlanmış bir yasadır. Bu yasada bilgi ve sevgi değil, intikam ve kin kokusu vardır. O nedenle biz uzlaşmacı bir tavır içerisinde bu yasanın yeniden ele alınarak AKP'nin değil, çocuklarımızın geleceğini şekillendirecek bir biçimde yapılması için elimizi uzatmakta hiçbir tereddüt göstermedik ama uzattığımız elin nasıl karşılandığının da dersini her gün bir kere daha alıyoruz. Bir saygısız tavır içerisinde, bir dayatmacı anlayış içinde, güce tapan bir anlayış içinde bu cevabı her gün alıyoruz.

Bu yasadaki mantık çarpıtmaları, bilgi yoksunlukları, siyasi yaklaşımlar, her şey bir tarafa, şu anda 3'üncü maddeyle ilgili konuşuyoruz. Nedir bu madde değerli milletvekilleri? Şu maddenin bilimle, akılla, gerçekle bir ilgisi var mı? Diyorsunuz ki: "Sekiz yıllık kesintisiz eğitim olmaz." Niye olmaz? "Çünkü bu yaş gruplarındaki çocukların aynı binalarda eğitim görmesi sakıncalıdır." "Peki." diyoruz, kabul ediyoruz, "Doğrudur." diyoruz, bugün, altı yaşında bir çocukla on dört yaşında bir çocuğun aynı binada eğitim görmesinin yaratacağı sorunları kabul ediyoruz ama bunun arkasından siz ne diyorsunuz? "On yaşında bir çocukla on yedi yaşında bir çocuk aynı bina içinde eğitim görebilir." diyorsunuz. Şimdi, birisi bana bunun mantığını lütfen anlatsın. Birincisinde kesintisiz eğitime karşı duranların önemli iddialarından biri binalardı, kabul ettik, "Kesintili olmasın, kesintisiz olsun, ayrı binalarda eğitim görsün." dedik; aa, bir baktık, siz ilköğretimin ikinci kademesinde on yaşındaki çocukla on yedi yaşındaki, on sekiz yaşındaki lise son sınıf öğrencisini aynı binada okutmakta bir sakınca görmüyorsunuz. Bunun neresi akla uygun, neresi bilimsel, neresi pedagojik, neresi ahlakla ilgili, neresi çocuğun gelişimiyle ilgili?

Bu ve bunun gibi sayısız örnekler bu yasanın arka planının ne olduğunu bize açıkça gösteriyor. O nedenle Cumhuriyet Halk Partisi ciddi, bilimsel bir anket çalışması yaptırdı. Bu anket çalışmasından çıkacak her sonuca razıydık ve AKP'ye de aynı şeyi önerdik, "Siz de bir çalışma yapın." dedik. Bu anket çalışmasının ortaya koyduğu veriler gerçekten AKP'nin nasıl bir dayatmacı anlayışla bu yasayı geçirmekte olduğunu ortaya koyuyor. Bakınız, bu ankette, bu yasa hakkında hiç bilgi sahibi olmayanların oranı yüzde 42,8 yani yüzde 43'ü hiç bilgi sahibi değil; "Çok az bilgim var." diyenler de yüzde 23; "Kısmen bilgi sahibiyim." diyenler yüzde 21; "Hiçbir bilgi sahibiyim değilim." diyenler yüzde 9,5; konuyla ilgili her şeyi bilenler de yüzde 3,5. Değerli arkadaşlar, yüzde 3,5'u

toplumumuzun konuyla ilgili her şeyi biliyormuş, onlar da hayırlı olsun yani avantajlı bir grubu oluşturuyor.

Yine bu kanun teklifine bakıyoruz... “Sizler yeteri kadar bilgilendirildiniz mi bu konuda?” diye sorulmuş, yüzde 82’si bilgilendirilmediğini söylemiş. “Çocuklarınızın ve yakınlarınızın bu kanundan nasıl etkileneceği konusunda yeterli bilginiz var mı?” denmiş, yüzde 91,1’i “Hayır.” demiş. “Sizce mesleki eğitime başlangıç için hangi yaş uygundur?” diye sorulmuş, on sekiz yaş ve yüksekokul aşamasını uygun görenler yüzde 39,5; on beş yaş uygun görenler yüzde 48,69; on yaşını uygun görenler yüzde 11,9. “Sizce beş yaşındaki tüm çocuklara bir yıl süreyle parasız okul öncesi eğitim verilmeli midir?”, “Evet.” diyenler yüzde 87,8. “Sekiz yıllık zorunlu ilköğretim uygulamasını yararlı buluyor musunuz?”, “Evet.” diyenler yüzde 85,3. “Sizce sekiz yıllık zorunlu eğitim süresi azaltılarak dört yıla indirilmeli midir?”, “Hayır.” diyenler yüzde 85,5. “Zorunlu eğitim süresinin artırılarak on iki yıla çıkarılması gerekir mi?”, “Evet.” diyenler yüzde 65,2. Biz de “Evet.” diyoruz.

BAŞKAN – Sayın Serter, toparlar mısınız.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Bitiriyorum.

Değerli arkadaşlar, bu şekliyle bu yasa Meclisten geçerse -ben size kamuoyunun bu konudaki tepkilerini aktardım- sizlere “Hayırlı ve uğurlu olsun.” diyeceğiz ama hiç kuşkumuz yok ki bu yasa gençlerimiz için hayırlı, uğurlu ve onların geleceğini yapılandıran bir yasa olmayacaktır.

Teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

Buyurun Sayın Bakanım.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Teşekkür ediyorum Sayın Başkan.

Sayın Başkan, Komisyonun çok değerli üyeleri, değerli milletvekili arkadaşlar; sadece şunun için söz aldım: Ola ki içinizden “Sükût ikrardandır.” diyerek az önce benim şahsıma yönelik olarak yapılan ithamları siz ciddiye alabilirsiniz. Ben şunu kesin ve açıkça söyleyeyim: Bu Komisyondaki bütün üyelerin her birisini aynı saygıyla dinliyorum, aynı itinayla dinliyorum; herkes gibi zaman zaman yorgunluğun verdiği etkiyle yanımdaki, sağımdaki, solumdaki insanlarla konuşuyorum; burada insanlardan herhangi birisi ne tür beşerî bir özellik ortaya koyuyorsa ben de onu yapıyorum. Dolayısıyla Sayın Konuşmacının “Muhalefete saygı duymuyorsun, dinlemiyorsun.” gibi ithamlarını bütünüyle kendi algılamalarından ibaret bir suçlama olarak değerlendirdiğimi ifade etmek isterim; net, açık.

Başka bir şeyi daha da bilgi olarak vermek istiyorum, o da şu: Burada, okulların normal şartlarda birinci kademe ve ikinci kademelerin ve nihayet lise programlarının, ortaöğretimin birbirinden ayrı olması veya şartlar ve imkânlar dâhilinde birlikte ortaöğretimle veya ilköğretim birinci kademeyle kurulabileceği anlayışı aslında Millî Eğitim Bakanlığında bu konuda karar verme konusunda

esneklik sağlayan bir düzenlemedir. Fiziki meknların aynı mekân olacağı anlamına gelecek bir düzenleme değil, daha çok, müfredatın oluşumunda göz önüne alınacak bir meseleyi ifade etmektedir. Eğer arkadaşlar bu konuda buradaki düzenlemeyi fiziki mekânlar olarak algılıyorlarsa lütfen o algılamanın yanlış olduğunu da kabullensinler. Biz normal şartlarda, pedagojik olarak -Millî Eğitim Bakanlığı- şu andaki temel stratejisi itibarıyla ilköğretim birinci kademeyi, ikinci kademeyi ve ortaöğretimi zaten fiziki binalar olarak elimizden geldiğince ayırmak üzere hazırlık yapıyoruz.

O açıdan bakıldığında bu doğru bilgi değil. şahsımla ilgili söylenenlerin hiçbirisi de aslında doğru değil. Dolayısıyla ben bunu tashi h etmek istedim.

Teşekkür ediyorum.

BAşKAN – Teşekkür ediyorum Sayın Bakanım.

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Sayın Bakan, “müfredat birliği” derken neyi kastediyorsunuz, açar mısınız, ben anlayamadım. Yani “Müfredat anlamında birleştireceğiz.” derken...

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Gayet basit...

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Binanın durumu...

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – İşte, binayla hiç alakası yok, siz binayla irtibatlı getirerek bunu konuştuğunuz için...

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Yasa maddesi yle.

RECEP GÜRKAN (Edirne) – İkinci kademeyle ortaöğretimi müfredat anlamında nasıl birleştireceksiniz? Onu mu kastettiniz?

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Hayır, ikinci dördün müfredatı kendi başına ayrı bir müfredat olacak, birinci drdnki ayrı olacak ve üçüncü drdnki ayrı olacak. Dolayısıyla, orada kastettiğim onlar benim. Bu açıdan bakıldığında...

İLHAN DEMİRÖZ (Bursa) – Bizim zamanımıza gittik o zaman.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Dolayısıyla, orada kastedilen şey fiziki binalardan çok aslında eğitimin kendi içeriğiyle alakalı konulardır. Bunun tashi hini yapmak için söyledim.

BAşKAN – Teşekkür ederim.

Sayın Engin zko, buyurun efendim.

Engin Bey yok mu?

Sayın Metin Lütfi Baydar...

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Engin Bey’in konuşması saklı kalabilir mi?

BAşKAN – Yok, yle bir uygulamamız yok.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Peki.

Sayın Başkan, Sayın Bakan, değerli milletvekili arkadaşlarım; günlerdir tartışıyoruz, söylüyoruz: Bu yasa bize kitapların “İçindekiler” bölümünü anlatıyor. Hani, kitapların “İçindekiler” bölümü vardır, ona bakarsınız, oradan bir şeyler anlamaya, bir şeyler çağrıştırmaya çalışırsınız ama gerçek anlamda kitabın esasını kitabı okumadan göremezsiniz. Biz de bunun sadece kitabın “İçindekiler” bölümünün yazıldığı bir yasa olarak ortaya çıktığını ve kitabın yavaş yavaş paylaşılmaya başlandığını görüyoruz.

Değerli arkadaşlarım, yasayla yapılacak düzenlemelerin ötesinde yasada kısaca zikredilen ikinci mevzuat düzenlemeleri büyük öneme sahiptir. Hani, kitabın “Ekler” bölümünde ne olduğunu da bilmiyoruz daha. Bu boşlukların ülkemiz eğitim sisteminin mevcut ve gelecek beklentileri çerçevesinde doldurulup doldurulamayacağı da açık değildir. Burada bütün öğretmenlik mesleği içerisinden gelen arkadaşlarımla aynı endişeyi taşıdığını ifade etmek istiyorum.

Bu hususa ilişkin birçok örnek sıralayabiliriz. Eğitim süresinin uzatılması kesinlikle olumlu bir gelişme olarak kaydedilmelidir. Bunun hakkını teslim ediyoruz, on iki yıl eğitimi. Ancak “Göç yolda düzülür.” mantığı ile millî eğitim sistemi belirsiz bir maceraya atılmaktadır. Yeni sistemin bütüncül olarak planlanması bu anlamda son derece kritiktir. Sayın Bakan bir stratejik planlama uzmanıdır yani temel işlevi de stratejik planlamadır, CV’ sinden okuduğumuz, bildiğimiz kadarıyla. O yüzden temel bir stratejik planlama yazılmadan, 2010-2014 Millî Eğitim Bakanlığının stratejik planlama belgelerinde olmadan, Hükûmet Programı’nda olmadan bu yasanın aliecele, el altından, sümen altından çıkarılarak sade “İçindekiler” bölümüyle önümüze getirilmesini onaylamadığımızı, içselleştiremediğimizi ve Türkiye’deki birçok aydın, entelektüel kimsenin de bunu kabul edemediğini altını çizerek belirtmek istiyorum.

Yasanın arkası ve önünün netleşmesi gerekmektedir. Yasa yapıldıktan... İkincil düzenlemelerin yasanın ruhunun ne yönde, ne şekilde etkileyeceği kesinlikle belirsizdir. Bu tip yasaların bir paketle sunulması gerekmektedir. Stratejik planlama uzmanı olan Bakanın böyle bir paketle bunu sunması gerektiğini ve böyle sunmasının daha uygun olacağını beklerdik yani kitabı komple olarak verip -sadece “İçindekiler” bölümü değil- bunu belirli bir süre tartıştırdıktan sonra bunun hazırlanması bilimsel metodoloji açısından da en uygun olanıdır. “İçindekiler” den tartışmaya başlanılarak arada sırada kitabın içerisindeki satır başlarından bazı sayfa yapraklarının bizim önümüze konulmasını içselleştiremiyoruz, kabul edemiyoruz değerli arkadaşlarım.

Onun ötesinde, sınav sistemlerinin yol haritası üç dört yıllık süreci kapsayacak şekilde etkilenme riskine sahiptir. Değerli arkadaşlarım, on yıllık AKP İktidarı döneminde herkes neredeyse hava durumu takip eder gibi “Sınav sistemi bu sene nasıl olacak? SBS şöyle mi olacak? Üniversite, ÖSS sınavı böyle mi olacak, başka türlü mü olacak?” diye devamlı bir kaygı içerisinde. Yani on yıllık süre içerisinde bu derece muktedir olan bir iktidar bunu düzenleyemez mi değerli arkadaşlarım? Ve bu

yasa içerisinde de bunun çok net olarak ortaya konmadığını, sınav sistemini ta ilkokul 2'nci, 3'üncü sınıflara kadar, ilköğretim 2'nci, 3'üncü sınıflara, birinci kademeye kadar getireceğini hissediyoruz. Bunu, en azından böyle bir niyet okuma görüyoruz.

En önemlisi, millî eğitimin zihniyet değişikliğine ihtiyacı vardır değerli arkadaşlarım. Sayın Bakanın stratejik planlama uzmanı olarak zihniyet değişikliğini, eğitimcileri Millî Eğitim Bakanlığında tamamen alarak, on yıldır, orada, Hüseyin Çelik döneminde, Nimet Çubukçu döneminde hizmet eden bürokratları oradan alarak eğitim ve pedagoji kökenli olmayan arkadaşlarla bu işe devam etme anlayışını sürdürmesini de anlayabilmiş değiliz. AKP klasiği olarak değerli arkadaşlarım, her gelen bakan bir öncekini tamamen reddederek kendi sistemini, kendi şeyini yapmaya çalışmaktadır. Yani, burada Sayın Naci Bostancı Hocam da bilecek, bu, Doğu felsefesinin temel taşıdır değerli arkadaşlarım, temel anlayıştır. Suriye'ye gittiğiniz zaman, Ürdün'e gittiğiniz zaman ya da İran'a gittiğiniz zaman hep liderlerin fotoğraflarını görürsünüz, hep yollarda böyle kocaman kocaman lider fotoğrafları görülür. Bizlerde de var bu, bazı belediye başkanlarımızın da bu tip alışkanlıkları var. Bu, gelişmekte olan ya da az gelişmiş kültürün temel ögesidir, bir Doğu kültürünün, Doğu felsefesinin yansımasıdır. Yani bunları Amerika'ya gittiğiniz zaman, gelişmiş Avrupa ülkelerine gittiğiniz zaman sadece seçim dönemlerinde görürsünüz, onun dışında, liderlerin boy boy fotoğraflarını görmezsiniz. Bunun yansıması olarak bu yasanın bu şekilde değerlendirilmesi gerektiğini, bu zihniyetin de bir devamını sağlayacağı anlamında değerlendirilmesini ifade etmek istiyorum değerli arkadaşlarım.

Bu sözde reform, eğitimde altyapı, nitelik, erişim, fırsat eşitliği, işsiz öğretmenler gibi gerçek sorunları ele almaktan tamamen uzaktır. Bunun yerine, büyük emeklerle kurulan sekiz yıllık eğitimi bozacak bir uygulamayı öngörmektedir. Sekiz yıllık kesintisiz zorunlu ilköğretim, daha fazla çocuğun okullu hâle gelmesine büyük katkıda bulunmuştur. Bu eğitim hamlesi sayesinde 5'inci sınıftan sonra okul ile bağlantısı kopacak 3,5 milyon çocuk eğitimde tutulmuştur. Bunu AKP de başarısı olarak hem Sayın Hüseyin Çelik döneminde yaptığı konuşmalarda hem Sayın Nimet Hanım da bunları hep dile getirdiler, stratejik planlamada da bu övünülerek birkaç yerde dile getirilerek hep zikredilmektedir. Biz bunları da destekliyoruz yani bunu da çok ciddi olarak onaylıyoruz. Belirli bir okullaşma oranının sağlanmış olmasını kız çocukların okullaşma oranının artmasını çok önemseyeceğimizi belirtmek istiyoruz.

Bu sistemin bazı eksiklikleri yok mudur? Vardır. O eksikliklerin düzeltilmesiyle ilgili karşılıklı bir görüş alışverişinde bulunmak yolu neden tercih edilmemiştir? Sekiz yıllık kesintisiz zorunlu eğitimin bazı sıkıntıları olabilir ama bunları tartışarak giderebilme şansımız olabilirdi. Bunun yerine, tamamen bundan vazgeçme ortaya konulmaya çalışılmaktadır.

On iki yıllık kademeli zorunlu eğitimi meşrulaştırmak için “çocukları mesleğe yönlendirme” gibi bir gerekçenin ileri sürülmesi, yapılmak istenen asıl değişikliklerin üzerini örtme amacı taşımaktadır. Türkiye'deki mevcut eğitim sisteminin yapısı ve niteliği göz önüne alındığında on yaşına gelmiş bir çocuğu mesleki alanlarda tercih yapmaya zorlamanın hiçbir bilimsel dayanağı yoktur. Soyut düşüncenin henüz oturmadığı, ilgi ve yeteneklerin yeterince belirlenmediği bir yaş grubunda mesleğe yönlendirme çocuklarımızın geleceğine konulan kaldırılamaz bir ipotektir. Öğrencilerin hayatlarını tümüyle etkileyecek böyle bir kararı bireysel olarak alamayacakları bir yaşta yönlendirmeye tabi tutulmaları otoriter bir uygulamadan başka bir şey değildir.

Değerli arkadaşlarım, uluslararası alanda yapılan çalışmalarda, ilköğretim süresinin kısaltılmasının ve öğrencileri 8'inci sınıftan önce başka bir eğitim kademesine yönlendirmenin öğrencilerin akademik başarısını olumsuz etkilediği gösterilmiştir ve kanıtlanmıştır. Ergenlik çağında öğrencilerin okul değiştirmesi sorun yaratmakta, akademik olarak daha başarısız oldukları ve disiplin sorunu yaşadıkları görülmektedir. Öğrencinin her kademe değiştirmesi hem öğrenciye hem de sisteme yük olmaktadır. Akademik olarak düşük seviyedeki öğrencilerin gruplandığı programlar daha kötü öğretim ortamları sunmaktadır.

AKP zorunlu eğitimde 4+4+4 formülünü büyük ölçüde mesleki eğitim gerekçesine dayandırmaktadır. Ancak mesleki eğitimin geliştirilmesi, daha kapsamlı ele alınması gerekmektedir. Türkiye'deki mesleki eğitim yükseköğretim ve istihdam piyasalarından kopuk bir şekilde bir kademelendirme aracı olarak ele alınamaz. Diğer yandan, ilköğretim ikinci kademedeki farklı okul türleri bulunduğu merkezî sınav sistemi kaçınılmaz olacaktır. Artık çocuklar, biraz önce de söylediğim gibi, 2'inci sınıftan itibaren dershaneye gideceklerdir.

Eğitim, piyasacı ilişkileri tanımlamak için kullanılan "esnek" kavramı ile tanımlanamaz. Eğitim sisteminin esnek olmasından söz etmek, devletin eğitim konusunda elini taşın altına koymaktan vazgeçmesi demektir. Bu nedenle eğitim sistemini yapısal olarak süreksiz kılacak her türlü politik girişimi iyi analiz etmeliyiz. Genç nüfusu azımsanmayacak büyüklükte olan ülkemizde eğitimi arkaik ideolojik reflekslerle süreksiz kılacak girişimlerde bulunmak aymazlığın kendisidir. Bu nedenle genç nüfusumuzu kapsayacak bir eğitim anlayışı gündeme getirilen cıvalı projelerle mümkün değildir.

(Oturum Başkanlığına Başkan Vekili Avni Erdemir geçti)

BAŞKAN – Sayın Baydar, sözümüzü tamamlayalım.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Eğitimi sadece tablet dağıtmaktan ibaret sanan anlayış gittikçe tekno fetişist bir hâle gelmektedir. Her şey bir tarafa, çağın ihtiyaç duyduğu nitelikleri taşıyacak insan kaynağı öncelikle iyi yurttaş, iyi birey ve donanımlı insan bileşimlerini evrensel değerlerle yoğurmalı ve “güçlü ülke, güçlü insan” anlayışı ile yetiştirilmelidir.

Bu bağlamda kız çocukları eğitim sistemimizin dezavantajlı üyeleridir. Özellikle kırsal ve yoksul kent bölgelerindeki kız çocuklarımızın sadece şekilsel olarak eğitim sisteminde tutulması iyi bir politik seçim değildir. Eğer eğitimin gizli bir müfredatı olduğu ve örgüt kültürünü yönlendirdiği göz önüne alınacak olursa kız çocuklarının rolleri ve toplumsal konumları 4+4+4 gibi ruhu olmayan bir formülasyona mahkûm edilemez.

BAŞKAN – Sayın Baydar, süremiz tamamlandı.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Efendim, bir cümleyle bitiriyorum.

Eğitim sistemi üzerinde yapılacak her türlü yapısal değişiklik, eğitimde bütün aktörlerin ortak aklını yansıtmalıdır. 4+4+4 sistemi, kamusallaşmamış bir eğitim şurası kararlarıyla meşru hâle gelemaz. Getirilmeye çalışılan sistem şimdiden yapboz tahtasına dönmüş, ruhunu kaybetmiştir. Millî Eğitim Bakanlığı kendi geleceğini planlamaktan âciz, önüne konan modelleri uygulamakla mükellef klasik bir devlet dairesine dönüştürülemez. Bu kurum, öğretmenlere "Kendinize başka iş bulun." diyen, "Eğitim fakültelerini kapatacağız." diyen bir Sayın Bakan tarafından yönetilmektedir.

Çok teşekkür ediyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ediyoruz Sayın Baydar.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Sayın Başkan, bir söz alabilir miyim? Sayın Bakan demin bir açıklama yaptı. Ben, özür dileyerek, Bakana tekrar sormak istiyorum.

BAŞKAN – Değerli arkadaşlar...

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Lütfen ama çok önemli bir şey.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Ama önemli bir şey, sorsun yani.

BAŞKAN – Değerli arkadaşlar, konuşmalarımızı bitirelim ondan sonra. (Gürültüler)

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Hayır ama bu maddeyle ilgili.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Hayır ama şimdi Bakan...

BAŞKAN – Sayın Bakanımız burada.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Önemli bir konu, ben bir sorayım...

BAŞKAN – Sayın Bakanımız burada, sorarsınız.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Siz sorun ben not alayım.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Ama Sayın Bakan, şimdi ben...

BAŞKAN – Evet, söz sırası Sayın Çakır' da.

Buyurun Sayın Çakır.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Ya, Başkan, anlayalım bunu ya!

BAŞKAN – Buyurun Sayın Çakır. (Gürültüler)

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Çok önemli bir şey söylüyor, maddenin dışında bir şey söylüyor.

BAŞKAN – Böyle bir usul yok.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Kanun mudur bu ya? Bir şey sorayım, anlayayım.

BAŞKAN – Böyle bir usul yok.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Niye buna, anlamama engel oluyorsun?

BAŞKAN – Buyurun.

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Sayın Başkan, Değerli Bakanım, çok kıymetli arkadaşlar...

(Gürültüler)

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Niye anlamama engel oluyorsunuz?

BAŞKAN – Teşekkür ediyoruz.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – CHP bir anket yaptı, eğer AKP milletvekillerine yapsa daha kötü çıkar o anket.

BAŞKAN – Teşekkür ediyoruz, sağ olun.

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Gündüz ki konuşmamda arkadaşlar, burada kesintisiz eğitimin...

(Başkanlık Divanı önünde toplanmalar, gürültüler)

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Sayın Başkan...

BAŞKAN – Biraz sonra söz vereceğiz.

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Ya arkadaşlar, lütfen oturur musunuz!

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Size ne oluyor? Siz bize açıklama yapıyorsunuz, Bakan başka bir şey söylüyor.

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Başkan mısınız siz?

BAŞKAN – Lütfen... Lütfen...

AYTUĞ ATICI (Mersin) – O mikrofondan...

BAŞKAN – Biraz sonra söz vereceğiz. Lütfen... Arkadaşımız bitirsin, söz...

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Bende hak da onun için, konuşma hakkı benim.

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Ya o mikrofonu aç ya da sen de konuşma!

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Konuşma hakkı benim, onun için.

BAŞKAN – Lütfen... Lütfen...

Sayın Çakır, lütfen...

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Sayın Başkan, o müdahil olmasın!

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Ya, elini kolunu falan sallama Arkadaşım!

BAŞKAN – Sayın Çakır, lütfen konuşmaya devam et.

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Değerli Başkan, Sayın Bakanım; kesintisiz eğitimin...

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Sayın Sözcü, sen eğer bu maddeyi anlıyorsan ben hiçbir şey bilmiyorum.

BAŞKAN – Haydar Bey, lütfen... Söz vereceğim.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Usul hakkında söz istiyorum.

TUFAN KÖSE (Çorum) – Siz ne zaman yönetseniz aynı kavgalar çıkıyor!

BAŞKAN – Değerli arkadaşlar...

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Arkadaşlar, her şeyden önce saygı duymuyorsunuz. Bakın, biz sizi saatlerce dinliyoruz.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Siz mi yönetiyorsunuz...

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – E, bir konuşma kardeşim ya!

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Sayın Başkan, usul hakkında söz istiyorum.

BAŞKAN – Değerli arkadaşlar, Sayın Bakanımıza bir söz veriyorum. (Gürültüler) Öncelik Bakanındır, İç Tüzük diyor ki: Bakan istediği zaman söz alır.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Bir dakika, soruyu sordu ya.

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Adam ayağa kalkmış bir soru soruyor; bir söz verin, Sayın Bakan isterse...

BAŞKAN – Değerli arkadaşlar...

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Gerçekten çok iyi niyetli yapılan...

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Ben de iyi niyetli bir şey söyleyeceğim zaten.

Sayın Başkan...

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Yönetemediniz küçücük krizi ya!

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Hep krizsiniz kardeşim! (Gürültüler)

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Sensin!

(Başkanlık Divanı önünde toplanmalar, gürültüler)

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Şu hâl e bakın! Yazık!

MEVLÜT DUDU (Hatay) – İn oradan aşağı!

BAŞKAN – Değerli arkadaşlar, lütfen...

MEVLÜT DUDU (Hatay) – Başkan sen misin?

MAHMUT TANAL (İstanbul) – O zaman konuşmayacak...

BAŞKAN – Geç yerine! Geç yerine!

MAHMUT TANAL (İstanbul) – Başkanınıza belirtin... Kim Başkan?

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Başkan sözü bana vermiş, mikrofon açılmış, siz hâlâ konuşuyorsunuz.

ENGİN ALTAY (Sinop) – Başkan dışarıda otursun...

BAŞKAN – Değerli arkadaşlar... Engin Bey...

MAHMUT TANAL (İstanbul) – Ayıp sizer!
ENGİN ALTAY (Sinop) – ...biri “Hep krizsiniz!” diyecek. Allah Allah!
BAŞKAN – Engin Bey... Engin Bey...
MAHMUT TANAL (İstanbul) – Ayıp bir şey ya!
ENGİN ALTAY (Sinop) – Olmaz böyle şey!
BAŞKAN – Engin Bey... Lütfen...
ENGİN ALTAY (Sinop) – Hem hakaret edecek hem konuşmayacağız, olur mu öyle şey!
BAŞKAN – Lütfen... Lütfen...
MAHMUT TANAL (İstanbul) – Hakaret edemez! Olmaz kardeşim öyle!
BAŞKAN – Lütfen, tamam... Lütfen...
Siz Komisyon üyesi değilsiniz.
MAHMUT TANAL (İstanbul) – Beyefendi, ben Milletvekiliyim.
FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Bakın, siz Komisyon üyesi değilsiniz.
MAHMUT TANAL (İstanbul) – Ben Milletvekiliyim...
BAŞKAN – Değerli arkadaşlarım, bakın, çok güzel bir çalışma yapıyoruz.
MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Sayın Başkan, Komisyonun çok değerli üyeleri... (Başkanlık Divanı önünde toplanmalar, gürültüler)
BAŞKAN – Değerli arkadaşlar, beş dakika ara veriyorum.

Kapanma Saati: 22.02

ALTINCI OTURUM

Açılma Saati: 22.18

BAŞKAN : Nabi AVCI (Eskişehir)

BAŞKAN VEKİLİ : Avni ERDEMİR (Amasya)

SÖZCÜ : Fikri IŞIK (Kocaeli)

KÂTİP : Osman ÇAKIR (Düzce)

----- 0 -----

BAŞKAN – Sayın Bakanım, sayın üyeler; toplantıyı açıyorum.

Haydar Bey...

Siz Haydar Bey’ den önce mi konuşmak istiyorsunuz?

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Evet.

BAŞKAN – Tamam, bir dakika içinde lütfen meramınızı anlatın.

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Bir dakika sürmez Sayın Başkan.

BAŞKAN – Buyurun.

Sayın Milletvekili, lütfen, karşılıklı “öyle dedim, böyle dedim” e yol açmayacak bir şekilde...

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Hayır efendim, merak etmeyin.

Sayın Başkanım, kavgaya meraklı değiliz. Sizin yokluğunuzda çıkan küçücük bir krizi mevcut Divan yönetememiştir. Kriz giderek büyümüş ve artık oturum kapatılmak zorunda kalmıştır. Ben de küçücük bir kriz...

BAŞKAN – Oturumu kapatmadım, toplantıya ara verildi.

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Ara verilmek zorunda kalmıştır. Hepimiz yorgunuz.

Böyle bir krizi yönetemediklerini ben ifade ettim ve “Nabi Başkanımızı geri istiyoruz.” diye de söyledim. Çünkü her çıkan krizi bu şekilde büyüterek dallandırıp budaklandırarak bu duruma getiriyorlar. O yüzden, ben “Krizi yönetemediniz.” derken, Sayın Milletvekili “Hepiniz krizsiniz.” diye çıktı. Bu ayıptır. Buradaki bütün milletvekilleri... “Hepiniz krizsiniz.” derken kimi kastetti? Burada bir sürü milletvekili oturuyor.

BAŞKAN – Hepimizi kastetmiş.

ENGİN ALTAY (Sinop) – Sayın Başkan, siz dâhil.

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Sayın Başkanım, o zaman, Sayın Milletvekilimin söylediği gibi yorgunluğu bellidir çünkü yorgunluğu dolayısıyla benim sözlerimi de çarpıtmıştır. “Kriz çıkarıyorsunuz.” demedim, tutanaklarda vardır. Ben böyle bir şey söylemem. Ne söylediğimi de iyi biliyorum.

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Sayın Başkan, dinlenin yine gelin münavebeli.

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Orayı genç birine bırakması yetmez. Bütün milletvekillerinden, hatta “Hepiniz.” diye kime söylediye özür dilemesi gerekir. Bu da bir erdemdir.

Teşekkür ederim Sayın Başkan.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

Osman Bey, söz istiyor musunuz?

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Şimdi, bununla alakalı söylenecek bir şey yok. Tutanaklardan bakarız çünkü bizzat itham ederek “Kriz çıkartıyorsunuz.” ifadesini kullanmıştır. Tutanaklarda var zaten, ses kayıtları da var.

BAŞKAN – Tamam, bakılsın.

Haydar Bey, buyurun, sorunuzu sorun.

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Öyle bir şey varsa ben özür dileyeceğim. Eğer öyle bir şey söylemişsem ben özür dileyeceğim, değilse sizin de özür dilemeniz lazım.

Haydar Bey, buyurun.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Sayın Başkanım, başka bir arkadaşımızla Osman Bey’i dinlendirsek biraz. Dün gece de çok yorgundu.

BAŞKAN – Hayır, hayır, bakın, bunu ima ettiği...

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Arkadaşlar, bakın, bu ifadelerle...

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Samimi söylüyorum efendim, hekim olarak konuşuyorum efendim.

BAŞKAN – Hayır, ben de iletişimci olarak konuşuyorum, bir sorun yok.

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Sayın Başkan, “Hepiniz krizsiniz.” dedi.

BAŞKAN – Sorun yok, iletişim kazaları olur zaman zaman. Benim uzmanlık alanıma giriyor, merak etmeyin.

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Sayın Başkan, özür dileyecek mi dilemeyecek mi? “Sorun yok.” derken, özür dileyecek mi dilemeyecek mi?

BAŞKAN – Haydar Bey, konuşacak mısınız?

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Konuşacağım efendim.

RAMAZAN KERİM ÖZKAN (Burdur) – Sayın Başkanım, eğitimciye söz var, doktora söz var, veteriner hekime söz yok.

BAŞKAN – Haydar Bey, buyurun, sorunuzu sorun lütfen.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Sayın Bakanım, biraz evvel konuşmanızda...

TUFAN KÖSE (Çorum) – Sayın Başkanım, Haydar Bey’e söz vermeden evvel...

Gerçekten bir kriz var, şöyle kriz var: Sizin gittiğiniz andan itibaren...

BAŞKAN – Ben olsam da olur olmasam da olur, olacak olan olur.

TUFAN KÖSE (Çorum) – Bu size zarar verecek.

BAŞKAN – Zarar vermez merak etmeyin.

TUFAN KÖSE (Çorum) – Komisyon çalışamaz hâle geliyor.

BAŞKAN – Çalıştırırız, hiç merak etmeyin.

TUFAN KÖSE (Çorum) – Sağınızda oturan Başkan Vekili, onun sağında oturan eğitimci arkadaşımız sabahdan akşama kadar bize hukuk dersi veriyor.

BAŞKAN – Yapmayın.

TUFAN KÖSE (Çorum) – Bunu kabul etmek mümkün değil.

BAŞKAN – Şimdi, biz de...

TUFAN KÖSE (Çorum) – Şimdi, bir saniye Sayın Başkanım, siz de ilk defa milletvekili oldunuz herhâlde, ben de ilk defa milletvekiliyim. İlk defa milletvekili olmak bu komisyonda suç mudur?

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

TUFAN KÖSE (Çorum) – Sorun o arkadaşınıza, bu komisyonda ilk defa milletvekili olmak suçsa...

BAŞKAN – Teşekkür ederim, yapmayın.

ENGİN ALTAY (Sinop) – Öyle mi suçladı sizi?

TUFAN KÖSE (Çorum) – Aynen öyle. Diyor ki: “Siz bir şey bilmiyorsunuz.”

BAŞKAN – Haydar Bey...

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Başkanım, ne dediğim anlaşılmaz ki.

BAŞKAN – Anlaşılır, mikrofonunuza sahip çıkın.

ENGİN ALTAY (Sinop) – Size böyle mi davrandılar? İlk geldiğinizde size böyle mi davrandılar ya?

TUFAN KÖSE (Çorum) – Gerçekten çok ayıp. Söylüyorlar ama çok üzülüyorum. Samimiyetle üzülüyorum yani.

Sayın Başkanım, bu kriz çözülmeden toplantıya devam edemezsiniz.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Sayın Başkanım, bakın, bu sempatik sistem aktivasyonudur. Heyecanlandığını ve belirli bir aktivasyon gösterdiğini ifade ediyor. Hekim olarak söylüyorum, o yüzden Osman Bey’i lütfen dinlendirelim efendim. Bunu hekim olarak söylüyorum, başka bir arkadaşımız geçsin.

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Ben burada kırk sekiz saat daha oturabilirim, sen canını sıkma.

BAŞKAN – Siz yanlış teşhis koyuyorsunuz. Bakın, Osman Bey kendisi...

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – İsmet Bey geçsin, Selçuk Bey geçsin. Osman Bey’i bu anlamda dinlendirelim.

BAŞKAN – Teşhisiniz yanlış.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Hayır efendim.

BAŞKAN – Ben Osman Bey' e sorduğumda dedi ki...

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Efendim, bakın, diyabeti de var yani onu öyle görüyorum ben.

BAŞKAN – “Fazla mısır ekmeğinden oluyor.” dedi.

ENGİN ALTAY (Sinop) – Sayın Başkan, en azından kastı aşan bir ifade olduğunu söylemelidir. Rica ederim ama.

BAŞKAN – İşte bu kadar konuşmayı niye yaptık? Zaten bunu izah etmek için yaptık.

ENGİN ALTAY (Sinop) – Ama kastı aşan ifade olduğunu bari söylesin.

BAŞKAN – Söyledi zaten.

ENGİN ALTAY (Sinop) – Bu kadar olmaz ki ya!

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Hepiniz kriz değilsiniz arkadaşlar. Ne diyeyim yani şimdi? Bu ifadenin, o esnada, sizin söylediğiniz...

Bakın arkadaşlar, burada tekrar ediyorum, konuşmamam isteniyorsa konuşmayayım ama ben burada sizden daha fazla otururum Lütfi Bey -hiç canınızı sıkmayın- elhamdülillah. Biraz önce de ifade ettim, Başkanım da güldü. Biz biraz mısır ekmeği, hamsi fazla yiyoruz, belki ondan dolayı olabilir ama şunu ifade etmek istiyorum: 17 CHP'li arkadaş konuştu, biz gayet sakin dinledik, hiç sataşma da yapmadık, laf da söylemedik ama arkadaşlar, burada Sayın Başkan -tutanaklarda vardır- en az 5 kere uyardı, ben en az 5 kere konuşmaya kalktım ve siz buna engel durumundasınız. Arkadaş, oradan “Ben illa soru soracağım.” diye tavır... Oradan da “Kriz.” ifadesini duyunca ben de insan olarak, tabii olarak “Hepiniz krizsiniz.” dedim. Eğer bu bir hakaret içeriyorsa özür dileyeyim yani bu çok önemli bir şey değil.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – “Değil.” değil.

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Ama eğer buradan kalkıp da “Efendim, bu yorulmuştur, yorgunluk emareleri vardır, kâtiplikten çekilmelidir...”

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Nezaketimizden.

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Yani gözünüz varsa kalkayım, siz oturun buraya. Yorgunluk olayını kabul etmiyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ederim, tamam.

OSMAN ÇAKIR (Düzce) – Ben teşekkür ederim.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Hanımefendiler var, hanımefendiler otursun. Efendim, bir hanımefendi olması uygundur. Bir hanımefendi olsun.

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Arkadaşlar, sizce özür diledi mi Sayın Milletvekilimiz?

BAŞKAN – Daha ne yapsın yani? İnsaf!

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Efendim “Eğer bu böyleyse özür dileyeyim.” Yani bize soru soruyor.

BAŞKAN – Yani şunu söylüyor: “Benim kastım o değil.”

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Efendim, siz tercümanlık yapmayın.

BAŞKAN – Ben iletişimciyim, yaparım bunu.

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Efendim, boynumuzu büküyorsunuz, size bir şey diyemiyoruz.

BAŞKAN – Teşekkür ederim, sağ olun.

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Hem büyüğümüzünüz hem de saygımız var.

BAŞKAN – Çok teşekkür ederim.

AYTUĞ ATICI (Mersin) – Ama bunu yutmadığımızı da bilsin. Evet, istiyoruz, lütfen özür dileyin çünkü yaptığınız gerçekten özür gerektiren bir şey.

BAŞKAN – Diledi, diledi. Bakın, buradaki arkadaşlar bile “Tamam, maksat hasıl oldu.” dediler.

TUFAN KÖSE (Çorum) – Sayın Başkanım, ara verin lütfen.

BAŞKAN – Vereceğim, vereceğim birazdan.

Haydar Bey, sorunuzu sorun lütfen. Soruyu da çok merak ettik ayrıca.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Şimdi, ben 3’üncü maddeyi okumak istiyorum. Biraz evvel de siz bir açıklama yaptınız, dediniz ki: “Biz fiziksel olarak binaları ayrıştırmıyoruz, fiziksel olarak ayrıştırılabilir ama bunu kastetmiyoruz.” dediniz. Şimdi, bu cümleyi ben tümünü okuyacağım. Burada bulunan arkadaşlar bu tüm cümleden sizin anlattığınız şekilde bir anlam çıkartıyorsa ben hiçbir şey bilmiyorum demektir ya da okuduğumu algılayamıyorum demektir. Lütfen.

“İlköğretim kurumlarının ilköğretim birinci kademe ve ilköğretim ikinci kademe olarak bağımsız okullar hâlinde kurulması esastır ancak imkân ve şartlara göre ilköğretim ikinci kademe okulları ilköğretim birinci kademe okullarıyla veya ortaöğretim kurumlarıyla birlikte kurulabilir.” Bu cümlenin hiçbir tarafında, Bakanım, sizin dediğiniz gibi bir müfredat olayı geçiyor mu? Bunu okuyanı Türkiye Cumhuriyeti’ndeki 74 milyon insan buradan bir müfredatı çıkartabilir mi?

ALİ SERİNDAG (Gaziantep) – Veya fiziki mekân.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Fiziki mekân.

ALİ SERİNDAG (Gaziantep) – Ne açıdan?

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Kusura bakmayın ya bizim algımızla dalga geçiyorsunuz yani hakikaten böyle.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Bak, soru sormuyorsun şimdi Haydar Bey.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Şimdi, çok özür diliyorum.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Soru soruyorsan cevap vereceğim, başka bir şey söyleyeceksen cevap vermem.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Sormuyorum, buyurun. Yorum da yapmıyorum.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Sayın Başkan, Komisyonun değerli üyeleri, değerli arkadaşlar; orada eğer siz bir Millî Eğitim Bakanlığıyla ilgili ve Eğitim Kanunu’nda değişiklik yapıyorsanız o yaptığınız değişiklikte ifade edilmemiş olsa bile zımnen eğitimle alakalı bir düzenleme yaptığınız sonucu çıkar. Gerçekten oradaki hususlar fiziki binalarla ilgili bir düzenleme olsaydı o zaman “Fiziki bina.” diye ayırt edici bir ifade olurdu zaten orada.

ALİ SERİNDAG (Gaziantep) – Okul ne demek?

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Şimdi, bakınız, okul sadece binayı anlatan bir şey değildir.

ALİ SERİNDAG (Gaziantep) – Aynı zamanda binayı da anlatıyor ama.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Evet, aynı zamanda ama orada...

ENGİN ALTAY (Sinop) – Yemek yiyelim, birbirimizi yemeyelim.

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Dinleyelim arkadaşlar.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – İzah edeceğim arkadaşlar. Hem soru soruyorsunuz hem de cevap vermeme izin verin. Arkadaşlar, sözüm bitmedi.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Sayın Bakan bir bitirsin.

Gerçekten anlamaya çalışıyorum sizi.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Ben de gerçekten anlatmaya çalışıyorum.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Sizi anlamaya çalışıyorum.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Arkadaşlar, lütfen bir dinleyelim.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Ben de gerçekten anlatmaya çalışıyorum.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Tamam, dinliyoruz.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Arkadaşlar, “4+4+4” diye üç kademeli bir eğitim öngörülüyor mu? Birincisine “ilköğretim birinci kademe veya ilkokul” buradaki yaptığınız değişiklikle deniliyor mu? İkincisine “ortaokul veya ilköğretim ikinci kademe” ve nihayet “ortaöğretim ve lise” diye tabirimiz var.

Şimdi, birincisinde, yine bugün geçen bir maddeyle eğer yaş bir yıl öne alınmışsa zaten bir müfredat değişikliği yapılacak orada.

Birincisi: Türkiye'nin tamamında aynı müfredatla eğitim yapan ve çocukların pedagojik şartlarına uygun bir şekilde tanımlanmış bir program içerecek. Tabii, bu, beraberinde, bir sonraki yani ikinci dürtlütteki öğrencilerden ayrı mümkün olduğu kadar. Türkiye'nin mevcut şartları var. Biz, mevcut şartları bütünüyle değiştirme şansına sahip miyiz? Binlerce okulumuz var, kırk iki bin tane binamız var şu anda bizim. Bu binaların içerisinde, şartlar elverdiği ölçüde, artık birinci kademe öğrenciler ikinci kademelerden ayırt edilecek, hem müfredat olarak hem fizik olarak ayırt edilecek.

İkincisi: Eğer mümkünse, yine, ikinci kademe bölümleri, kendi içinde müfredat olarak bir bütünlük içerisinde ve ayrı okullar olarak açılacak.

Üçüncüsü: Ortaöğretimler zaten şu anda açık ama burada, siz, yaptığınız düzenlemeyle bir yetki veriyorsunuz bize. Eğer fiziki şartlar, imkân el vermiyorsa ilköğretimle beraber veya liseyle beraber, üçüncü 4 ile beraber açılabilir diyorsunuz. Bu, ister ilköğretimle birlikte açılın isterse...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Biz demiyoruz canım, herkes söylüyor.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Yani ben burada bir bütün olarak gördüğüm için söylüyorum onu, sadece bir grubu kastetmiyorum.

MAHMUT TANAL (İstanbul) – Ben özür diliyorum, bu anlattığınız maddede de açık değil, ilgisi yok ki bunun.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Bir dakika, tamamlayayım. Tamamlayayım yani niye izin vermiyorsun?

İster ilköğretimle birlikte isterse ortaöğretimle birlikte olsun bunun, sadece kastedilenin fiziki bina olmadığı, aslında ikinci 4'te bütün programların eşit ve benzer olacağını ima ediyor, anlatıyor. Orada benim söylemeye çalıştığım da o. İkinci 4'te biz bu ülkede bütün çocukların aynı temel eğitimi aldığı ama onun üstüne de seçimli derlerle zenginleştirilen bir programı öngörüyoruz. Bunun birinci kademeye birlikte olmasının veya ortaöğretimle birlikte olmasının fark etmeyeceğini ve hepsinin programının benzer olacağını anlatmak için onu kullandım. Fiziki şartlar elverdiği ölçüde de biz pedagojik durumunu göz önüne alarak çocukların fiziki binalarını ayırt edeceğiz zaten. Dolayısıyla verili durumu göz önüne aldığınızda böyle bir yetkiye ihtiyaç var. Değilse, bunu yapamadığınızda bazı ilköğretim okullarını belki birinci kademe için bazılarını ikinci kademe için ayırmamız mümkün ama eğer içinde yaşadığımız çevrede tek okul binası varsa benim yeni bir yer yapana kadar böyle bir yetkiyi vermenize ihtiyacım olmayacak mı? Dolayısıyla orada çok rasyonel bir düşünce var, ben bunu izah etmeye çalıştım sadece.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Bize söylenen bunun tamamen tersiydi. Özür dileriz Sayın Bakan yani bu soruları size sormamızın sebebi, bize yapılan, Komisyon üyeleri tarafından bize yapılan açıklamanın bunun tamamen tersi olduğuydu, "Bu iş sadece okul binalarını ayırmak içindir, müfredatta bir bütünlük olacaktır, hatta on iki yıllık müfredatta bir bütünlük olacaktır, 4+4 aynı

müfredatı izleyecektir. Sadece bazı seçmeli dersler ve modüller eklenecektir.” şeklindeydi. Dolayısıyla biz onlara güvendiğimiz için, onların açıklamalarına, baştan itibaren bunu bir yaş grubuna göre bina ayrıştırması uygulaması olarak değerlendirdik çünkü bize -tutanaklarda da vardır- alt komisyonda da, bu Komisyonda da, özel görüşmelerimizde de yapılan bütün açıklamalar müfredatın tek müfredat olacağıydı, o nedenle bu soruları sorma ihtiyacı duyduk.

Teşekkür ederiz.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – O zaman ben buradayım arkadaşlar, lütfen o zaman soru sorarak bunu açalım, ben elimden bilgi geldiğinde cevap vermeye çalışayım.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Sayın Bakan, önce kendi Komisyon üyesi arkadaşlarınız keşke bunu size sorsaydı.

HAYDAR AKAR (Kocaeli) – Sayın Bakanım...

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

Sayın Işık, buyurun.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Değerli arkadaşlar, alt komisyonda bu metni biz yazdık dolayısıyla metin Bakanlığın metni değil, alt komisyonun metnidir. Sayın Bakanın farklı yorumlaması veya bizim farklı yorumlamamız gayet normaldir. Bunu, kalkıp sonuçta... (Gürültüler)

ALİ ÖZGÜNDÜZ (İstanbul) – Nasıl normaldir?

BAŞKAN – Bir saniye... Arkadaşlar...

ALİ ÖZGÜNDÜZ (İstanbul) – Bu, sonuçta hukukçuların yorumlayacağı bir ifadedir. Bu açıdan da ben sadece şunu ifade edeyim. (Gürültüler)

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Arkadaşlar, bir dinleyelim, ne olur!

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Sayın Başkan, bir soru sormak istiyorum.

TEMEL COŞKUN (Yalova) – Siz hep konuştunuz.

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Hocam, ben ortamı yumuşatacağım ama söz vermiyorsunuz.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Arkadaşlar... Şimdi... Yani gerçekten...

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Hocam, sen buna müsaade etsen ben susturacağım arkadaşları.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Dinleyelim, ne olur!

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Yani üzüntümü ifade ediyorum, sadece o kadar söyleyeyim.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Neden?

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Biz bir Komisyon çalışması yapıyoruz. Komisyonun üyeleri konuyu anlamak noktasında pür dikkat dinlerken ama genelde bir uğultu var.

Şimdi, değerli arkadaşlar, bir kere teknik olarak şunu söyleyelim: Bu bir tasarı değildir, bu bir tekliftir. Teklifi bir milletvekili arkadaşımız veya 5 milletvekili arkadaşımız vermiştir. Bu, sizlerin görüşüyle alt komisyona sevk edilmiştir. Alt komisyonda bizzat biz beraber çalıştık, böyle bir metin

yazdık. Bu metinde Sayın Bakanımın bir yorumu oldu ama benim yorumum da, bu, fiziki şartları da, eğer gerektiğinde müfredatı da kapsar yönündedir. Bunu kalkıp da Sayın Bakanın yorumunu sanki bu kanunun koyucu Sayın Bakanmış gibi yorumlamayı asla doğru bulmuyorum. Bunu Meclisin Komisyonuna da doğrusu şey yapmıyorum yani sonuçta Sayın Bakan burada kanunu yorumluyor. Biz evet, bunu alt komisyonda da konuştuk, evet, bu, fiziki mekânları da kapsar. Evet, fiziki mekânları da kapsar.

BAŞKAN – Bakan da “Fiziki mekânları kapsıyor” diyor zaten.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Ama şunu da söyleyeyim... (Gürültüler)

HALUK EYİDOĞAN (İstanbul) – Sizin bir yorumunuz var, Beyefendinin bir yorumu var, bir de faili meçhul kanun teklifi yapanlar var. Nerede bu teklifin sahipleri?

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Bu teklifin sahibi kim?

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Şimdi, tabii, değerli arkadaşlarım, çok üzülüyorum. Bakın, burada Cumhuriyet Halk Partisinin çok değerli Millî Eğitim Komisyonu üyesi arkadaşları var. Bu arkadaşların bu konuda ne kadar hassas olduklarını da gayet iyi biliyorum. Arkadaşlarımızın bu işin olgunlaşması noktasındaki gayretlerini takdir ediyorum ama lütfen bu Komisyonda oy verecek, karar verecek arkadaşların kararının doğru şekillenmesi noktasında yardımcı olalım.

Benim burada özellikle vurguladığım nokta şudur:

1) Bu, evet, fiziki mekânları da ilgilendirir. Ben orada Sayın Bakandan farklı düşünüyorum.

BAŞKAN – Sayın Bakan da “zorunluluk hâlinde” dedi.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Tamam...

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Sayın Başkan...

FATMU NUR SERTER (İstanbul) – Sayın Bakan söz istiyor.

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – O zaman mesele yok.

2) O zaman şöyle söyleyeyim: Şimdi...

BAŞKAN – Bir dakika Fikri Bey...

FİKRİ IŞIK (Kocaeli) – Bitireyim...

Arkadaşlar, ikincisi, bizim kanun teklifimizin 9’uncu maddesinde ilköğretim ikinci kademe okullarında ortaöğretimi destekleyecek şekilde öğrencilerin yetenek, gelişim ve tercihlerine göre seçilmiş dersler oluşturulur. Bu kapsamda müfredatı da ilgilendirir dolayısıyla bunun, teklifin metninin bize ait olduğunu ve kastımızın bu olduğunu açıklamak istedim.

Teşekkür ederim.

BAŞKAN – Sayın Bakanım, buyurun.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Sayın Başkan, belli ki ben izah etmekte yetersiz kaldım, anlatamadım. Aslında... (Gürültüler)

ENGİN ALTAY (Sinop) – Yoruldunuz Sayın Bakan, katılıyorum.

BAŞKAN – Bir dakika lütfen...

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Arkadaşlar yani bu yaptığınız şey normal bir şey değil ki yani şimdi.

ENGİN ÖZKOÇ (Sakarya) – Tamam Sayın Bakan.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Benim anlattığımla aslında Fikri Bey'in anlattığı arasında ne fark çıktı ortaya? Ben de orada hem müfredatı açıklarken hem de fiziki mekânı açıklarken oradaki imkân ve şartları izah etmeye çalıştım. Müfredatı açıklarken de aslında ikinci 4'te müfredatın benzer olduğunu, bir bütünlük içerisinde olduğunu ama bunun ister ilköğretimde fiziki bina olarak birleşmiş olsa da, isterse ortaöğretimde birleşmiş olsa da aynı şekilde uygulanacağını dolayısıyla oradaki fiziki şartların tanımlanmasında Millî Eğitim Bakanlığına yetki ve fırsat veren bir düzenleme olduğunu anlattım. Bu normal şartlarda fiziki mekânları dışlayan bir açıklama değildi ama orada esas anlaşılması gerekenin fiziki mekândan önce müfredatla alakalı hususlar olduğuydu ve nitekim müfredatla alakalı hususları açıklarken yine Fikri Bey'in söylediği seçimlik derslere dayalı maddeye atıfta bulunmadan, aslında onu da izah ettim, herkesin temel olarak aynı dersleri aldığı, üstüne de seçimlik dersler alabileceği ve böylece irtibatlandırılmış ortaöğretim kurumuyla ilişkili destek sağlayacak bir yapı ortaya çıkabileceğini anlattım. Bu açıdan aradaki fark da ne, onu da anlayamadım doğrusu.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Sayın Başkan, Sayın Bakana bu konuyla ilgili bir soru sormak zorundayım hem konunun daha iyi anlaşılması hem de bu tartışmaların yaşanmaması için. İzninizi istirham ediyorum.

BAŞKAN – Peki, buyurun. Ama soru soracaksınız, konuşma yapmayacaksınız.

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Tabii ki soru soracağım. Konuşma yapacak olsam konuşma yapmak için izin isterim.

BAŞKAN – Lütfen çünkü öyle yanlış anlamalar oluyor.

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Sayın Bakanım, şimdi, 3'üncü maddedeki değişiklikle teklifin ana gerekçelerinden biri olan sekiz yıllık kesintisiz eğitimi bir ve ikinci kademe diye ayırdık, ilkokul veya ortaokul, 1 ya da 2.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Evet.

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Buradaki amaç 6-14 yaş grubundaki çocukların bir arada olmamasıydı.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Sadece fiziki olarak mı düşünüyorsunuz onu siz?

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Bir yere getireceğim efendim.

Temel amaç buydu. Şimdi, alt komisyondan çıkan metinle böyle bir gerekçe koyduktan sonra dedik ki ikinci kademe zorunlu hâllerde, imkân ve şartlar dâhilinde üçüncü kademeye yani ortaöğretimle de bir arada olabilir, metin böyle.

Şimdi, ben şunu sormak istiyorum: Bugün itibarıyla Türkiye’de hiçbir yerde bir ortaöğretim kurumunun bünyesinde bir ilköğretim ikinci kademesi yok.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Evet.

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Zannediyorum 33 bin civarında ilköğretim okulumuz var, yanlış bilmiyorsam; 9 bin civarında da lisemiz var. Hâlihazırda bizim tüm ilköğretim okullarımızın bünyesinde, köyler hariç, hem birinci kademe hem ikinci kademe bir arada.

Şimdi, niye bu ayırdığınız ya da ayıracağınız ikinci kademeleri ortaöğretimin bünyesine taşıma ihtiyacı duyacaksınız fiziki olarak? Yani böyle bir planlama yok mu? Bunu eğer şartlar oluşursa diye mi koyuyorsunuz? Niye koyuyorsunuz?

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Şimdi, normal şartlarda oradaki, az önce Fikri Bey’in okuduğu maddede ortaöğretimi destekleyecek şekilde tercihli derslerin olacağı mekanizmalar üretiliyor. Şimdi, bir meslek lisesinin olduğu yerde de ortaokul açılırsa şayet ve o meslek lisesine devam etmek isteyen öğrenci olursa o dersleri seçerek oraya devam edebilecek. Ama bunu bu şekliyle sadece “meslek lisesine devam edecek” şekilde tanzim etmek yerine öğrencilere seçimlik alternatifler bırakacak düzeyde, orada okusa bile başka bir liseye de gidebileceği düzenlemeyi yapmak üzere bir esneklik getiriyor burası. Bu açıdan bakıldığında meseleyi fiziki mekânlar olarak anlayabileceğiniz gibi, daha da önemlisi ve önceliği müfredat olarak anlamak gerektiğini ben anlatıyorum orada. Dolayısıyla bu yapı içerisinde...

KAZIM KURT (Eskişehir) – Sayın Başkan, ama bir tartışma yapmamız lazım...

RECEP GÜRKAN (Edirne) - Bir dakika arkadaşlar, söz bitsin de...

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Bitti sözüm, tamam.

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Peki, Sayın Bakanım...

KAZIM KURT (Eskişehir) – Bir açıklama yapmam lazım, bir hukukçu gözüyle bir şey anlatacağım.

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Arkadaşlar, bana bir müsaade eder misiniz...

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Sayın Başkan, bu soru-cevap şeklinde olursa bunu ya oturum sonunda yahut başında yapmak lazım gelebilirdi, ben not alayım soruları, daha sonra uygun bir zamanda hep beraber...

BAŞKAN – Tamam, öyle yapalım.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Buraya gelir misiniz?

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Gelirim, gelirim merak etmeyin, hep buradayız.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Sayın Başkan, bir soru soracağım.

TUFAN KÖSE (Çorum) – Bir soru da ben soracağım.

BAŞKAN – Şimdi, arkadaşlar, Sayın Gürkan sorusunu sorsun, Sayın Bakan notunu alsın.

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Sayın Bakan, o zaman kamuoyunda da söylendiği gibi, bu ortaöğretimlerin bünyesinde bazı noktalarda, bazı yerlerde, bazı yerleşim yerlerinde birleştirme işi imam hatip liselerinin bünyesine ortaokul açma projesi midir, değil midir; net soruyorum?

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Şimdi, bakınız, eğer, siz, imam hatip okulunun orta kısımlarını açması meselesi gibi meseleye bakıyorsanız.

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Bakmıyorum, size soruyorum.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Birileri de açmama meselesi gibi bakıyorsa..

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Hayır ben bakmıyorum, size soruyorum efendim.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Ben de cevap veriyorum zaten, o sorunuzun cevabını veriyorum. Bakıyorsanız, o zaman bu mesele Türk eğitim sisteminde ideolojik tartışmaları devam ettirecek bir sorun olarak devam eder ve kalır. Bu mesele, eğer siz tek başına liseye bağlı bir ortaokul tasarlarsanız o zaman daha ortaokulun hemen başında pek çok çocuğumuza imam hatip okulunu, meslek lisesini seçmek zorunda bırakırsınız. Yapılmak istenen şey de bu değil. Nitekim kanuni düzenleme de bunu içeriyor. Burada çok açık bir şekilde ben şunu söylüyorum: Burada yapılan düzenlemeler Türk eğitim sistemini giderek demokratikleştiren, esnekleştiren, çocuklarımıza kendi kabiliyetlerine göre seçme imkânı veren bir yapı oluşturuyor. Bu yapı içerisinde isteyen çocuk da din derslerini ağırlıklı olarak seçerek imam hatip okulunun orta kısmı gibi okuyup lisesine devam edebilir ama...

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Temel akademik bilgileri aldıktan sonra, seçmeli dersler olarak.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Aldıktan sonra... Temel akademik bilgileri zaten alıyorlardı her zaman.

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Seçmeli dersler olarak...

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Seçmeli dersler olarak...

Ve bunu yaptıkları zaman gidebilirler. Bunu aldığı hâlde başka bir liseye gitmek istiyorsa gitsin, kimse onun önünü kesmemeli.

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Hay hay...

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Veya bir başka ortaöğretimde bir çocuk başka birtakım tercihler almışsa o tercihlerden sonra kendisi başka bir mesleki alana geçmek istiyorsa gidebilmeli. Yani bunu ikinci 4'te asla şekillendirmeyi düşünmüyoruz. Üçüncü 4'te şekillendirebileceğimiz ama üçüncü 4'teki şekle de uygun olarak çocukların kendi kabiliyetleriyle seçimlik dersler alabileceği bir mekanizma tasarlanıyor. Bunun için de fiziki mekânlar ister bir ortaöğretimin bünyesinde olabilir, ne fark eder; ister ilköğretimin birinci kademesinin bünyesinde olabilir, ne fark eder; isterse bağımsız, şartlarımız müsaittir, müstakil bir ortaokul açmışızdır orada olur, ne fark eder?

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Zaten sizin de...

ALİ SERİNDAG (Gaziantep) – Teklifin gerekçesinde de var.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Arkadaşlar, orada kastettiğim sadece fiziki bina, aynı salona, aynı koridora girmek değil benim kastettiğim benim. Orada kastettiğim benim, belki aynı bahçe içerisinde, kampüs... Şimdi, biz eğitim kampüsleri tanzim ediyoruz, şehrin hemen yakın yerlerinde, belki birçok okulun olduğu yeri yapacağız ve bunu yaptığımız zaman da fiziki olarak ayrı ayrı binalar yapmak durumunda olacağız zaten. Ama bunu bahçesi ayrı olur, binası ayrı olur, çocuk ona göre girer çıkar. Bunu yapana kadar da aynı binaya girecek zaten. Bugün ilköğretim birinci kademe ile ikinci kademeyi pedagojik olarak mahzurlu olduğu hâlde aynı binalara sormuyor muyuz zaten, bunu bilmiyor muyuz? Bunu yapıyoruz. Türkiye'de az önce işte bahsettiniz, 30 bine yakın okulda biz kesiz yıllık eğitimi kesintisiz olarak yapıyoruz ve pedagojik olarak mahzurlu olduğunu bilerek yapıyoruz. Bu niçin? Kanun böyle olduğu için veya fiziki şartlar yeterli olmadığı için. Bu açıdan bakıldığında eğer böyle bir esneklik vermezseniz hemen ertesi yıl bizim fiziki olarak binaları ayırma şansımız var mı? Zaten bu da onu esnekleştiren ve bize o konuda yetki veren bir düzenleme.

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Sayın Bakan, sizin açıklamanız da var meslek seçimini ötelemek anlamında.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Evet.

RECEP GÜRKAN (Edirne) – Peki, bunu ortaöğretimde de sürdürmeyecek misiniz yani meslek seçiminden seçtiği programdan bir süre sonra pişman olan ya da vazgeçmek isteyen çocuklara esnek geçiş sağlamayacak mısınız?

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Her kademedede esneklik olacak, çocuk bir başka bölüme geçmek istiyorsa, o bölümün gerektirdiği bir dersi almamışsa o dersi alarak veya o dersin sınavını vererek geçebilecek.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

AHMET DURAN BULUT (Balıkesir) – Sayın Bakan, ben bir açıklamada bulunabilir miyim: Şimdi, Türkiye'de çok programlı liseler var...

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Şimdi, siz bir açıklama yaptınız, liseleri birleştirme kararı aldınız yani spor lisesi vardı, sosyal ve çok da doğru bir karar eğer bu okuduğumuz şey doğruysa.

Şimdi, o zaman örneğin müzikle ilgili eğitim yapmak isteyen bir öğrenci için birleştireceğiniz bir okul yok, bir lise yok.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – O zaman ayrı kalacak demektir.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Kapatacağınız için sporla ilgili birleştireceğiniz bir okul yok yani bütün o okulları birleştiriyorsunuz. Şimdi, o kadar çok geniş bir meslek yelpazesi var ki ülkemizde, her mesleğin altyapısını oluşturacak modülleri ilköğretimin ikinci kademesine taşımanıza da olanak yok. O hâlde bunu taşıyabilecek olduğunuz alan imam hatip modülüdür.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Hayır, öyle değil.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Diğerlerini taşıyamayacaksınız ya birleştiremeyeceksiniz.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Onu da biraz daha açayım.

Çok değerli arkadaşlar, tabii, yani bu normalde bir kanun mevzusu olmadığı için bu kanuna işlenmiyor, daha çok Talim Terbiye Kurulu kararlarıyla verilecek kararlar bunlar. Şöyle izah edeyim: Bugün bazı meseleleri hemen dile getirdiğimde muhtemelen medya ertesi gün çok spekülatif bir başlık atacak diye endişe taşıdığım için bazı şeyleri açıkça belki ifadelendirmekte zorlanıyorum. Ama Türkiye’de...

ALİ HAYDAR ÖNER (Isparta) – Açıklıkta fayda var.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Sayın Başkan, usul hakkında bir şey söyleyebilir miyim?

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Burası bir Komisyon.

FATMA NUR SERTER (İstanbul) – Evet.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Türkiye’de, hepimiz, SBS sınavlarından, öğrenci seçmeye dayalı sınavlardan rahatsız mıyız, herkesin derhaneye gitmesinden mustarip miyiz, derhane esaslı bir yapılanmanın eğitim sistemine zarar verdiğini hep beraber kabul ediyor muyuz? Bunu kaldırmanın yolu nedir? Bunu kaldırmanın yolu, fırsat eşitliğini artırmak ve çocuklara fen lisesine gitme ihtiyacını, sosyal bilimler lisesine gitme ihtiyacını ortadan kaldırmaktır. Bunu nasıl yapabilirsiniz? Ortaöğretim ikinci kademedeki çocuklar yavaş yavaş temel dersleri alacaklar, dünya hangi temel dersi veriyorsa biz de onu vereceğiz. Bunun hilafı olabilir mi, bunun aykırı düşüncesi olabilir mi? Matematik verilecekse, Türkçe ve edebiyat verilecekse, tarih verilecekse, fen bilimleri verilecekse, sosyal bilgiler verilecekse bunlar zaten verilecek ve herkes bunu alacak ama bu arada biz yavaş yavaş çocukların ilgisini, kabiliyetini ölçmeye, ayırt etmeye başlayacağız ve çocuğa seçimlik dersler vereceğiz giderek her yıl artan oranlarda. Ortaöğretime geldiğinde çocuk, eğer

fen kabiliyeti varsa fen lisesine gitme yerine bulunduğu lisede fen derslerini alabileceği bir programı ona sunacağız biz. Çünkü orada bizim fen dersi hocamız olacak. Zaten var, zaten çoğu kez bu öğretmenlerin onlara ders verebileceği potansiyelleri de var.

Yine aynı yerde öğrencimize biz sosyal bilimler lisesinde alabileceği dersi verebilecek potansiyeli ve programı yapabilecek durumdayız artık. Aynı yerde güzel sanatlar için ayrıştırma yapabilecek durumdayız. Aynı yerde spor için yönlendirebilecek durumdayız. Aynı yerde imam hatip okulu için de ayrıştırabilecek durumdayız. Bütün bunları yapmayı başardığımızda SBS sınavına ihtiyaç kalacak mı? Kalmayacak. Bütün meslekler için öyle. Yani meslek liseleri için de meslek liselerinde yine mesela ortaöğretimin birinci yılında bütünüyle ortak dersler veriliyorken onun dışında yine çocukların kendi kabiliyetlerine göre mesleki alan seçebilecekleri programlarımız zaten var ve şu anda Millî Eğitim Bakanlığı dünyanın pek çok ülkesinin sahip olmadığı bir potansiyeli kullanıyor. Meslek dersleriyle alakalı neredeyse... Şu anda meslek liselerinde mesleki alan yerine modül sistemini uygulamaya koyuyoruz ve 6 binden fazla modülümüz var. Modül, modül çocuklarımız alabilecek konumdalar. Bilişim altyapımız müsait ve hazırız. Dolayısıyla bütün bunları yapabilecek potansiyeli olan bir Bakanlıktan bahsediyoruz ama bu kadar ayrıntı, bu kadar Talim Terbiyeyi ilgilendiren, bu kadar Bakanlığın iç yapısını ilgilendiren konuların kanun mevzusu hâline gelmemesi de çok tabii bir şeydir. Dolayısıyla eğer burada bu meselelerle ilgili bana soru sorulmuş olsaydı ben bunların hepsini bütün ayrıntısıyla anlatabilecek durumdaydım ama soru...

MUSA ÇAM (İzmir) – Sayın Bakan, bu söylediklerinizi bir ayrıntı olarak mı görüyorsunuz?

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Evet arkadaşlar, kanun mevzusu değil.

MUSA ÇAM (İzmir) – Yani Bakanlığın “iç işleri” diyorsunuz, ayrıntıdır...

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Arkadaşlar, kanun mevzusu değil ve burada da konuşulan kanun ve maddeler. Dolayısıyla ona dayalı soru soruldukça, gündeme geldikçe... Ben FATİH Projesinde ne kadar ayrıntılı bilgi veriysem bu konuda da o kadar ayrıntılı verebilecek durumdayım.

MUSA ÇAM (İzmir) – Ama konu da burada zaten, bu ayrıntıda çünkü şeytan genellikle ayrıntıda gizli kalır yani.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – İşte, bunların konuşulması, önyargıların atılması lazım, meselenin ideolojik tartışmadan çıkması lazım vesaire, vesaire...

BAŞKAN – Sayın Bakanım, çok teşekkür ediyorum.

MİLLÎ EĞİTİM BAKANI ÖMER DİNÇER (İstanbul) – Teşekkür ediyorum Sayın Başkan.

BAŞKAN – Kazım Bey, söz verdiğim için, bir dakika içinde lütfen toparlayın. Bir dakika...

KAZIM KURT (Eskişehir) – Sayın Başkanım, değerli arkadaşlar; yanlış bir zeminde tartışıyoruz. Burada işin doğrusu Komisyon Sözcüsü Arkadaşımızın ve Nur Hanım'ın söylediği dir çünkü bu madde 222 sayılı Kanun'un 9'uncu maddesinin birinci fıkrasını değiştiriyor. İkinci, üçüncü, dördüncü fıkralara bakarsak orada bunun sadece fiziki mekân olduğu anlaşılır ve orada diyor ki ikinci fıkrada: “Köy, pansiyon, yatılı ilköğretim bölge okulu, gezici okul ve benzeri...” diyerek devam ediyor. Üçüncü fıkrada “sınıf, kurs” tanımlaması yapıyor, dördüncü fıkrada “yatılı veya pansiyonlu okullar kurulabilir” diyor. Dolayısıyla burada müfredatla ilgili bir şey yok, bu sadece bina ve fiziki yapıyla ilgili bir madde değişikliği dir, doğru tartışılmasını öneriyorum.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

Şimdi, bir önerge var, önergeyi okutuyorum:

“Millî Eğitim, Kültür, Gençlik ve Spor Komisyonu Başkanlığına

Görüşülmekte olan 2/358 esas numaralı Kanun Teklifinin 3'üncü maddesi üzerindeki görüşmeler neticesinde konu açıklığa kavuşmuş olduğundan madde üzerindeki konuşmaların ve görüş açıklamalarının sonlandırılarak...” (CHP sıralarından gürültüler)

ENGİN ALTAY (Sinop) – Hayır... Hayır... Olamaz efendim! Kuralı ihlal edemezsiniz.

“...madde üzerinde önerge işlemine geçilmesini arz ve teklif ederiz.

Selçuk Özdağ
Manisa”

ENGİN ALTAY (Sinop) – Bu önergeyi oylayamazsın Sayın Başkan. Bu işte bu kadar ileri gidemezsiniz.

BAŞKAN – Komisyon gündemine hâkimdir.

AYTUN ÇIRAY (İzmir) – Konunun açıklığa kavuştuğu hususunda mutabakat olur.

“Gerekçe: Kanun teklifinin 3'üncü maddesi üzerindeki görüşmelerde amaca ulaşıldığı ve Komisyon üyelerinin yeterince bilgilendiği açıkça anlaşılmaktadır...” (CHP sıralarından gürültüler)

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Bu, Meclisin İç Tüzük'üne aykırı.

METİN LÜTFİ BAYDAR (Aydın) – Usul hakkında görüşme istiyorum.

“...Bu sebeple teklifin 3'üncü maddesi üzerindeki görüşmelerin tamamlanarak diğer maddeye geçilmesi amacıyla bu önerge verilmiştir.”

ENGİN ALTAY (Sinop) – Aleyhinde söz istiyorum.

BAŞKAN – Önergeyi oylarınıza sunuyorum: Önergeyi oylarınıza sunuyorum: Kabul edenler... (CHP sıralarından gürültüler)

(Başkanlık Divanı önünde toplanmalar)

ENGİN ALTAY (Sinop) – Oylayamazsınız Sayın Başkan... Bunu oylayamazsınız... İç Tüzük'ü ihlal edemezsiniz.

BAŞKAN – Kabul edenler... Kabul etmeyenler... Kabul edilmiştir.

ENGİN ALTAY (Sinop) – Bunu oylayamazsınız Sayın Başkan... Bu, İç Tüzük... Milletvekilinin konuşma hakkımı engelleyemezsin. Ben bu maddede söz istemiştim.

BAŞKAN – Toplantıya on beş dakika ara veriyorum.

Kapanma Saati: 22.54

YEDİNCİ OTURUM

Açılma Saati: 23.30

BAŞKAN: Nabi AVCI (Eskişehir)

BAŞKAN VEKİLİ: Avni ERDEMİR (Amasya)

SÖZCÜ: Fikri IŞIK (Kocaeli)

KÂTİP: Osman ÇAKIR (Düzce)

-----0-----

BAŞKAN – Sayın üyeler, Sayın Bakan, değerli milletvekilleri, Millî Eğitim Bakanlığının değerli bürokratları; toplantıyı açıyorum.

Muharrem Bey, konuşmak istiyor musunuz?

MUHARREM İNCE (Yalova) – Evet.

BAŞKAN – Ne kadar konuşacaksınız?

MUHARREM İNCE (Yalova) – İki dakika açıklama yapacağım.

BAŞKAN – Sayın İnce'ye kısa bir konuşma için söz vereceğim, sonra da yarın saat 12.00' de toplanmak üzere toplantıyı kapatacağım.

Buyurun Sayın İnce.

MUHARREM İNCE (Yalova) – Teşekkür ederim.

Sayın Başkan, tutanaklara geçmesi açısından söylüyorum: Komisyonlarda yeterlik önergesi veremezsiniz, İç Tüzük'ün hiçbir maddesinde böyle bir şey yoktur. Yasa koyucu Genel Kurul salonunda süre koymuştur, grup adına, şahıs adına her tür konuşmanın, hangi sürede yapılacağı belirtilmiştir ancak komisyonlarda bu belirtilmemiştir. Belirtilmemesinin gerekçesi de enine boyuna bunlar komisyonlarda tartışılın denmesi içindir. Dolayısıyla yeterlik önergesi vermesi değerli iktidar partisi milletvekillerinin İç Tüzük'e aykırıdır, usule aykırıdır, doğru değildir.

Bizim size Cumhuriyet Halk Partisi olarak teklifimiz şudur: Eğer siz görüşmeleri pazartesiye kadar ertelerseniz bu maddede 15-20 civarındaki söz hakkı olan Cumhuriyet Halk Partisi milletvekillerinin söz hakkını biz grup olarak geri çekeriz, maddeyi oylayabilirsiniz, ancak pazartesiye ertelemek şartıyla. Yarına ertelerseniz Komisyonu, arkadaşlarımızın söz hakkı saklıdır, ilgili maddeden o konuşmalar devam etmek üzere ancak kapatmanıza biz razıyız, doğrusu budur. Tutanaklara da geçmiştir.

Teşekkür ederim.

BAŞKAN – Teşekkür ederim.

Şimdi, ben de tutanaklara geçmesi için kısa bir açıklama yapayım: Komisyonun hangi kurallarla işleyeceği konusundaki görüşleriniz tutanaklara geçti. Yarın toplandığımızda

Komisyonumuzun yarından itibaren nasıl bir çalışma düzeni uygulayacağını birlikte kararlaştırırız
Komisyon olarak.

HURŞİT GÜNEŞ (Kocaeli) – Hayır, İç Tüzük'te yazılı.

BAŞKAN – İç Tüzük'e ve teamüllere uygun olarak nasıl bir çalışma düzeni uygulayacağımızı yarın inşallah toplandığımızda kararlaştırırız.

Hepinize hayırlı geceler diliyorum.

Toplantıyı kapatıyorum.

Kapanma Saati: 23.34